

ХАРЛААН КОУБЪН

КЛОПКА

Clibri
съвременни
трилъри

ХАРЛАН КОУБЪН КЛОПКА

Превод: Мария Донева

chitanka.info

Седемнайсетгодишната Хейли е типичното добро момиче, гордостта на семейството, капитан на училищния отбор по лакрос, отличничка, която след една година ще започне университетското си образование. Затова, когато майка ѝ се събужда една сутрин и разбира, че Хейли не се е прибрала вечерта, когато три месеца отлитат без никакви новини от изчезналото момиче, целият град разбира, че се е случило нещо ужасяващо. Уенди Тайнс е репортер, поставила си като задача разобличаването на сексуални насилници чрез широкото им отразяване по телевизията. „Клопка“ е разказ не само за едно изчезнало момиче, а и за изверга, който вероятно я е отнел от близките ѝ, и за репортерката, която внезапно осъзнава, че в този случай не може да се довери нито на инстинктите си, нито на хората около нея.

Харлан Коубън (р. 1962) е автор на 18 трилъра, сред които преведените на български „Господари на нощта“, „Не казвай на никого“, „Само един поглед“, „Под прикритие“, „Погрешен удар“, „Гората“, „Няма втори шанс“, „Дръж се здраво“, „Изгубена завинаги“. Той е лауреат на литературните награди за криминални книги „Едгар“, „Шеймс“ и „Антъни“ и е първият в историята, спечелил и трите. През 2009 г. Коубън става първият чуждестранен писател, получил най-престижното британско отличие за криминална литература Bestseller Dagger Award. Тази награда е особено ценна поради факта, че се присъжда не от жури, а чрез директно гласуване на публиката. Коубън влиза и в списъка на 50-те най-велики криминални писатели на всички времена.

ПРОЛОГ

Знаех, че с отварянето на червената врата животът ми ще бъде съсипан.

Да, звучи мелодраматично и изпълнено със суеверие, а аз не си падам нито по едното, нито по другото, освен това в самата врата нямаше нищо страховито. Всъщност тя бе съвършено безлична — дървена, разчертана на четири правоъгълника — от онези, които може да видите в три четвърти от къщите в предградията: с избеляла боя и чукче на височина на гърдите, което никой не използваше, както и с медна топка на бравата.

Но щом се приближих до нея под оскъдното улично осветление, тъмният отвор зина като паст, готова да ме погълне целия, и аз усетих неумолимата сила на съдбата. Всяка крачка ми струваше огромни усилия, сякаш вървах не по разнебитена пътека, а по още мокър цимент. Проявявах класическите симптоми на човек, над когото е надвиснала смъртна опасност. Студени тръпки по гръбнака? Имаше ги. Настръхнала коса? Това също. Мравучкане в основата на врата? Ами, да. Изтръпнал скалп? Отгатнахте.

Къщата беше тъмна, вътре не светеше нито една лампа. Чина ме предупреди. Жилището изглеждаше съвсем обикновено, дори твърде безлично на вид. Без да знам защо, това ме притесняваше. Къщата стоеше изолирана в края на задънена улица, скрита в мрака, сякаш се боеше от неканени гости.

Това не ми харесваше.

Нищо наоколо не ми харесваше, но се случи ето какво. Когато Чина ми се обади, тъкмо привършвах тренировката с градския баскетболен тим от четвъртокласници. Децата от отбора, израснали също като мен при приемни родители (наричахме себе си „безроди“, съкратено от „без родители“ — черен хумор), имаха шест точки преднина и им оставаха още две минути до края. На игрището, както и в реалния живот „безродите“ не се проявяват добре, когато са под напрежение.

Чина позвъни, когато събирах моите баскетболистчета за обсъждане на отминалата тренировка, което обикновено включваше някои критични за живота на подопечните ми оценки, като например: „Постарайте се“, „Следващия път ще им дадем да разберат“, или „Не забравяйте за тренировката идния четвъртък“. Напътствията неизменно приключваха с „Дай лапа!“ и после всички изревавахме в хор: „Защитавай се!“. Мисля, че скандирахме тези думи, тъй като самите ние не го правехме.

— Дан?

— Кой е?

— Чина. Моля те, ела.

Гласът ѝ трепереше и аз разпуснах набързо отбора, скочих в автомобила и ето ме сега тук. Нямах време дори да си взема душ. Миризмата на потта от спортната зала се смесваше с миризмата на потта от страха. Забавих крачка.

Какво ми имаше?

Като начало можех поне да се изкъпя. Не се чувствах добре потен. Никога не съм се чувствал добре, когато съм потен. Ала Чина бе настояща. Не, беше ми се примолила. Преди останалите да се приберат. И сега се намирах тук, сивата ми тениска бе мокра от пот, залепнала за гърдите ми, а аз се приближавах към вратата.

Като повечето млади хора, с които работех, Чина бе сериозно обезпокоена и може би нейното безпокойство бе задействало червената лампичка в съзнанието ми. Гласът ѝ по телефона не ми се понрави, както и обстановката наоколо. Поех си дълбоко въздух и хвърлих поглед назад. В далечината се забелязваха признаци на живот — осветени прозорци, премигващи синкави светлини на включени телевизори или монитори, тук-там някой отворен гараж, ала на тази задънена улица не се усещаше нищо, нито шум, нито полъх от някакво движение — само мрак и тишина.

Мобилният ми телефон завибрира и аз за малко да подскоча от изненада. Помислих, че е Чина, но не беше тя — беше Джена, бившата ми съпруга. Натиснах бутона и отговорих:

— Здравсти.

— Ще ми направиш ли една услуга? — попита тя.

— В момента съм малко зает.

— Трябва ми детегледачка за утре вечер. Може да доведеш и Шели, ако искаш.

— С Шели имаме проблеми — отвърнах.

— Пак ли? Но тя е страхотна.

— Аз имам проблеми със страхотните жени.

— На мен ли го казваш?

Джена, красивата ми бивша съпруга, се бе омъжила отново преди цели осем години. Сегашният ѝ съпруг е уважаван хирург на име Ноел Уилър. Ноел е доброволец в младежкия център, в който работя. Харесвам го, той също ме харесва. Има дъщеря от предишен брак, а двамата с Джена си имат шестгодишно момиченце, което се казва Кери. Аз съм кръстник на Кери и двете му деца ме наричат чичо Дан. Сегиз-тогиз изпълнявам ролята на семейна детегледачка.

Знам, че всичко това звучи дяволски цивилизовано и доста нелогично, каквото, предполагам, е и в действителност. В моя случай би могло да се каже, че е просто въпрос на необходимост. Нямам си никого — нито родители, нито деца — тоест съществото, което е най-близко до представата ми за семейство, е бившата ми жена. Хлапетата, с които работя, които покровителствам и на които се старая да помагам и закрилям, са моят живот, въпреки че в крайна сметка никога не съм сигурен дали върша нещо добро, или не.

Джена се обади:

— Земята вика Дан.

— Ще дойда — отвърнах аз.

— В шест и половина. Незаменим си.

Джена ми изпрати въздушна целувка по телефона и затвори. Погледнах мобилния си за миг и си спомних сватбения си ден. Беше грешка, че се ожених. Винаги греша, като се сближавам с хората, ала не мога да не го правя. Някой настройва душата ми така, че започвам да философствам по въпроса колко по-добре е да съм обичал, отколкото изобщо да не позная любовта. Струва ми се, че това не се отнася до мен. Да повтаряме грешките си, дори когато сме придобили опит, е неразделна част от човешката същност. И ето ме сега тук, бедното сираче, което със зъби и нокти се бе борило да стане най-добрият в класа в елитното училище от Бръшляновата лига^[1], ала което никога не бе положило ни най-малко усилие да разбере кой е всъщност. Колкото и да е банално, аз исках да имам някого в живота

си. Уви, това не ми е съдба. Аз съм един самотник, комуто е отредено да живее сам.

— Ние сме отпадъците на еволюцията, Дан...

На това ме научи любимият ми приеман „баща“. Беше университетски преподавател с вкус към философски спорове.

„Помисли си само, Дан. Най-силните и най-интелигентните от цялото човечество — и какво направиха? Сражаваха се. Войните престанаха едва през изминалото столетие. Преди това сме изпращали най-добрите от нас да се бият на фронта. Тогава кой си е оставал вкъщи за нуждите на възпроизводството, докато каймакът на човечеството е загивал по далечните бойни полета? Сакатите, болните, слабите, недъгавите, страхливците — с една дума, най-неподходящите. Ето какъв второстепенен генетичен продукт сме ние, Дан — хилядолетия наред са късали цветята, за да останат плевелите. Така че ние всички сме боклуци — най-мизерните остатъци от погрешното размножаване в течение на векове.“

Отказах се от чукачето и леко похлопах по вратата с кокалчетата на пръстите си. Тя изскърца и се отвори. Не бях осъзнал, че е откряната.

Това също не ми хареса. Доста неща не ми се нравеха на това място.

Като дете гледах много филми на ужасите, което бе доста странно, тъй като никак не ги харесвах — направо ги ненавиждах. Мразех разни неща да се хвърлят върху мен. Със сигурност не обичах от екрана да се леят кървища. Но все пак ги гледах и се забавлявах на предсказуемото идиотско поведение на героините; тъкмо в този момент в главата ми бе пълно с подобни простотии: въпросната малоумна героиня ще почука на вратата, тя ще се откряне и ти ще изпишиш: „Хайде, маце, разкарай си готиния задник оттам!“, но тя няма да те послуша, а ти няма да можеш да разбереш защо, така че две минути по-късно убиецът ще ѝ издълбае скалпа и ще загребе от мозъка ѝ.

Трябва тутакси да изчезна.

Всъщност точно това и ще направя. Но в същия миг си спомних обаждането на Чина, думите, които ми каза, треперещия ѝ глас. Въздъгнах, наведох се към отвора на вратата и надникнах в преддверието.

Мрак.

Дотук с плаща и кинжала.

— Чина?

Гласът ми проехтя в тишината. Последвалото мълчание не ме изненада. Очаквах го. Никакъв отговор. Бутнах вратата да я отворя по-широко, нерешително пристъпих напред...

— Дан? Отзад съм. Влизай.

Гласът й бе глух, далечен. Това също не ми хареса, но вече нямаше какво друго да направя. Отстъплението в този миг щеше да ми струва много в бъдеще. Колебанието ми се изпари. Знаех какво трябва да направя.

Отворих вратата, прекрачих прага и затворих след себе си.

Друг в моето положение щеше да си носи пистолет или някакво оръжие. Бях се сетил за това. Ала не ми подхождаше. Не разполагах с време за излишни вайкания. В къщата нямаше никой друг. Чина ме бе предупредила. А ако все пак имаше някой — е, щях да му мисля, когато му дойде времето.

— Чина?

— Отиди в кабинета, идвам след минутка.

Гласът й достигаше до мен... някъде отдалече. В края на коридора зърнах светлина и се отправих към нея. Дочух шум. Спрях и наострих уши. Стори ми се, че долових шуртене на вода. Може би душът бе пуснат?

— Чина?

— Преобличам се. Излизам след минутка.

Влязох в оскъдно осветения кабинет. Видях електрическия ключ и се поколебах дали да не включа осветлението, но реших да не го пипам. Очите ми се приспособиха към мрачината доста бързо. Стените бяха покрити с безвкусни дървени пана, направени сякаш от винил, а не от естествено дърво. Имаше и два портрета на тъжни клоуни с огромни цветя на реверите си — картина, която бихте могли да си набавите от гаражна разпродажба на някой мърляв мотел. На барчето беше оставена гигантска бутилка водка без етикет — беше отворена.

Стори ми се, че долових нечий шепот.

— Чина? — извиках аз.

Нямаше отговор. Останах на място и се ослушах. Нищо.

Тръгнах към задната част на къщата, откъдето бях дочул шума от течаща вода.

— Вече излизам — чух да казва гласът.

Спрях, мраз пролази в жилите ми. Защото вече бях близо до гласа. Чувах го по-ясно. И тъкмо в това открих нещо, което ми се стори доста странно: той изобщо не звучеше като гласа на Чина.

Почувствах три неща. Първо, паника. Това не беше Чина. Трябваше да изляза от къщата. Второ, любопитство. Ако това не бе Чина, кой, по дяволите, беше и какво ставаше? Трето, отново паника. Ако по телефона се бе обадила Чина, то тогава какво ѝ се бе случило?

Не можех да избягам точно сега.

Направих крачка напред и всичко стана в този миг. Ослепи ме светлина на прожектор. Отстъпих назад и прикрих очите си с длан.

— Дан Мърсър?

Премигнах. Женски глас. Обработен. Дълбок. Прозвуча ми странно познато.

— Кой е там?

Внезапно в стаята се появиха още хора. Мъж с камера. Друг, който държеше нещо като микрофон. И жената с познатия глас — възхитителна дама с кестеняви коси и строг костюм.

— Уенди Тайнс, „Айуитнес Нюз“. Защо си тук, Дан?

Отворих уста, но от нея не излезе нито звук. Разпознах жената от телевизионното предаване...

— Защо разговаряше по телефона със секси глас с дванайсетгодишно момиче, Дан? Записали сме те.

... онази, която улавя педофили с камерата си и ги показва по телевизията.

— Дошъл си да правиш секс с дванайсетгодишно момиче ли?

Истината за ставащото тутакси ми стана ясно, кръвта ми се смрази. В стаята нахлуха още хора. Може би продуценти. Още един оператор. Две ченгета. Камерите се приближиха към мен. Прожекторите светнаха. На челото ми се появиха капки пот. Започнах да заеквам, да отричам.

Но дотук.

Два дни по-късно ме показват по телевизията. Пред очите на целия свят.

И животът на Дан Мърсър, точно както предчувствах, докато се приближавах към тази врата, бе съсипан.

Когато Марша Макуейд за първи път зърна празното легло на дъщеря си, тя не се паникьоса. Паниката дойде по-късно.

В една съботна сутрин тя се събуди в шест часа в ужасно състояние. На леглото до нея спеше Тед, мъжът, за когото бе омъжена от двайсет години. Лежеше по корем, праметнал ръка през кръста ѝ. Тед обичаше да спи, без да съблича ризата си и без гащи. Нищо не слагаше. От кръста надолу бе както майка го е родила. „Давам възможност на малкия Тед да скита където си поиска“ — казваше със самодоволна усмивка той. А Марша отвърщаше, като имитираше напевното гласче на малката им дъщеричка: „Т-м-ииий“ — което ще рече „твърде много информация“.

Марша се измъкна от прегръдката му и се отправи към кухнята. Направи си кафе с новата машина. Тед обичаше да купува всякакви джунджурии, като например момчешки играчки, но тази поне ставаше за нещо. Вземаш пакетчето, съдържащо кафе за една чаша, поставяш го в машината и готово — заповядай! Няма дисплей, няма чувствителни зони, изискващи някакво докосване, няма безжични съединения. Марша направо я обожаваше.

Наскоро бяха направили ремонт в дома си — пристроиха още една стая с отделна баня, разшириха кухнята с остъклена част. През прозорците нахлуваше утринното слънце и разширението се бе превърнало в любимо място за Марша. Тя взе кафето и вестника и се настани на меката постелка, като подви крака под себе си.

Кътче от рая.

Четеше и отпиваше от чашата. След минути трябваше да прегледа плана си за деня. Раян, който бе третокласник, имаше баскетболна тренировка в осем сутринта. Тед му бе треньор. Вече втори сезон отборът му все губеше.

— Защо никога не побеждавате? — го бе попитала Марша.

— Подбирам хлапетата по два основни критерия.

— Които са?

— Добър баща и възбуждаща майка.

Игриво го бе плеснала и може би щеше да е малко по-притеснена, ако не бе виждала майките около игрището — знаеше, че той се шегува. Всъщност Тед беше страхотен треньор, не като стратег, а като отношение към момчетата. Всички го обичаха, уважаваха липсата на амбиция у него и дори най-тромавите играчи, онези, които се обезкуражаваха и обикновено излизаха от отбора в средата на сезона, посещаваха тренировките всяка седмица. Тед дори взе песента на Бон Джоуви и я обърна наопаки: „Даваш хубаво име на загубата“. Хлапетата се смееха и се забавляваха при всеки кош, а когато става дума за третокласници, така и трябва.

Четиринайсетгодишната дъщеря на Марша се казваше Патриша и репетираше за пиесата на първокурсниците в училището — съкратен вариант на мюзикъла „Клетниците“. Изпълняваше няколко малки роли, ала това не облекчаваше работата ѝ. Най-голямото ѝ дете, дъщеря ѝ Хейли, която учеше в горния клас на гимназиста, ходеше на свободните тренировки на отбора по лакрос^[2] за момичета, провеждани без треньор. Свободните тренировки не бяха официални, а начин да се упражняваш по наръчниците, издавани от гимназиите. Казано накратко, никакви треньори, нищо официално, просто едно обикновено събиране, игра за загряване, ръководена от капитана на отбора.

Като по-голямата част от живеещите в предградията, Марша също имаше двойко отношение към спортните занимания на децата си. Въпреки че относително дълготрайната им неприложимост ѝ бе добре известна, тя се оставяше да бъде убедена в полезността им.

Половин час спокойствие в началото на деня. Тъкмо от това имаше нужда.

Изпи първата си чаша кафе, направи си втора в машината, взе подлистника за мода. В къщата беше тихо. Тя се качи горе и се зае със сметките. Раян спеше по хълбок, с лице, обърнато към вратата, сякаш непрекъснато да напомня на майка си за приликата с баща му.

До стаята на Раян бе тази на Патриша. И тя още спеше.

— Миличка?

Патриша се размърда, може би бе вдигнала и малко шум. Стаята ѝ, също като бърлогата на Раян, изглеждаше така, сякаш някой нарочно бе заложил динамит в чекмеджетата, беше ги отворил, от взрива дрехите бяха изпадали мъртви на пода, други бяха ранени, докато са

летели надолу и бяха увиснали по шкафа като паднали на барикадата във Френската революция.

— Патриша? След един час имаш репетиция.

— Ставам — изпъшка тя с глас, от който се разбираше, че тази няма да я бъде.

Марша се запъти към следващата врата, стоята на Хейли, и хвърли бърз поглед.

Леглото беше празно.

Беше оправено, ала това не я учуди. За разлика от стаите на другите ѝ деца, тази беше прибрана, чиста, отблъскващо подредена. Като стая модел в мебелен магазин. Нямаше дрехи по пода, чекмеджетата бяха плътно затворени. Наградите — а награди имаше колкото щещ — бяха подредени в стройна редица върху четирите рафта. Тед бе поставил четвъртия съвсем наскоро, след като отборът на Хейли спечели ваканционния турнир във Франклин Лейкс. Хейли съобразително бе разпределила призовете по четирите етажерки, тъй като не искаше последният да остане самичък на рафта. Марша не можеше да каже със сигурност причината за това ѝ желание. Отчасти се дължеше на факта, че Хейли не искаше другите да си мислят, че с нетърпение очаква следващите награди, но най-вероятно бе постъпила така поради дълбокото си отвращение към безредието. Бе поставила призовете на еднакво разстояние и с увеличаването на броя им ги придвижваше един към друг — отначало помежду им имаше осем сантиметра разстояние, после пет, накрая станаха два. Хейли държеше на симетрията. Тя беше пример за добро дете, ала в нея имаше нещо странно — момиче с амбиции, което с готовност пишеше домашните си, държеше останалите да мислят само хубави неща за нея, компетентна до абсурдност — в нея имаше нещо „дълбоко скрито“, подобно на ОСД^[3], което притесняваше Марша.

Марша се питаше по кое ли време се бе прибрала Хейли. Бяха отменили вечерния ѝ час, всъщност никога не ѝ го бяха налагали. Нямаше нужда, тъй като тя бе отговорна, беше най-голямото дете в семейството и никога не се възползваше от ситуацията. Предишната вечер Марша се бе уморила и си бе легнала в десет. Тед беше в обичайното си разгонено настроение и я бе последвал в леглото.

Марша искаше да остане насаме със себе си, да не обръща внимание на нищо друго, когато нещо, което и тя не можеше да

определи какво точно, я накара да се заеме с купчината пране. Отпрати се към банята на Хейли. По-малките деца, Раян и Патриша, твърдо вярваха, че „кош за пране“ е евфемизъм за „под“ или „което и да е друго място, само не и «коша за пране»“, ала Хейли, каквато си беше послушна, добросъвестна и подредена, всяка вечер оставяше дрехите, които бе носила през деня, в кош за пране. И тъкмо тогава Марша усети камъка в гърдите си.

В кош нямаше дрехи.

Камъкът нарасна още повече, когато тя видя четката ѝ за зъби, надникна в мивката и в душкабината.

Бяха сухи.

Камъкът притисна гърдите ѝ, тя извика на Тед, като се стараяше да прикрие паниката в гласа си. Камъкът обаче нарасна още повече, когато се качиха в автомобила, отидоха на свободната тренировка и разбраха, че Хейли не се беше появила на игрището. Продължи да расте и когато Марша се обади на приятелките ѝ, а Тед им изпрати бързи имейли — никой не знаеше къде може да е Хейли. Нарасна още повече, когато се обади в местния полицейски участък, а там, въпреки възраженията на Марша и Тед, бяха убедени, че Хейли е избягала от дома си — взеха я за дете, което иска да изпусне малко пара. Нарасна още, когато четирийсет и осем часа по-късно пристигнаха служители на ФБР. Продължи да расте, когато седмица след това от Хейли все още нямаше и следа.

Сякаш бе потънала в земята.

Измина цял месец. Нищо. После втори. Никаква вест от нея. И най-после, когато течеше третият месец, новината дойде и огромният камък в гърдите ѝ, който не ѝ позволяваше да диша и я държеше будна по нощите, внезапно престана да расте.

[1] Така наричат осемте университета, заемащи челните места в световните рейтинги за качество на образованието. — Б.пр. ↑

[2] Лакрос — американска спортна отборна игра с малка твърда гумена топка и специална ракета, наречена „крос“ или „лакрос“. — Б.пр. ↑

[3] Obsessive Compulsive Disorder — психично разстройство поради наличието на натрапчиви идеи в личността. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ЧАСТ

ГЛАВА 1

Три месеца по-късно

— Заклевате ли се да говорите истината, само истината и нищо друго, освен истината и Бог да ви е на помощ?

Уенди Тайнс се закле, зае свидетелското място и се огледа. Сякаш беше на сцената, което не бе нещо ново при нейната професия на телевизионен репортер, ала сега не знаеше къде да се дене от смущение. Огледа се и видя родителите на децата, пострадали от Дан Мърсър. Четири майки и четирима бащи. Всеки ден идваха в съдебната зала. В началото носеха снимки на децата си, на хубавите си невинни дечица, вдигаха ги високо над главите си, ала съдията ги накара да престанат. Сега седяха и мълчаливо наблюдаваха, което бе още по-страшно.

Столтът беше неудобен. Уенди се намести по-добре, кръстоса крака, после веднага промени позата си и зачака.

Флеър Хикъри, именит адвокат, пледиращ за защитата, се изправи и Уенди за кой ли път се попита откъде Дан Мърсър е намерил пари, за да го наеме. Флеър бе облечен в обичайния си сив костюм на широки розови райета, с розова риза и розова вратовръзка. Прекоси залата по начин, меко казано, „театрален“, който всъщност с успех би могъл да се изиграе от Либъраци^[1], ако Либъраци би имал смелостта да се появи пред публиката в такъв крещящ вид.

— Мис Тайнс — захвана той с дружелюбна усмивка. Това бе задължителна част от представлението на Флеър. Да, той беше гей, ала в съдебната зала играеше като същински Харви Фиърстейн^[2] с кожени каубойски панталони. — Казвам се Флеър Хикъри. Желая ви добро утро.

— Добро утро — отвърна тя.

— Вие правите сензационни предавания в жълта телевизионна програма, която се нарича „Заловени в действие“, така ли е?

Адвокатът на обвинението, мъж на име Лий Портной, се обади:

— Възразявам. Това е телевизионна програма. Няма данни, потвърждаващи твърдението, че програмата е сензационна или жълта.

Флеър се усмихна.

— Държите ли да ви представя такива данни, господин Портной?

— Няма да е необходимо — с отегчен глас възрази съдия Лори Хауърд и се обърна към Уенди:

— Моля, отговорете на въпроса.

— Вече не работя в това шоу — уточни Уенди.

Флеър се престори на изненадан:

— Така ли? Но сте работили?

— Да.

— И какво се случи?

— Шоуто беше свалено от ефир.

— Нисък рейтинг?

— Не.

— Така ли? Тогава защо?

Портной се намеси:

— Ваша Чест, всички знаем причините.

Лори Хауърд кимна с глава:

— Продължете, господин Хикъри.

— Познавате ли клиента ми Дан Мърсър?

— Да.

— И сте влезли с взлом в дома му, нали?

Уенди се мъчеше да издържи на погледа му, да не се държи като виновна, каквото и да означаваше това.

— Не е точно така, не.

— Не е ли? Е, скъпа моя, бих искал да сме толкова точни, колкото позволява човешката ни същност, така че нека подкрепим казаното, нали така?

Той тръгна да прекосява съдебната зала с походка на манекен, вървящ по котешката пътека на модно ревю в Милано. Дори си позволи дързостта да хвърли усмивка към родителите на жертвите. Повечето от тях решиха да не гледат към Флеър, но един от бащите, Ед Грейсън, го погледна право в очите. Флеър изглеждаше невъзмутим.

— Как се запознахте с моя клиент?

— Появи се в един чат.

Флеър повдигна вежди.

— Нима? — изрече той, сякаш това бе най-въълнуващото нещо, което бе чувал някога. — И какъв беше този чат?

— Ами, чат в интернет пространството, който често се посещава от деца.

— И вие бяхте в същия този чат?

— Да.

— Но вие не сте дете, госпожице Тайнс. Искам да кажа, че може и да не сте по вкуса ми, но дори аз мога да забележа, че сте по-скоро апетитна млада жена.

— Възражявам!

Съдия Хауърд въздъхна.

— Господин Хикъри?

Флеър се усмихна и ѝ се извини с жест на ръката. Това бе нещо, с което само Флеър можеше да се справи.

— И така, госпожице Тайнс, когато сте присъствали в този чат, вие сте се престрували на малолетно момиче, прав ли съм?

— Да.

— Значи сте се ангажирали в разговори, чиято цел е била да съблазняват мъжете и да ги окуражават да правят секс с вас, прав ли съм?

— Не.

— Как така?

— Винаги оставям другия да направи първата крачка.

Флеър поклати глава и зацъка с език.

— Ако за всяко мое цъкване получавах по един долар...

През съдебната зала премина вълна от весел смях.

Съдията рече:

— Протоколите са у нас, господин Хикъри. Ще ги прочетем и ще решим.

— Полезна забележка, Ваша Чест, благодаря ви.

Уенди се чудеше защо Дан Мърсър не присъства в залата, ала причината бе очевидна. Това бе изслушване на доказателствата, което означаваше, че присъствието му не е задължително. Флеър Хикъри хранеше надежди, че ще убеди съдията да отхвърли отворотителните, чудовищни материали, които полицията беше открила както в компютъра на Мърсър, така и в тайни места из цялата къща. Ако можеше да ги отстрани от доказателствата по делото — а всички бяха съгласни, че това е твърде сложна задача — процесът срещу Дан

Мърсър по всяка вероятност щеше да се провали, а по улиците щеше да ходи още един болен хищник на свобода.

— Впрочем — изрече Флеър и се извъртя отново към Уенди, — откъде разбрахте, че от другата страна е тъкмо моят клиент?

— Отначало не разбрах.

— О? С кого си мислехте, че разговаряте?

— Нямаше никакво име. Това е част от играта. В онзи момент знаех само, че това е някой, който се озърта за секс с непълнолетни.

— Откъде разбрахте?

— Моля?

Флеър изписа с пръсти кавички във въздуха.

— Че „се озърта за секс с непълнолетни“, както се изразихте вие. Откъде разбрахте, че мъжът в чата е целял тъкмо това?

— Така каза и съдията, господин Хикъри. Четете протоколите.

— О, четох ги. И знаете ли до какво заключение стигнах?

Въпросът му накара Лий Портной да стане на крака:

— Възразявам. Заключението на господин Хикъри не ни интересува. Не той дава показания.

— Приема се.

Флеър се върна на мястото си и започна да се рови из записките си. Уенди погледна към публиката. Това ѝ помогна да вземе решение. Хората срещу нея бяха страдали много. Уенди им помагаше да получат справедливост. Колкото и да си казваше, че такава е работата ѝ, това ѝ струваше доста. Ала щом срещна погледа на Ед Грейсън, забеляза нещо, което никак не ѝ хареса. В очите му имаше гняв. Може би дори предизвикателство.

Флеър остави книгата настрана.

— Е, ще го кажа така, госпожице Тайнс: ако разумен човек прочете тези протоколи, дали те определено и без всякакво съмнение ще му посочат, че единият от участниците в разговора е сексапилна трийсет и шест годишна репортерка...

— Възразявам!

— ... или ще си направят заключението, че репликите са написани от тринайсетгодишно момиче?

Уенди отвори уста, после я затвори и зачака. Съдия Хауърд я подкани:

— Можете да отговорите.

— Играех ролята на тринайсетгодишно момиче.

— А! — отвърна Флеър. — Че кой не го е правил?

— Господин Хикъри — предупредително изрече съдията.

— Извинете, Ваша Чест, не можах да се стърпя. Е, госпожице Тайнс, ако бях прочел посланията ви, нямаше да се досетя, че сте играли роля, нали така? Щях да си помисля, че наистина сте тринайсетгодишна.

Лий Портной метна ръце нагоре във въздуха.

— Въпрос ли ми задавате?

— Ето го и въпроса, сладурче, чуите го: бяха ли тези послания написани от тринайсетгодишно момиче, или не?

— Ваша Чест, вече отговорих.

Флеър каза:

— Искам само едно „да“ или „не“. Тринайсетгодишно момиче ли бе авторката на тези послания?

Съдия Хауърд ѝ кимна с глава, че може да отговори.

— Не — отвърна Уенди.

— Всъщност, както казахте, вие сте играли ролята на тринайсетгодишно момиче, прав ли съм?

— Прав сте.

— И сте знаели, че събеседникът ви играе ролята на възрастен, който търси секс с непълнолетна. Знаели сте, че разговаряте с монахиня албинос с херпес на устната, така ли е?

— Възразявам.

Уенди срещна погледа на Флеър.

— Монахините албиноси с херпес на устната не търсят секс в дома на едно дете.

Ала на Флеър и окоето му не мигна.

— И в чий дом се случи всичко това, госпожице Тайнс? В къщата, където бяхте нагласили камерите си ли? Кажете, там не живее ли малолетно момиче?

Уенди мълчеше.

— Отговорете на въпроса, моля — подкани я съдията.

— Не.

— Но вие бяхте там, нали? Може би събеседникът ви в интернет пространството, а ние наистина не знаем кой е бил той, но може би този човек ви е гледал по новините — каза Флеър, сякаш се гнусеше да

произнесе думата „новини“, — гледал е предаването ви и е решил да играе роля, за да се запознае със сексапилната трийсет и шест годишна телевизионна звезда. Възможно ли е това?

Портной бе вече на крака.

— Възражявам, Ваша Чест. Това са въпроси, които по правило се обсъждат от съдебните заседатели.

— Много сте прав — рече Флеър. — Можем да се спрем на очевидния факт, че в случая е бил заложен капан.

Той отново се обърна към Уенди:

— Да се върнем към нощта на 17 януари, искате ли? Какво се случи, след като се сблъскахте с моя клиент в къщата, в която е бил заложен капан?

Уенди почака адвокатът да възрази срещу използването на думата „капан“, ала той вероятно бе решил, че е направил достатъчно до момента, и отвърна:

— Клиентът ви избяга.

— След като сте изскочили пред него с камерите, прожекторите и микрофоните си, така ли е?

Тя отново почака адвокатът да възрази, после отговори:

— Да.

— Кажете, госпожице Тайнс. Това ли е начинът, по който мнозинството от мъжете реагират при подобни обстоятелства?

— Не, повечето от тях се въртят около нас и се опитват да дадат обяснение.

— И виновни ли са били повечето от тях?

— Да.

— Но все пак моят клиент е действал по различен начин. Интересно.

Портной отново бе станал от мястото си.

— На господин Хикъри може и да му е интересно. Но на останалите от нас неговите трикове...

— Добре, добре, оттеглям въпроса си — прекъсна го Флеър невъзмутимо. — Отпуснете се, адвокате, съдебните заседатели ги няма. Нима не се доверявате на нашия съдия да прозре в триковете ми без вашите обяснения? — и закопча копчето на ръкавелите си. — И така, госпожице Тайнс, включват камерите и прожекторите си,

изскачате с микрофон в ръка, а Дан Мърсър хуква да бяга, нали това са показанията ви?

— Да.

— Вие какво направихте?

— Наредих на продуцентите да го последват.

Флеър отново се направи на изненадан.

— Полицаи ли са продуцентите ви, госпожице Тайнс?

— Не са.

— Нима мислите, че обикновени граждани би трябвало да преследват заподозрените, без да потърсят помощ от полицията?

— Бяхме довели полицай.

— О, моля ви. — Хикъри бе скептичен. — Предаването ви не улавя, то предизвиква сензации. Не е просто жълто, а оранжево в найлошия...

Уенди го прекъсна:

— И преди сме се срещали, господин Хикъри.

Думите ѝ го накараха да забави ход.

— Така ли?

— Когато бях асистент-продуцент в „Текущи афери“. Бях ви поканила като експерт по делото за убийство срещу Робърт Блейк.

Той се обърна с лице към зрителите и дълбоко се поклони.

— И така, дами и господа, току-що установихме факта, че съм курвата на медиите. Туше!

В залата премина още една вълна от смях.

— И все пак, госпожице Тайнс, нима се опитвате да убедите съда, че законът е дошъл да подкрепи журналистическото ви бръщолевене и ви е съдействал?

— Възразявам.

— Допускам възражението.

— Но, Ваша Чест...

— Отхвърля се. Седнете, господин Портной.

Уенди се обади:

— Поддържаме връзки с полицията и с окръжната прокуратура. За нас беше важно да застанем от правилната страна на закона.

— Разбирам. Значи сте работили с подкрепата на закона, нали така?

— Не, всъщност не.

— Е, как може да се нарече това, госпожице Тайнс? Нима организирахте целия този капан съвсем сама, без знанието и съдействието на закона?

— Не.

— Добре, чудесно. Свързахте ли се с полицията и с окръжната прокуратура преди нощта на 17 януари във връзка с моя клиент?

— С прокуратурата — да, свързахме се.

— Прекрасно, благодаря ви. Споменахте, че сте накарали продуцентите си да проследят моя клиент, така ли е?

— Тя не се изрази по този начин — обади се Портной. — Каза „да последват“.

Флеър погледна към Портной така, сякаш не бе виждал досаден човек от него.

— Да, добре, както и да е — да последват, да преследват, можем да поспорим върху разликата някой друг път. Когато клиентът ми побягна, госпожице Тайнс, вие къде отидохте?

— В дома му.

— Защо?

— Помислих си, че в даден момент Дан Мърсър ще се появи там.

— Значи го чакахте там, в дома му?

— Да.

— Пред дома му ли чакахте?

Уенди се смути. Наближаваше сублимният момент. Тя огледа лицата около себе си и задържа очи върху Ед Грейсън, чийто деветгодишен син бе една от първите жертви на Дан Мърсър. Докато отговаряше на въпроса, тя усещаше тежкия му поглед върху себе си:

— Видях една лампа да свети.

— В къщата на Дан Мърсър?

— Да.

— Колко странно! — учуди се Флеър със сарказъм в гласа. — Никога, ама нито веднъж не съм чувал някой да оставя осветлението включено, когато излиза от дома си.

— Възраждавам!

Съдия Хауърд въздъхна.

— Господин Хикъри...

Флеър спря погледа си на Уенди.

— И какво направихте, госпожице Тайнс?

— Почуках на вратата.
— Клиентът ми отвори ли?
— Не.
— Някой друг отвори ли вратата?
— Не.
— А после какво направихте, госпожице Тайнс?
Уенди се мъчеше да остане спокойна, когато изрече следното:
— Стори ми се, че забелязах движение зад прозореца.
— Сторило ви се е, че сте забелязали движение зад прозореца —
повтори Флеър. — Божичко! Не бихте ли се изразили още по-
завоалирано?
— Възразявам!
— Оттеглям въпроса си. И така, какво направихте след това?
— Натиснах бравата. Вратата беше отключена. Отворих я.
— Наистина ли? Че защо сте го направили?
— Разтревожих се.
— За какво се разтревожихте?
— В някои случаи педофилите се самонараняват, когато ги
заловят.
— Това наистина ли е факт? Значи сте се разтревожили, че
клопката ви може да е накарала клиента ми да извърши самоубийство?
— Нещо подобно, да.
Флеър постави длан на сърцето си.
— Разчувствахте ме.
— Ваша Чест! — викна Портной.
Флеър отново го пропъди с жест.
— Значи сте искали да спасите клиента ми?
— Ако наистина е било така, да, исках да го спра.
— В предаването си използвахте думи като „извратен“, „луд“,
„покварен“, „чудовище“ и „отрепка“, когато описвахте хората, на които
поставяте клопка, прав ли съм?
— Да.
— И въпреки това днес вие признавате, че сте искали да влезете
неканена в дома му, всъщност — да нарушите закона, за да спасите
живота на моя клиент?
— Мисля, че бихме могли да се изразим и по този начин.

Гласът му не само бе пропит от сарказъм, а звучеше така, сякаш дни наред бе стоял потопен в него като в морината:

— Колко благородно!

— Възразявам!

— Това не е благородство — отвърна Уенди. — Предпочитам да видя тези мъже в съда, за да се успокоят семействата на жертвите. Самоубийството е най-лесният изход.

— Разбирам. И какво стана, след като влязохте с взлом в дома на клиента ми?

— Възразявам — намеси се Портной. — Госпожица Тайнс каза, че вратата е била отключена...

— Да, чудесно, влязла вътре, ако това се харесва повече на господина отсреща — прекъсна го Флеър и сви в юмруци отпуснатите си встрани ръце. — Просто спрете да ни прекъсвате. Какво се случи, госпожице Тайнс, след като *влязохте* — силно наблегна на думата Флеър — в дома на моя клиент?

— Нищо.

— Клиентът ми не се ли опитваше да се самонарани?

— Не.

— А какво правеше?

— Нямаше го.

— В дома му имаше ли някой?

— Не.

— А онова „движение“, което може би сте забелязали?

— Не знам.

Флеър кимна с глава и се отдалечи от свидетелката.

— Признахте си, че сте отишли в дома на клиента ми веднага след като той е побягнал, а продуцентите ви са го подгонили. Наистина ли сте си помислили, че е имал време да се прибере и да опита да се самоубие?

— Сигурно знае най-прекия път до дома си, при това имаше преднина. Да, мисля, че е имал достатъчно време.

— Разбирам. Но сгрешихте, нали?

— За какво?

— Клиентът ми не се е прибрал право у дома си, нали така?

— Не се прибра, така е.

— Но вие сте влезли в дома на господин Мърсър, и то преди той или полицията да са пристигнали, прав ли съм?

— За съвсем кратко време.

— Колко продължи краткото време?

— Не мога да кажа със сигурност.

— Е, нали е трябвало да погледнете във всяка стая? Да се уверите, че не се поклаща от някоя греда, обесен на колана си или на нещо друго, не е ли така?

— Надникнах само в стаята, в която осветлението беше включено. В кухнята.

— А това означава, че най-малкото е трябвало да прекосите всекидневната стая. Кажете, госпожице Тайнс, как постъпихте, когато разбрахте, че моят клиент не е в къщата?

— Излязох навън и продължих да чакам.

— Да чакате какво?

— Да се появи полицията.

— А тя появи ли се?

— Да.

— Със заповед за обиск, прав ли съм?

— Да.

— Аз разбирам, че сте имали благородни помисли, когато сте влезли незаконно в дома на клиента ми, но нима ни най-малко не се разтревожихте за начина, по който ще се погледне на опита ви да му поставите клопка?

— Не.

— От 17 януари насам вие сте извършили задълбочено разследване на миналото на клиента ми. Освен намереното в дома му през онази нощ от полицията, вие открихте ли солидни доказателства за незаконната му дейност?

— Още не.

— Ще приема отговора ви за „не“ — уточни Флеър. — С една дума, без доказателствата, открити от полицията, вие не разполагате с нищо, което да свърже моя клиент с нещо незаконно, прав ли съм?

— През онази нощ той се появи в къщата.

— В къщата клопка, където не живее никаква малолетна. Значи, госпожице Тайнс, случаят, както и вашата... ъ-ъ... репутация зависят изцяло от намереното в дома на моя клиент. Без него вие не можете да

докажете нищо. С една дума, вие сте имали и начин, и убедителна причина да подхвърлите тези доказателства, нали така?

На това място Лий Портной скочи от мястото си.

— Ваша Чест, това е абсурдно. Аргументът би трябвало да се прецени от съдебните заседатели.

— Госпожица Тайнс призна, че е влязла в къщата незаконно, без съдебна заповед — заяви Флеър.

— Чудесно — отвърна Портной, в такъв случай трябва да я обвините във влизане с взлом в чужд дом, ако мислите, че ще успеете да го докажете. А ако господин Хикъри желае да представи абсурдните си теории за монахини албиноси или за подхвърлени улики, нека го направи по време на процеса. Пред съдебните заседатели в залата. И тогава аз ще мога да представя улики, с които да докажа абсурдността на теориите му. Затова имаме съдебни зали и процеси. Госпожица Тайнс е обикновена гражданка и не отговаря на стандартите, на които отговаря официалният служител в съда. Не можете да отхвърлите компютъра и снимките, Ваша Чест. Те са били открити по време на законен обиск по силата на заповед, подписана от съдия. Някои от гнусните фотографии са били скрита в гаража и зад рафта с книги, така че няма как госпожица Тайнс да ги е поставила там за краткото време, за минутите, които е прекарала в жилището му.

Флеър поклати глава.

— Уенди Тайнс е влязла с взлом в къщата под благовиден предлог. Включено осветление? Някакво движение? Моля ви! Тя е имала и убедителен мотив да подхвърли улнките, при това е знаела, че домът на Дан Мърсър скоро ще бъде обискиран. Това е по-лошо и от плодовете на отровното дърво. Всяко едно доказателство, открито в къщата, трябва да бъде отхвърлено.

— Уенди Тайнс е обикновена гражданка.

— Това не ѝ дава картбланш в случая. Тя с лекота би могла да подхвърли и лаптопа, и въпросните снимки.

— А това е аргумент, който можете да насочите към съдебните заседатели.

— Ваша Чест, откритите улики са абсолютно безполезни. Според показанията на самата госпожица Тайнс в случая тя не е само обикновена гражданка. Няколко пъти я попитах за връзките ѝ с прокуратурата. И тя си призна, че е техен сътрудник.

Като го чу, Лий Портной пламна целият.

— Това е смешно, Ваша Чест. Нима всеки репортер, който работи върху криминално дело, е сътрудник на прокуратурата?

— Според собствените ѝ признания Уенди Тайнс е работила със и в близост до прокуратурата, господин Портной. Мога да накарам стенографката да прочете онази част от протокола, в която госпожица Тайнс говори за полицая, присъствал на местопроизшествието, както и за връзките, които през цялото време е поддържала с прокуратурата.

— Това не я прави прокурорски служител.

— Това е въпрос на семантика и господин Портной го знае добре. Неговата институция не би възбудила дело срещу моя клиент, ако не беше Уенди Тайнс. Целият случай — престъпленията, в които обвиняват моя клиент — произтича от опитите на госпожица Тайнс да му заложи капан. Без нея нямаше да издадат заповед за обиск.

Портной прекоси залата.

— Ваша Чест, дори госпожица Тайнс да е представила случая в прокуратурата, нима всеки свидетел или жалваща се страна биха могли да се смятат за наши сътрудници...

— Чух достатъчно — заяви съдия Хауърд. Удари с чукчето и стана. — До утре сутринта ще ви уведомя за решението си.

[1] Прочут американски шоумен и пианист. — Б.пр. ↑

[2] Харви Форбс Фиърстейн (р. 1952) — американски актьор и драматург, един от първите, получили наградата „Томи“ едновременно за пиеса и за изпълнението на главната роля в нея. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

— Пълен провал — каза Уенди на Портной, щом излязоха в коридора.

— Съдията няма да ги отхвърли.

Уенди не беше толкова сигурна.

— В известен смисъл се получи добре — продължи той.

— Какво имаш предвид?

— В казуса е заложено твърде много, за да се отхвърлят улики — поясни Портной и посочи към адвоката на противниковата страна. — Флеър успя само да ни покаже каква стратегия ще следва по време на процеса.

На известно разстояние от тях Джена Уилър, бившата жена на Дан Мърсър, отбиваше въпросите на репортер от конкурентна телевизия. Дори когато се събираха улики против бившия ѝ съпруг, Джена оставаше негов непоколебим поддръжник и твърдеше, че обвиненията срещу него са измислени. Нейната позиция, която Уенди намираше за трогателна, но и за доста наивна, бе превърнала Джена в нещо като градски парий.

Още по-нататък Флеър Хикъри отговаряше на репортерите. Те, разбира се, го обичаха, както го обичаше и Уенди, когато отразяваше съдебните казуси, в които той се извяваше. Флеър бе впечатляваща личност. Ала сега, застанала на свидетелската скамейка, тя се бе убедила, че освен бляскав той можеше да бъде и безмилостен.

Уенди свъси вежди.

— Флеър Хикъри не е никак глупав.

Флеър бе възнаграден с бурен смях от раболепната преса, потупа няколко журналисти по гърба и се оттегли. Когато най-сетне Флеър остана сам, Уенди с изненада видя Ед Грейсън да се приближава към него.

— Охо! — каза тя.

— Какво?

Уенди кимна с глава към тях. Портной проследи погледа ѝ. Грейсън, едър мъж с ниско подстригана посивяла коса, застана до

Флеър Хикъри. Двамата се вторачиха един в друг. Грейсън се приближи още малко и навлезе в пространството на Флеър. Ала Флеър не помръдна.

Портной направи няколко крачки в тяхна посока.

— Господин Грейсън?

Лицата им бяха на сантиметри едно от друго. Грейсън обърна глава в посока на гласа, който го бе повикал. Взя се в Портной.

— Наред ли е всичко? — попита Портной.

— Съвсем — отвърна Грейсън.

— Господин Хикъри?

— Превъзходно, адвокате. Бъбрим си като стари приятели.

Грейсън заби поглед в Уенди и на нея отново не й хареса онова, което забеляза в очите му.

Хикъри рече:

— Е, ако сме свършили, господин Грейсън...

Грейсън не каза нищо. Хикъри се обърна и излезе. Грейсън се приближи до Портной и Уенди.

— Какво бих могъл да направя за вас? — попита Портной.

— Нищо.

— Може ли да попитам за какво разговаряхте с господин Хикъри?

— Може — отвърна Грейсън и погледна към Уенди. — Мислите ли, че съдията повярва на историята ви, госпожице Тайнс?

— Това не беше история — възрази тя.

— Но не беше и самата истина, нали така?

Ед Грейсън се обърна и си тръгна.

Уенди рече:

— Какво, по дяволите, беше това?

— Нямам представа — отвърна Портной. — Не се притеснявай от него. Нито от Флеър. Добър е, но няма да спечели рунда. Прибери се, налей си питие, всичко ще е наред.

Уенди не се прибра. Отправи се към телевизионното си студио в Сикокъс, Ню Джърси, което гледаше към спортния комплекс „Медоуландс“. Гледката не я успокояваше. Представляваше мочурливо мокро място, което се превиваше под тежестта на непрекъснатите строителни работи. Тя провери електронната си поща и видя, че има съобщение от шефа си, изпълнителния продуцент Вик Гарет.

Съобщението бе може би най-дългото, което Вик бе пращал по имейла. В него пишеше: „Искам веднага да те видя“.

Беше три и половина следобед. Синът ѝ Чарли, ученик в горния клас на гимназията в Касълтън, вече сигурно си бе вкъщи. Набра номера на мобилния му телефон, защото той нямаше навик да вдига домашния. На четвъртото позвъняване Чарли отговори с обичайния си въпрос:

— Какво?

— Прибра ли се? — попита сина си тя.

— Аха.

— Какво правиш?

— Нищо.

— Имаш ли домашни?

— Малко.

— Написа ли ги?

— Ще ги напиша.

— Защо не ги напишеш сега?

— Съвсем малко са. Ще ми отнеме най-много десет минути.

— Това имам предвид. Щом са толкова малко, направи ги и да нямаш повече ангажименти.

— По-късно.

— Но с какво се занимаваш сега?

— С нищо.

— Тогава защо отлагаш? Защо не напишеш домашните си веднага?

Нов ден, но разговорът е същият. Най-после Чарли обеща, че ще се захване с тях „след минута“, което в прав текст звучеше така: „Ако ти кажа след минута, може би ще престанеш да ми досаждаш“.

— Вероятно ще се прибера към седем — каза Уенди. — Да взема ли китайска храна по пътя?

— От „Бамбуковата къща“ — отвърна той.

— Добре. В четири часа дай на Джърси да яде.

Джърси беше кучето им.

— Добре.

— И да не забравиш!

— Аха.

— Напиши си домашните.

— Чао.

Сигнал.

Тя си пое дълбоко въздух. Чарли беше на седемнайсет, същински трън в задника. Бяха преустановили търсенето на подходящ колеж — характерна за предградията родителска дейност, в което майките и бащите се втурваха с ожесточение, на което всеки деспот от Третия свят би се възхитил. Като всички момчета на неговата възраст Чарли гледаше на голямата промяна в живота си със страх и безпокойство, но далеч не тъй ужасено като майка си. Чарли, нейният красив меланхоличен син, който бе като трън в задника, беше целият ѝ свят. Вече дванайсет години двамата живееха съвсем сами — самотна майка и единственият ѝ син в ширналите се бели предградия. Годините незабелязано отлитаха една подир друга и малкото дете незабелязано бе станало голямо. Уенди не искаше Чарли да си отиде от нея. Всяка нощ тя му се любуваше, възторгваше се от съвършенството на своя трън в задника, и както правеше, откакто момчето бе на четири години, се молеше да замръзне и да си остане винаги такъв, на същите години, нито с един ден по-голям или по-малък, желаше красивият ѝ син да се замрази и да остане при нея поне още малко.

Защото скоро тя щеше да остане съвсем сама.

На екрана се появи нов имейл. Отново от шефа ѝ Вик Гарет: „Коя част от «искам веднага да те видя» не разбра?“.

Тя написа: „Идвам“ и го изпрати.

Тъй като кабинетът на Вик беше от другата страна на коридора, размяната на съобщения изглеждаше безсмислена и досадна, но такъв бе светът. Уенди и Чарли често си изпращаха текстове, докато и двамата си бяха вкъщи. Твърде уморена, за да вика, тя предпочиташе да набере текста: „Време е за лягане“, или „Изведи Джърси“, или пък популярното: „Стига с този компютър, вземи някоя книга“.

Уенди беше втора година студентка в университета „Тъфтс“, когато забременя. Беше отишла на купон в студентския град и след като се напи, тя се затъркала в чаршафите с Джон Мороу, спортист, обещаващ нападател, срещу когото в речника на Уенди Тайнс стоеше определението: „Не е моят тип“. В кампуса Уенди се изживяваше като либерално мислеща, тайно пишеща журналистка, носеше впити в тялото черни дрехи, слушаше само рок, честичко навестяваше поетични сборки и изложби. И накрая си падна по великолепия

спортист. Отначало не беше кой знае какво. Бяха се сближили, а после започнаха да се шляят заедно, не си определяха срещи, но всъщност се срещаха като гаджета. Продължиха така може би един месец, когато Уенди разбра, че е бременна.

Като всяка съвременна жена, след онова, което се случи, тя и единствено тя щеше да реши какви да бъдат последиците. Оставаха ѝ две години и половина, за да завърши колежа, очакваше я журналистическа кариера, така че тя бе избрала възможно най-неподходящото време за раждане на дете, ала това още повече я мотивираше да вземе решение. Позвъни на Джон по телефона и заяви:

— Трябва да поговорим.

Той се появи в тясната ѝ стая и тя го покани да седне. Джон зае креслото тип „барбарон“, което приличаше на торба с боб, и всичко се превърна в комедия — близо двуметровият хубавец се мъчеше да се настани в него ако не удобно, то поне така, че да не падне на пода. Разбрал по тона ѝ, че разговорът ще е сериозен, Джон се стараеше да остане с тържествено изражение на лицето, докато се мъчеше да се задържи стабилно на мястото си, и това го караше да изглежда като малко момченце, което се прави на зрял мъж.

— Бременна съм — осведоми го Уенди, като се залови да издекламира речта, която бе репетирала наум цели два дни. — Какво ще стане сега, ще реша аз и се надявам ти да уважиш решението ми.

Уенди продължи да говори, като крачеше из малката стая, без да го поглежда, и като се стараеше да се придържа в рамките на деловия тон. В края на предварително подготвеното си слово тя дори му благодари, задето е дошъл, и му пожела всичко най-хубаво. После реши да рискува и хвърли поглед към него.

Джон Мороу я гледаше със сълзи в очите — най-сините очи, които бе виждала някога — и изрече:

— Но аз те обичам, Уенди.

Стана ѝ смешно, ала вместо да се засмее, тя се разплака и Джон се изхлузи от шибания си стол, падна на колене и ѝ направи предложение, там, в тясната стаичка, и двамата се ожениха въпреки лошите предчувствия на мнозина, а Уенди се смееше и плачеше едновременно. Никой не вярваше в брака им, но през последвалите пет години те се наслаждаваха на безоблачно щастие. Джон Мороу бе приятен, любвеобилен, великолепен, забавен, умен и грижовен съпруг.

Той беше рамото, на което тя можеше да си поплаче. Чарли се роди, докато двамата бяха още студенти. Две години по-късно Джон и Уенди бяха събрали достатъчно пари, за да направят първата вноска и да си купят малка къща на оживена магистрала в Касълтън. Уенди започна работа в местната телевизия. Джон се готвеше да защити докторската си дисертация по психология. Развиваха се.

Всичко бе твърде хубаво.

И тогава съвсем неочаквано, като гръм от ясно небе, Джон почина. В къщата, където живееха Уенди и Чарли, зейна празнина, голяма колкото празнината в сърцето ѝ.

Тя почука на вратата на Вик, открихна я и мушна глава вътре.

— Звъня ли ми?

— Чух, че здравата са те свили в съда — отвърна шефът ѝ.

— Това е подкрепата — рече Уенди. — Затова се залових за тази работа. Заради подкрепата, която получавам.

— Ако ти се иска подкрепа — каза Вик, — купи си сутиен.

Уенди се намръщи.

— Сам разбираш, че в това няма смисъл.

— Да, да, знам. Видях паметните ти бележки — имай го предвид, проучих многобройните ти повтарящи се записки, както и жалванията ти от задачите.

— Какви задачи? През изминалите две седмици ти ми нареди да отразя откриването на билкарски магазин и едно модно ревю за вратовръзки. Отново ме потопи в квазиреалността.

— Почакай... — Вик постави длан на ухото си, сякаш не можеше да я чуе. Беше дребен мъж, но имаше огромно шкембе, сякаш беше глътнал футболна топка. Лицето му можеше да се оприличи на лицето на някой копой, ако, разбира се, говорим за достатъчно грозен копой.

— Какво? — попита тя.

— Нима се бунтуваш срещу несправедливостта да се подвизаваш в една професия, доминирана от мъже? Нима твърдиш, че се отнасям с теб като с приятна за окоето примамка?

— Нима моят бунт ще ми помогне да получа по-интересни задачи?

— Няма — отвърна той. — Но знаеш ли какво може да стане?

— Да покажа скандални разкрития в ефира ли?

— Харесвам начина ти на мислене, но не и днес. Отговорът днес е следният: „Осъждането на Дан Мърсър“. Ще трябва да довършиш образа си на героиня, която залавя болния педофил, а не да се проявяваш като умницата журналистка, допринесла за неговото освобождаване.

— Да допринеса за освобождаването му ли?

Вик сви рамене.

— Полицията нямаше и да разбере за Дан Мърсър, ако не бях аз.

Вик опря невидимата цигулка на рамото си, затвори очи и засвири.

— Не бъди гадняр — каза тя.

— Да повикам ли колегите, да плеснем с ръце и да се прегърнем? Може да се уловим на хорце и въодушевено да подхванем „Кумбая“^[1]?

— Няма ли да го оставиш за по-късно, когато ще си правиш физическите упражнения?

— Ох!

— Някой знае ли къде се крие Дан Мърсър? — попита тя.

— Не. Не са го виждали от две седмици.

Уенди не знаеше какво да прави с тази информация. Беше ѝ известно, че Дан се е преместил заради смъртните заплахи, които е получавал, но не ѝ изглеждаше нормално да не се появи днес в съда. Тъкмо се канеше да попита още нещо, когато интеркомът на Вик избръмча.

Той вдигна пръст, за да я предупреди да не говори, и натисна бутона.

— Какво?

Секретарката заговори с тих глас:

— Марша Макуейд е тук. Иска да те види.

Съобщението ги накара да млъкнат. Марша Макуейд живееше в града на Уенди, на един-два километра от дома ѝ. Преди три месеца дъщеря ѝ Хейли, съученичка на Чарли, се измъкнала през прозореца на стаята си и повече не я видели.

— Нещо ново по случая с дъщеря ѝ? — попита Уенди.

Вик поклати глава. Тъкмо обратното, което, разбира се, бе още по-лошо. Вече две, а може би и три седмици изчезването на Хейли Макуейд бе истинска сензация. Отвлечане на малолетна? Бягство от дома? Сензационната новина бе подкрепена от извънредни съобщения

по новините, надписи по време на предаванията, изказвания на „специалисти“, които пресъздаваха на екрана онова, което би могло да ѝ се случи. Ала всяка история, дори най-сензационната, заглъхва, когато не се захранва със свежи новини. Бог им е свидетел колко неистово се опитваха да я задържат в обсега на публичното внимание. Спираха се на всеки слух, от продажбата ѝ като бяла робиня до сектите, изповядващи култ към дявола, ала в тази работа нито една новина не бе истински „лоша новина“. Времевият обхват на нашето внимание е толкова тесен, че да ти се скъса сърцето, и дори да укоряват медиите за това, истината е следната: само публиката може да диктува какво и докога да се предава по телевизиите. Ако хората се интересуват и гледат, историята може да остане. Ако новината престане да интересува зрителите, телевизията търси новата лъскава играчка, която да привлече изменчивото внимание на публиката.

— Искаш ли аз да говоря с нея? — попита Уенди.

— Не, аз ще го направя. Нали затова получавам големите пари?

Вик я отпрати. Уенди се отправи към другия край на коридора. Обърна се навреме, за да види Марша Макуейд пред вратата на Вик. Уенди не я познаваше, но я бе виждала няколко пъти из града, както случайно срещаме хора на павилиона за кафе, на училищния паркинг или в магазина за видеоигри. Няма да използваме клишета от типа „усмихнатата майка, която сякаш непрекъснато мъкне някое дете след себе си, се бе състарила с цели десет години“. Защото Марша не бе такава. Тя все още беше доста привлекателна жена, която изглеждаше на годините, на които бе в действителност, ала всяко нейно движение бе като на забавен кадър, сякаш дори мускулите, контролиращи изражението на лицето ѝ, бяха обвити в мека пелена. Марша Макуейд се обърна и срещна погледа на Уенди. Уенди ѝ кимна и се опита да се усмихне. Марша извърна глава и влезе в кабинета на Вик.

Уенди се върна на бюрото си и вдигна телефона. Мислеше си за Марша Макуейд, за съвършената майка с хубавия съпруг и красивото семейство, за това колко бързо и лесно ѝ бе отнета усмивката, колко бързо и лесно можеше да се отнеме всичко. Набра мобилния на Чарли.

— Какво?

Всъщност нетърпеливият му тон я успокои.

— Написа ли си домашните вече?

— След минута.

— Добре — каза Уенди. — Още ли ти се яде китайска храна от „Бамбуковата къща“?

— Нали го обсъдихме?

Прекъснаха разговора. Уенди седна на стола си и вдигна крака на бюрото. Проточи врат и погледна през прозореца — гледката си оставаше все тъй грозна. Телефонът иззвъня.

— Ало?

— Уенди Тайнс?

Щом чу гласа, свали краката си на пода.

— Да?

— Аз съм Дан Мърсър. Трябва да ви видя.

[1] „Кумбая“ — афроамериканска религиозна песен от трийсетте години на XX век, използвана понастоящем със сарказъм или дори цинизъм, като присмех на фалшивия морал и лицемерието в човешката природа. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

За миг Уенди замълча.

— Трябва да ви видя — повтори Дан Мърсър.

— Не съм ли твърде зряла за теб, Дан? Искам да кажа, че съм пораснала достатъчно, имам менструален цикъл и гърди.

Стори й се, че долавя въздишка.

— Много си цинична, Уенди.

— Какво искаш?

— Има неща, които трябва да знаеш — отвърна той.

— Като например?

— Като това, че нищо не е такова, каквото изглежда на пръв поглед.

— Ти си един болен, покварен изрод, който е роден за адвокат. Ето как изглеждат нещата.

Но дори като изговаряше тези думи, в гласа й се долавяше нотка на колебание. Дали е достатъчно да демонстрираш съмнение? Не, тя не мислеше така. Доказателствата не лъжат. Често й се бе налагало да го разбере както в личното си качество на човек, така и професионално — в хода на журналистическите си разследвания. Истината беше, че нейната така наречена женска интуиция не струваше и пукната пара.

— Уенди?

Тя не отговори.

— Натопиха ме.

— Аха. Това е нещо ново, Дан. Записвам си го, грабвам продуцента си и го карам да постави надпис най-отдолу на екрана. „Последни новини: Болен твърди, че е натопен“.

Мълчание. За миг тя се ужаси, че може да го е изтървала, че той е прекъснал връзката. Колко е глупаво да се ръководиш от чувствата си! Трябва да съм спокойна. Да разговарям с него. Да се сприятеля. Да съм добра. Да получа информация. Може би дори да му устроя клопка.

— Дан?

— Беше грешка.

— Слушам те. Спомена, че са те натопили.

— По-добре да затварям.

Тя искаше да възрази, укори се, че е отишла твърде далече със сарказма си, ала нещо в цялата тази история ѝ приличаше на най-обикновена манипулация. Беше вече танцувала това танго, при това няколко пъти, като се започне от първия път, когато миналата година се опита да го интервюира — почти година преди да го заснемат с камера. Не ѝ се щеше да отстъпи, ала не искаше и да го изтърве.

— Ти ми позвъни, а не аз, нали така? — обади се тя.

— Да.

— Така че ще те изслушам.

— Искам да се срещнем. Бъди сама.

— Не скачам от радост да го направя.

— Тогава забрави.

— Добре, Дан, тъй да бъде. Ще се видим в съда.

Мълчание.

— Дан?

Като чу шепота му, тя настръхна.

— Нямах никакви улики, нали, Уенди?

— Улики за какво?

Дочу някакъв шум, който можеше да е и хлипане, и смях. Не можеше да каже със сигурност. Тя силно стисна слушалката и зачака.

— Ако искаш да се срещнем — каза той, — ще ти съобщя мястото на срещата по имейла. Утре в два следобед. Ела сама. Ако предпочетеш да не се появиш, добре, приятно ми бе да се запознаем.

И прекъсна разговора.

Вратата на кабинета на Вик бе отворена. Тя хвърли бърз поглед натам и го видя да говори по телефона. Направи ѝ знак с показалеца си да го изчака, рязко изрече едно „дочуване“ на онзи от другата страна и остави слушалката.

— Току-що се чух с Дан Мърсър — обяви тя.

— Той ли ти се обади?

— Да.

— Кога?

— Току-що.

Вик се облегна назад и сложи ръце на шкембето си.

— Какво ти каза?

— Каза, че бил натопен, и поиска да се срещнем.

Тя забеляза изражението на лицето му и попита:

— Защо? Какво има още?

Вик въздъхна.

— Сядай.

— Ох! — изпъшка Уенди.

— Да, ох.

Тя седна.

— Съдията взе решение. Всички улики, открити в дома му, се отхвърлят, а поради вредата, нанесена от пресата и нашето телевизионно предаване, тя отхвърля и всички обвинения срещу него.

Уенди усети, че сърцето ѝ се свива.

— Моля те, кажи ми, че се шегуваш.

Вик мълчеше. Уенди затвори очи и почувства как светът около нея изчезва. Чак сега разбра — стана ѝ ясно откъде той е знаел, че тя със сигурност ще отиде на срещата.

— И сега какво? — поинтересува се тя.

Вик само я погледна.

— Уволнена ли съм?

— Аха.

— Просто така?

— Ами, да. Няма пари. Трябва да направим съкращения. Чия глава е най-подходяща за отсичане? — вдигна рамене той.

— Сещам се за доста глави.

— И аз, но те не са повредена стока. Извинявай, сладурче, но това е положението. Отдел „Човешки ресурси“ ще се занимае с проблема. Още днес си събери нещата. Няма да искат да се мотаеш из сградата.

Уенди онемя. Заклатушка се на място.

— Поне опита ли да се пребориш за мен?

— Боря се само тогава, когато имам шанс да победя. Иначе какъв е смисълът?

Уенди чакаше. Вик наведе поглед към бюрото си и се престори на много зает. Каза, без да я погледне:

— Момент на нежност ли очакваш?

— Не — отвърна Уенди.

А после:

— Може би.

— Ще се срещнеш ли с Мърсър? — попита Вик.

Тя отново обърна глава към него.

— Да.

— Ще вземеш ли предпазни мерки?

Тя се насили да се усмихне.

— Човече, тъкмо си спомних нещо, което ми бе казала мама при постъпването ми в колежа.

— И доколкото те познавам, не си я послушала.

— Така е.

— Официално ти вече не работиш тук, така че това, което ще направиш, няма значение. Бих те посъветвал да стоиш на безопасно разстояние от Дан Мърсър.

— А неофициално?

— Ако измислиш начин да го заковеш, е, сама знаеш — по-лесно е да вземеш на работа герой, отколкото будала.

Когато Уенди се прибра, в къщата беше тихо, ала това нищо не означаваше. Когато беше млада, родителите ѝ винаги разбираха кога си е вкъщи, защото музиката гърмеше от тонколоната в стаята ѝ. Но децата вече използваха слушалки, или както там ги наричаха. Тя бе сигурна, че Чарли е на компютъра със слушалки в ушите и не чуваше нищо наоколо си. В къщата можеше да избухне пожар и той нямаше да разбере.

Въпреки това Уенди извика с всичка сила:

— Чарли!

Никакъв отговор. През последните три години бе все така.

Уенди си наля питие — водка с парче лимон — и се отпусна в протритото кресло. Това бе любимото място на Джон и, да, вероятно беше доста злоецо да оставиш любимото му кресло в къщата и в края на деня да се отпуснеш с чаша в ръка в него, ала там тя намираще покой.

Как, по дяволите, мислеше си Уенди още преди днешния ден, ще успее да плаща за обучението на Чарли от заплатата си? Сега не мислеше за това, нямаше начин. Тя отпи още веднъж от чашата си, погледна през прозореца и се замисли как ще продължава оттук нататък. Никой нямаше да я наеме, защото, както деликатно бе

отбелязал и Вик, тя бе повредена стока. Чудеше се какво друго би могла да върши и осъзна, че не притежава никакви умения, които би могла да предложи на пазара на труда. Тя бе небрежна, неорганизирана, неприятна и не можеше да работи в екип. Ако си направеше визитна картичка, на нея щеше да пише: „Не се сработва с другите“. Беше репортерка, която тича след събитията. За нищо друго не ставаше.

Провери си пощата и като зърна третото писмо от Ариана Насброу, нещо я преряза в стомаха. Ръцете ѝ затрепериха. Нямаше нужда да го отваря. Беше прочела първото още преди два месеца и за малко не повърна. Улови плика с два пръста, сякаш от него се излъчваше зловоние, което си беше истина, ако се замислиш, отиде в кухнята и го напъха в дъното на кошчето за боклук.

Слава богу, Чарли никога не проверяваше пощата. Разбира се, знаеше коя е Ариана Насброу. Преди седем години Ариана Насброу бе убила баща му.

Тя се качи по стълбите и почука на вратата. Естествено, Чарли не отговори и тя я отвори.

Той вдигна пълен с досада поглед и измъкна слушалките от ушите си.

— Какво?

— Написа ли си домашните?

— Тъкмо се канех.

Той виждаше, че е притеснена, и бързешком ѝ се усмихна, също като баща си, а това всеки път болезнено пронизваше сърцето ѝ. Тъкмо щеше да му се нахвърли, задето не си пише най-напред домашните, но после си каза: на кого му пука? Беше напълно безсмислено да се рови в такива дреболии, щом като времето лети с такава бързина, че много скоро той вече нямаше да е при нея.

— Нахрани ли Джърси? — попита тя.

— Уф...

Тя подбели очи.

— Няма значение, аз ще го нахраня.

— Мамо?

— Да?

— Взе ли храна от „Бамбуковата къща“?

Вечерята. Беше забравила.

Чарли подбели очи, като я имитираше.

— Не се прави на такъв умник — беше решила да не му съобщава лошата новина, да изчака подходящото време, но изведнъж се чу да изговаря: — Днес ме уволниха.

Чарли само я погледна.

— Чу ли ме?

— Аха — отговори той. — Гадничко.

— Така е.

— Искаш ли аз да поръчам вечерята?

— Разбира се.

— Уф, нали ти ще я платиш?

— Засега да. Мисля, че ще мога да се справя.

ГЛАВА 4

Марша и Тед Макуейд влязоха в салона на гимназията в шест вечерта. Изтърканото клише „животът продължава“ не би могло да е по-вярно, защото тази вечер, независимо от факта, че Хейли я нямаше вече деветдесет и три дни, бе премиерата на „Клетниците“, поставена от учениците в Касълтън, в която участваше другата им дъщеря, Патриша, в ролите на Случаен минувач № 4, Студент № 6 и винаги примамливата роля на Проститутка № 2. Когато Тед за първи път чу за нея — а това се случи в предишния им живот, преди изчезването на Хейли — той започна да се шегува с този факт: колко се гордеел да сподели с приятелите си, че четиринайсетгодишната му дъщеря ще играе Проститутка № 2. Тези дни отдавна бяха отминали — свят и време, обитавани от други хора в нечия друга земя.

Когато влязоха, в салона се възцари тишина. Никой не знаеше как да се отнася с тях. Марша ги разбираше, но поведението им не я засягаше.

— Пие ми се вода — каза тя.

Тед кимна с глава:

— Ще запазя места.

Тя тръгна надолу по коридора, спря за малко пред чешмата, после продължи. На следващия ъгъл зави вляво. В дъното на коридора чистачът миеше пода. Беше напъхал слушалки в ушите си, поклащаше глава в такт с музиката, която само той можеше да чуе; дори да я бе видял, с нищо не го показва.

Марша тръгна нагоре по стълбите към втория етаж. Тук лампите светеха по-слабо. Стъпките ѝ кънтяха в смълчаната сграда, която през деня бе изпълнена с глъчка и живот. Няма по-сюрреалистично място, по-празно и пусто от училищен коридор след края на учебния ден.

Марша хвърли поглед назад през рамото си, но там нямаше никого. Забърза крачка, защото бе намислила нещо.

Касълтънската гимназия бе голяма, в четирите ѝ класа учеха две хиляди ученици. Сградата се издигаше на четири етажа и подобно на толкова много гимназии в градове с постоянно нарастващо население

завършваше с надстройки и пристройки, не осъществили амбицията си да съставляват една цялостна структура. По-скорошните пристройки към красивата навремето тухлена сграда свидетелстваха за факта, че администрацията се е интересувала повече от съдържанието, отколкото от архитектурния стил на училището. Конфигурацията бе истински миш-маш и приличаше на къщичките, които децата строят от най-различни дървени кубчета, като в играта „Конструктор“.

Предидшната нощ, в страховитата тишина на дома, в който живееха, великолепният ѝ съпруг Тед се бе смял, наистина се бе смял, за първи път от деветдесет и три денонощия насам. Колко неприличен ѝ се стори този звук! Тед престана почти веднага, изхълца и смехът му прозвуча като ридание. Марша искаше да протегне ръка, да направи нещо и да утеши изтерзания мъж, когото тя толкова много обичаше. Ала не можеше.

Другите им две деца, Патриша и Раян, се мъчеха да не показват тъгата си от изчезването на Хейли, но децата се адаптират по-лесно от възрастните. Марша се опитваше да съсредоточи вниманието си върху тях, да ги обсипва с грижи и обич, ала и това ѝ бе трудно. Някой вероятно ще си помисли, че бе твърде наранена. Това беше вярно, но имаше и друго. Тя пренебрегваше Патриша и Раян, защото всичките ѝ тревоги, всичките ѝ грижи сега бяха насочени към Хейли — мислеше само и единствено какво да направи, за да я върне у дома. И едва тогава, а не преди това, ще обърне внимание и на другите си деца.

Мерилий, сестрата на Марша, която знаеше всичко случващо се в Грейт Нек, имаше куража да ѝ заяви: „Престани да се оплакваш. Съсредоточи вниманието си върху съпруга и другите си деца!“ и когато Марша я чу да произнесе думата „оплакваш“, доця ѝ се да я зашлеви право в лицето и да я посъветва да се погрижи за собственото си пропаднало семейство, защото синът ѝ Грег употребяваше наркотици, а мъжът ѝ Хал най-вероятно имаше извънбрачна връзка, така че да си затвори проклетата уста. Патриша и Раян ще го превъзмогнат, Мерилий, и знаеш ли? Имат добър шанс да го направят, защото за тях се грижи майка им, която винаги е нащрек ръкавицата на Раян за лакрос да е с удобен джоб и костюмът на Патриша да е с точно такъв сив цвят, какъвто изисква училищният правилник. Не, единственото нещо, което ще ги накара да се чувстват добре и пълноценни, това единствено нещо е завръщането на сестра им у дома.

Когато това стане и само тогава, а не по-рано останалите от семейството ще получат шанс да продължат живота си.

Истината за жалост беше, че Марша не търсеше Хейли по цял ден. Опитваше се, ала ужасната умора я поваляше. Сутрин имаше нужда да си остане в леглото. Краката ѝ бяха натежали като налети с олово. Дори сега ѝ бе трудно да върви по училищния коридор.

Деветдесет и три дни.

Някой ден Марша трябваше да оправи шкафчето на Хейли. Няколко дни след изчезването на дъщеря ѝ приятелите ѝ бяха започнали да украсяват металната вратичка и тя бе заприличала на възпоминателна плоча на крайпътен бордюр, бележеща мястото, където някой е загинал в автомобилна катастрофа. Имаше фотографии, увехнали цветя, кръстчета и надписи: „Върни се у дома, Хейли!“, „Липсваш ни!“, „Ще те чакаме!“, „Обичаме те!“.

Марша спря и се загледа. Протегна ръка и докосна ключалката с цифрите по нея, като се запита колко ли пъти Хейли бе правила същото, за да вземе учебниците си, да напъха раницата най-долу, да закачи палтото си, докато си бърби с приятелка за срещата по лакрос или може би за някое момче.

От другия край на коридора се чу шум. Тя се обърна и видя, че вратата на директорския кабинет е отворена. Пийт Зекър, директорът на гимназията, излезе, придружен от двама души, за които Марша предположи, че са родители. Не ги познаваше. Те мълчаха. Пийт Зекър протегна ръка, ала нито единият, нито другият я пое. Обърнаха се и бързешком се отправиха към стълбището. Пийт Зекър ги гледаше как се отдалечават, после поклати глава и се обърна към шкафчетата. Видя я.

— Марша?

— Здравей, Пийт.

Пийт Зекър беше добър директор, вратата му бе отворена за всеки и той бе в състояние да наруши училищните правила или да изгони учител, ако това бе в интерес на учениците. Пийт беше местен човек, бе израснал в Касълтън, бе учил в касълтънската гимназия и когато спечели директорския пост, всъщност постигна своята детска мечта.

Тръгна към нея.

— Преча ли?

— Не — насили се да се усмихне Марша. — Просто исках да избягам от останалите, макар за малко.

— Гледах генералната репетиция — каза Пийт. — Патриша е страхотна.

— Приятно ми е да го чуя.

Той кимна с глава. И двамата погледнаха към шкафчето. Марша зърна ваденка с автомобил и две думи на нея: „Касълтън Лакрос“, върху които се кръстосваха два стика. Тя бе залепила същата на задното стъкло на колата си.

— Какъв беше проблемът с двамата родители? — попита тя.

Пийт леко се усмихна:

— Тайна.

— О!

— Но ще ти загатна.

Тя чакаше.

— Когато учеше в гимназията, ти употребяваше ли алкохол? — попита я той.

— Бях от добрите момичета — отвърна Марша, после додаде в стила на Хейли: — Е, да, понякога си сръбвах по малко бира.

— Откъде я купуваше?

— Бирата ли? Съседката имаше чичо, който притежаваше магазин за алкохолни напитки. Ами ти?

— Имах приятел на име Майкъл Уинд, който изглеждаше по-голям за възрастта си — отговори Пийт. — Ти също познаваш такива типове — започват да се бръснат още в шести клас. Та той купуваше пиенето. Сега това не може да стане. Искат карта за самоличност.

— Е, какво общо имат тези родители?

— Хората мислят, че за да си купят алкохол, децата използват фалшиви лични карти. Има примери за това, но лично аз съм конфискувал не повече от пет. А пиенето си остава проблем, и то по-голям от когато и да било.

— Как ще накараш децата да си признаят?

Пийт хвърли поглед към мястото, където допреди малко стояха родителите.

— С помощта на родителите.

— Децата крадат от алкохолните запаси у дома?

— Бих желал да е така. Двойката родители, с които току-що разговарях, са семейство Милнър. Свестни хора. Той е застраховател в града. Тя притежава бутик в Глен Рок. Имат четири деца, двете от които са гимназисти. Най-големият е в отбора по бейзбол.

— Е?

— В петък вечерта тези двама добри и грижовни родители купуват буре бира и организират купон в мазето си в чест на отбора по бейзбол. Двете момчета се напиват и отиват в дома на свой познат. Едното се било натряскало до такава степен, че се наложило да промият стомаха му.

— Чакай, чакай. Родителите са купили пиенето, така ли?

Пийт кимна с глава.

— И затова си ги повикал?

— Да.

— Какво казаха те в своя защита?

— Използваха най-простото извинение, което съм чувал: така или иначе хлапетата ще пият, нека поне да са в безопасна среда. Семейство Милнър не желаят децата им да заминат за Ню Йорк или някое друго място и да шофират в пияно състояние, знам ли? Затова разрешили на отбора да се натряска в тяхното мазе, доволни, че няма да си навлекат по-големи беди.

— Това донякъде има смисъл.

— Ти би ли го направила? — попита той.

Марша се замисли.

— Не. Но миналата година заведохме Хейли и една нейна приятелка в Тоскана и им разрешихме да пият вино в лозята. Грешно ли сме постъпили?

— Не сте нарушили италианските закони.

— Мисълта ти ми харесва, Пийт.

— Значи не мислиш, че родителите не е бивало да правят така?

— Мисля, че в никакъв случай не е бивало да го правят — отвърна Марша. — А и извинението им бие на кухо — как така ще купуват алкохол на децата? Тук не става въпрос да се грижиш за безопасността им. Става дума да се правиш на страхотен родител, на хипар. Да си първо приятел, а чак тогава родител на децата си.

— Съгласен съм с теб.

— Но пък — продължи Марша, като обърна глава към шкафчетата, — коя съм аз, че да давам съвети на родителите?

Мълчание.

— Пийт?

— Да?

— Какво се говори?

— Не съм сигурен, че се сещам какво имаш предвид.

— Напротив, сещаш се. Когато си говорите за това вие: учителите, учениците, който и да е — какво казват за Хейли? Че е отвлечена или че е избягала?

Още мълчание. Тя виждаше, че директорът размишлява.

— Не ми спестявай истината, Пийт. Моля те, не ме щади.

— Няма.

— Е?

— Друго може да не ми достига, ала имам волята да продължа.

— Разбирам.

Надолу по коридора бяха окачени постери. Балът приближаваше. Скоро щяха да се дипломират. Пийт Зекър отново погледна към шкафчето на Хейли. Марша проследи погледа му и забеляза една снимка, която я накара да спре. Цялото й семейство с изключение на самата нея — Тед, Хейли, Патриша и Раян — се бяха фотографирали в „Дисни Уърлд“ до Мики Маус. Марша им бе направила снимката с мобилния на Хейли в розовата калъфка и с пурпурното цвете отгоре. Ваканцията бе започнала три седмици преди изчезването на Хейли. Полицията бе погледнала доста повърхностно на пътуването й и се чудеше дали някой не бе проследил по някакъв начин момичето до дома й, ала разследването се бе озовало в задънена улица. Марша си спомни колко щастлива се чувстваше Хейли там, никой не искаше нищо от нея, за няколко дни те бяха просто безгрижни деца. Бяха направили снимката съвсем спонтанно. Опашката пред Мики Маус обикновено беше толкова дълга, че се чакаше поне половин час, хлапетата се редяха с тетрадка за „автографи“ в ръка, но Хейли забеляза, че тъкмо пред този Мики в „Епкот Сентър“ нямаше хора. Устата й се разтегна в усмивка, тя грабна брат си и сестра си и рече: „Хайде! Да си направим моментално фото!“. Марша настоя тя да ги снима и още помнеше наплива от чувства в душата си, когато цялото й семейство, целият неин свят, се скупчи около Мики — те бяха самата

хармония, самото щастие! Като гледаше снимката сега, тя си спомни краткия миг на неземно блаженство и се взря в покъртителната усмивка на Хейли.

— Само си мислим, че познаваме децата си — забеляза Пийт Зекър. — Всички си имат тайни.

— Дори Хейли?

Пийт разпери ръце.

— Погледни редицата шкафчета. Знам, че ще прозвучи като клише, но всяко едно принадлежи на дете, което има свои собствени мечти и очаквания, на дете, преживяващо трудно и бурно време. Юношеството е истинска война, изпълнена с въображаемо, но и с истинско напрежение. От страна на обществото, на училището, на спортното дружество, и всичко става, докато децата се променят и хормоните бушуват в телата им. Това са шкафчетата, в които са затворени техните тревожни индивидуалности по седем часа в денонощието. Науката е моята професия и когато идвам тук, все си представям, че децата са като химически частици, подложени на висока температура. Виждам как се стремят да се разбягат във всички посоки.

— Аха — забеляза Марша, — значи мислиш, че Хейли е избягала, така ли?

Пийт Зекър не отлепваше очи от фотографията, направена в „Дисни Уърлд“. Сякаш и той се взираше в покъртителната усмивка на Хейли. Когато се обърна към Марша, в очите му имаше сълзи.

— Не, Марша, аз не мисля, че е избягала. Според мен нещо ѝ се е случило. Нещо лошо.

ГЛАВА 5

Щом се събуди, Уенди чукна с пръст по панини тостера, което бе изчанченото название на „уред за правене на сандвичи с препечени филийки“ или „грил на Джордж Форман“. Той много бързо бе станал най-важният уред в къщата, защото можеше да се каже, че двамата с Чарли се хранеха почти единствено с панини сандвичи. Тя постави бекон и сирене между филийките от пълнозърнест хляб, който бе купила от „Хлебарницата на Джо“, и ги похлупи с нагорещената горна плоча.

Както всяка сутрин и днес Чарли затрополи надолу по стълбите, сякаш беше току-що подкован свръхнатоварен кон. Той не седна, а се сгромоляса на стола до масата и лапна сандвича си на една хапка.

— Кога тръгваш за работа? — попита я Чарли.

— Вчера ме уволниха.

— Да бе. Забравих.

Егоизмът на пуберите. Понякога, като например сега, той не изглеждаше симпатичен.

— Можеш ли да ме хвърлиш до даскалото? — попита Чарли.

— Разбира се.

Сутрешният трафик покрай гимназията в Касълтън, където родителите на път за работа оставяха децата си на училище, бе адски претоварен. Имаше дни, в които Уенди пощуряваше, но друг път утринното пътуване ѝ даваше възможност да пообщува със сина си, да разбере какво мисли — той, разбира се, не споделяше мислите си открито, но вслушвайки се внимателно в думите му, тя можеше да схване същността им. Ала днес Чарли бе навел глава и пишеше някакъв текст. По време на пътуването не каза и дума, а пръстите му се движеха бързо по дребните буквички на мобилния телефон.

Щом автомобилът спря, Чарли се изтърколи през вратата навън, като продължаваше да набира текста.

Уенди викна след него:

— Благодаря ти, мамо!

— О, извинявай.

Уенди се върна на пътя и видя колата, паркирана пред нейната улица. Забави ход и влезе в алеята, като държеше мобилния си телефон наблизко. Не очакваше неприятности, но знае ли човек? Набра 911 и без да отдалечава пръста си от бутона „изпрати“, се измъкна от автомобила.

Той клекна до задната броня.

— Гумата е спаднала — каза.

— Какво обичате, господин Грейсън?

Ед Грейсън, бащата на една от жертвите, се изправи, избърса ръцете си и примижа на слънцето.

— Днес ходих в телевизионното ви студио. Казаха ми, че са ви уволнили.

Тя мълчеше.

— Предполагам, че е заради съдийското решение.

— Какво мога да направя за вас, господин Грейсън?

— Искам да ви се извиня за думите си след вчерашното заседание.

— Оценявам го — отвърна тя.

— Ако разполагате със свободна минута — продължи Ед Грейсън, — наистина мисля, че трябва да поговорим.

Когато двамата влязоха и Ед Грейсън отклони предложението ѝ да му налее нещо за пиене, Уенди седна до кухненската маса и зачака. Известно време Грейсън крачеше из стаята, после внезапно придърпа един стол непосредствено до нейния и седна на по-малко от метър от нея.

— Първо — захвана той, — искам да се извиня още веднъж.

— Няма нужда. Разбирам как се чувствате.

— Наистина ли?

Тя не отговори.

— Синът ми се казва И Джей. Както виждате, Ед Джуниър. Беше весело хлапе. Обичаше да спортува. Любимият му спорт беше хокей. Докато аз не знам нищо за тази игра. Като малък играех баскетбол. Но съпругата ми Маги е родена в Квебек. Цялото ѝ семейство играят хокей. В кръвта им е. Така че и аз я заобичах. Заради сина ми. А сега,

е, сега вече И Джей не се интересува от спорт. Когато го заведе на хокейното игрище, свива се в себе си. Предпочита да си стои у дома.

Той млъкна и погледна встрани.

Уенди каза:

— Съжалявам.

Мълчание.

Уенди се опита да смени темата:

— За какво говорехте с Флеър Хикъри?

— Не са виждали клиента му повече от две седмици — отвърна той.

— Е, и?

— Опитах се да разбера къде може да е. Но господин Хикъри не ми каза.

— Нима това ви учудва?

— Всъщност не.

Отново мълчание.

— И с какво мога да ви помогна, господин Грейсън?

Грейсън започна да си играе с часовника си — „Таймекс“ с плетена верижка. Навремето баща ѝ носеше същия. Когато го сваляше, той неизменно оставяше червена следа на китката му. Странно, че толкова години след смъртта му тя все още си го спомняше.

— Цяла година дебнете педофили за телевизионното си предаване — каза Грейсън. — Защо?

— Как защо?

— Защо точно педофили?

— Има ли някаква разлика?

Той се помъчи да се усмихне, ала не се получи.

— Интересно ми е да знам — отвърна той.

— Заради високия рейтинг, предполагам.

— Да, очевидно. Но има и нещо друго, не съм ли прав?

— Господин Грейсън...

— Ед — рече той.

— Нека си останем на господин Грейсън. Бих искала да се изразите по-ясно.

— Известно ми е какво е станало със съпруга ви.

Изрече го просто така. Уенди усети болката в душата си, не каза нищо.

— Излезе на свобода, нали знаеш? Ариана Насброу.

Като чу името, изречено на глас, тя запрemiга.

— Знам.

— Мислиш ли, че вече е излекувана?

Уенди си спомни за писмата и как стомахът ѝ се преобръщаше, щом ги зърне.

— Може би — каза Грейсън. — Познавам хора, които на този етап са го преодолели. Но това всъщност няма никакво значение за теб, нали, Уенди?

— Не ви засяга.

— Така е. Но Дан Мърсър го засяга. Имаш син, нали така?

— И това не ви засяга.

— Хората като Дан — продължи той — не могат да се лекуват. В това поне сме сигурни. — Той се приближи още малко до нея и наклони глава на една страна. — Нима не е част от това?

— Част от кое?

— Причината, поради която ти харесва да преследваш педофили. Алкоголиците например могат да престанат да пият. Докато с педофилите нещата са по-прости — при тях няма никакъв шанс за изкупление и прошка.

— Направете ми услуга, господин Грейсън. Не се опитвайте да ми правите психоанализа. Не знаете нищо за мен.

— Така е — кимна с глава той.

— Занимавайте се със собствените си проблеми.

— Много е просто. Ако не спрем Дан Мърсър, той ще нарани друго дете. Факт. И двамата го знаем.

— Може би трябва да се обърнете към съдията.

— Тя вече не може да ми помогне.

— А аз мога, така ли?

— Ти си журналистка. При това добра.

— Уволнена.

— Още една причина да го направиш.

— Да направя какво?

Ед Грейсън се наведе напред.

— Помогни ми да го намеря, Уенди.

— За да го убиете ли?

— Той няма да спре.

— Така твърдите вие.

— Но?

— Но аз не желая да участвам в плановете ви за отмъщение.

— Мислиш, че става въпрос за отмъщение?

Уенди сви рамене.

— Не е въпрос на отмъщение — изрече с тих глас Грейсън. —
Всъщност тъкмо обратното е.

— Не разбирам.

— Решението ми е добре изчислено. От практическа гледна точка. Говоря за това — да му се отнемат възможностите. Искам да съм сигурен, че Дан Мърсър няма да нарани никого повече.

— Като го убие ли?

— Да знаеш друг начин? Не става дума за кръвожадност, нито за насилие. Всички ние сме човешки същества, но ако ти направиш нещо подобно — ако генетично или емоционално си толкова объркана, че на всяка цена трябва да нараниш някое дете — е, тогава най-хуманното нещо, което трябва да направят, е да те убият.

— Сигурно е хубаво да си едновременно и съдия, и съд.

Ед Грейсън сякаш се поразвесели от забележката ѝ.

— Вчера съдия Хауърд направи ли правилния избор?

— Не.

— Е, кой освен нас, които сме вътре в нещата, би решил най-добре?

Тя се замисли над казаното.

— Вчера, след съдебното заседание — защо казахте, че съм излъгала?

— Защото излъга. Не си се тревожила, че Мърсър може да се самоубие. Влязла си, защото си се опасявала, че той може да унищожи уликите.

Мълчание.

Ед Грейсън стана, прекоси кухнята и се спря пред мивката.

— Имаш ли нещо против да си наля вода?

— Заповядай. Чашите са вляво.

Той се взе чаша от шкафа и завъртя крана.

— Имам един приятел — захвана Грейсън, загледан във водата, която пълнеше чашата му. — Добър човек, работи като адвокат, при това доста успешен. Преди няколко години той ми заяви, че е голям

поддръжник на войната в Ирак. Аргументира се, като каза, че иракчаните заслужават да бъдат свободни. Аз му отвърнах: „Имаш син, нали?“. Той потвърди и каза, че синът му е студент в Уейк Форест. Попитах го: „Каж ми честно, би ли жертвал живота на сина си за тази война?“. Зададох му въпрос, за да се замисли по-дълбоко. Все едно господ идва и му казва: „Е, да се спазарим. САЩ печелят войната в Ирак, каквото и да означава това, но в замяна синът ти е прострелян в главата и умира. Само той. Никой друг. Останалите се връщат по домовете си живи и здрави, но твоят син загива“. Попитах приятеля си: „Ще се спазарим ли?“.

Ед Грейсън се обърна и отпи голяма глътка вода.

— Какво ви отговори? — попита тя.

— А какво би отговорила ти, Уенди?

— Аз не съм приятелят ви адвокат, който подкрепя войната.

— Какъв удобен отговор — усмихна се Грейсън. — Честно казано, в подобни мигове на искреност никой от нас не би се спазарил по този начин, прав ли съм? Никой от нас не би рискувал живота на детето си.

— Хората изпращат синовете си на война всеки ден.

— Да, така е, на война можеш да ги изпратиш, но не и на смърт. Има разлика, макар и такава, която включва голяма доза себеотрицание. Може да ти се доще да хвърлиш зарове, да играеш ези-тура, защото всъщност не вярваш, че тъкмо твоето дете ще загине. Различно е. Но в случая нямаш избора, за който говоря.

Той я погледна.

— Аплодисменти ли чакате? — попита го тя.

— Не си ли съгласна с мен?

— Хипотетичните ви съждения омаловажават саможертвата — отвърна Уенди. — Това е глупаво.

— Добре де, може би не е съвсем честно, признавам. Но за нас, Уенди, точно в този момент, има едно съвсем истинско нещо. Дан няма отново да нарани моето дете, а твоят син е твърде голям за него. Но нима ще оставиш всичко да отmine ей така само защото твоето дете е в безопасност? Нима това ни дава право, на теб, пък и на мен, да си измием ръцете?

Тя не отговори.

Ед Грейсън стана от мястото си.

— Ти не си способна да мислиш по този начин, Уенди.

— Не съм бдителна чак дотам, господин Грейсън.

— Не става въпрос за това.

— Но звучи така.

— Тогава си помисли за нещо друго. — Грейсън се вторачи в нея, за да се увери, че и тя го гледа и внимава в думите му. — Ако имаше възможност да върнеш времето назад и да откриеш тази Ариана Насброу...

— Престанете! — прекъсна го тя.

— Ако имаше възможност да се върнеш при първото й каране под влияние на алкохола, или при второто, при третото...

— Млъкнете веднага!

Ед Грейсън кимна доволно, сякаш бе пуснал кръв на жертвата си.

— Мисля, че е време да тръгвам.

Той излезе от кухнята и се отправи към външната врата.

— Помисли си. Само за това те моля. Двамата сме от една и съща страна на барикадата, Уенди. Мисля, че го знаеш.

Ариана Насброу.

Когато Грейсън си тръгна, Уенди се помъчи да забрави за идиотското писмо в кошчето за боклук.

Тя щракна няколко пъти на айпода си, после затвори очи и се опита да се отпусне на музиката. Пусна си спокойния саундтрак, онзи, на който Трайвинг Айвъри пее „Ангелите на Луната“, а Уилям Фицсимънс изпълнява „Моля те, прости ми“ и Дейвид Бъркли свири „Високи токчета и прочее“. Не й олекна от тези песни, в които се пееше само за прошка. Тя смени посоката, преоблече се в работни дрехи и си пусна всичко — от детските песнички като „Да плачеш със сълзи от страх“ до рок бандата „Холд Стеди“, които засвириха „Освободи се“ на Еминем.

Но не се получаваше. Думите на Ед Грейсън продължаваха да звучат в ушите й...

„Ако можеше да върнеш времето назад и да намериш Ариана Насброу...“

Щеше да го направи. Без каквито и да е уговорки. Уенди щеше да се върне назад във времето, да проследи кучката, да й откъсне главата

и да танцува около гърчещия ѝ се труп.

Приятно ѝ бе да си го мисли, но...

Уенди провери електронната си поща. Както бе обещал, Дан Мърсър ѝ бе съобщил мястото на срещата, уговорена за два следобед: адресът бе в Уайкъртаун, Ню Джърси. Това място ѝ беше напълно непознато. Получи наставления от „Гугъл“. Пътят дотам бе един час. Чудесно. Имаше на разположение почти четири часа.

Взе душ и се облече. Писмото. Проклетото писмо. Изтича по стълбите надолу, разрови се из боклука и намери чисто белия плик. Погледът ѝ пробяга по изписаните на ръка букви, сякаш почеркът можеше да ѝ подсказва нещо. Но уви. Кухненският нож ѝ послужи като нож за отваряне на писма. Уенди издърпа два листа разчертана на редове хартия, чисто бели, от същите, на които бе писала в училище като дете.

Както си стоеше права до мивката, Уенди прочете писмото на Ариана Насброу — всяка скапана думичка в него. Не се изненада, не научи нищо ново — тя не пишеше нищо кой знае колко интересно, а само известните от самото начало глупости за себе си. Клишета, лигави емоции, изтъркани извинения... в писмото имаше от всичко. Всяка дума се забиваше болезнено в сърцето ѝ. Ариана Насброу говореше за „същността на собствения ми образ“, за „поправяне на станалото“ за „търсене на средства“ и „достигане до дъното“. Покъртително. Дори ѝ бе стигнал кураж да спомене за „неправдите в моя живот и как се научих да прощавам“, за „чудото да прощаваш“ и колко голямо било желанието ѝ да предаде това „чудо и на другите, като например на теб и Чарли“.

Като видя името на сина си, изписано от ръката на тази жена, в душата на Уенди се надигна ярост, каквато никога досега не бе усещала.

„Аз ще си остана алкохоличка завинаги“ — заявяваше Адриана Насброу към края на своята филипика. Още едно „аз“. „Аз“ ще, „аз“ съм, „аз“ искам. Писмото бе пълно с това местоимение.

Аз, аз, аз.

„Аз вече знам, че съм несъвършено създание, заслужаващо прошка.“

На Уенди ѝ се додрайфа.

Спря се на последния ред на писмото:

Това е третото ми писмо до теб. Моля те, отговори ми, за да започне възстановяването. Бог да те благослови.

Боже мой, помисли си Уенди, ще ти отговоря. Още в този шибан момент.

Грабна ключовете си и хукна към автомобила. Вкара адреса в своя GPS и се отправи към дома за рехабилитация, в който се намираше Ариана Насброу.

Рехабилитационният център бе разположен в Ню Брънсуик, на един час път оттук, ала Уенди натисна педала на газта и взе разстоянието за по-малко от четирийсет и пет минути. Остави колата на паркинга и се втурна вътре през парадния вход. Каза името си на служителката в приемната и заяви, че иска да се срещне с Ариана Насброу. Служителката я помоли да седне. Уенди отвърна, че предпочита да остане права — „Благодаря все пак“.

След няколко минути се появи и Ариана Насброу. Уенди не я бе виждала от седем години, от процеса за убийство. Тогава Ариана бе изплашена, предизвикваше съжаление с отпуснатите си рамене, с кафявата си, подобна на миша козина коса и с погледа си, който говореше, че очаква всеки миг някой да я зашлеви по лицето.

Тази жена тук, излязлата от затвора Ариана Насброу, бе различна. Косата ѝ беше къса и бяла. Стоеше изправена и неподвижна и гледаше Уенди право в очите. Протегна ръка и каза:

— Благодаря, че дойде, Уенди.

Уенди не пое протегнатата ръка.

— Не дойдох заради теб.

Ариана се помъчи да се усмихне.

— Искаш ли да се поразходим?

— Не, Ариана, нямам желание да се разхождам. В писмото си пишеш — не прочетох първите две, но предполагам, че и там си намекнала за същото — питаш ме как би могла да поправиш станалото.

— Така е.

— Дойдох, за да ти кажа следното: не ме вълчай в твоите глупости с „Анонимните алкохолици“. Не ме интересуват. Нямам желание да ти простя, така че можеш да се лекуваш, да се

възстановяваш или както там го наричаш, по дяволите. Не ме интересува дали ще се оправиш. Не за първи път опитваш с АА, нали?

— Така е — отвърна Ариана с високо вдигната глава. — Не ми е за първи път.

— На два пъти си влизала в групата, преди да убиеш съпруга ми, права ли съм?

— Права си — съгласи се тя с твърде спокоен тон на гласа.

— Стигала ли си до осма степен и преди?

— Да. Но сега е различно, защото...

Уенди вдигна ръка и я прекъсна.

— Не ми пука. Фактът, че този път ще е различно, не означава нищо за мен. Не ми пука нито за теб, нито за лечението ти и осмата ти степен, но ако наистина искаш да поправиш станалото, предлагам ти да излезеш, да се изправиш до бордюра, а аз да те блъсна под колелата на първия преминаващ по улицата автобус. Звучи жестоко, нали? Но ако го беше направила предишния път, когато достигна до осма степен — ако вместо да ти простят, потърпевшите, на които също си изпращала подобни глупави писма, те бяха посъветвали да го сториш — може би, казвам — може би, ти щеше да ги послушаш и сега моят Джон щеше да е жив, а мъртвата да си ти. Аз щях да имам съпруг, а Чарли щеше да има баща. Ето кое е важно. Не ти. Не твоята компания от трезвеници в „Анонимните алкохолици“. Не твоето пътуване до царството на трезвеността. Така че, ако наистина искаш да поправиш стореното, Ариана, като начало престани да поставяш себе си на първо място. Излекувана ли си — но истински, сигурна ли си сто процента, че никога повече няма да вкусиш алкохол?

— Никой не може да се излекува сто процента — отвърна Ариана.

— Тогава престани да говориш тези глупости за АА. Не знаем какво ни готви бъдещето, така ли е? Ето как ще поправиш стореното. Престани да пишеш писма, престани да разказваш за себе си като член на някаква група, просто престани. Вместо това направи единственото, което ще гарантира, че няма да убиеш бащата на някое друго дете: почакай да се зададе някой автобус и излез на улицата пред него. Остави мен и сина ми на мира, по дяволите! Ние никога няма да ти простим. Никога! Що за чудовищен егоизъм проявяваш, като очакваш прошка — от нас, пък и от останалите?

И като изрече това, Уенди се обърна, тръгна към автомобила си, качи се в него и запали двигателя.

Беше свършила с Ариана Насброу. Дойде време да се срещне с Дан Мърсър.

ГЛАВА 6

Марша Макуейд седеше на кушетката до Тед. Срещу тях бе седнал Франк Тремънт, детектив от Есекс, дошъл да ги запознае с резултатите от едноседмичното разследване по делото с изчезналата им дъщеря. Марша вече знаеше какво ще каже той.

Франк Тремънт носеше кафяв костюм и овехтяла вратовръзка, завързана на стегнат възел, която изглеждаше така, сякаш е била напъхана във вътрешността на малка топка, където бе прекарала последните четири месеца. Той беше на шейсет и няколко години, приближаваше пенсионна възраст и носеше онази атмосфера на видял какво ли не в живота човек, който е работил на една и съща длъжност твърде дълго време. Когато Марша разпита за него, тя подочу слухове, че Франк е превалил най-ползотворните си години и сега пребиваваше в службата по инерция в очакване на пенсия.

Ала Марша не го виждаше по този начин — Тремънт поне беше все още тук, продължаваше да ги посещава, да държи връзка с тях. Преди време с него идваха и други — федерални агенти и експерти по откриване на изчезнали хора и подбрани юристи. През последните деветдесет и осем дни броят им постепенно се стопи и накрая остана само това застаряващо ченге с ужасния костюм.

В началото Марша се опитваше да се разсейва от мислите си, като предлагаше на полицаите кафе и сладкиши. Отдавна бе престанала да го прави. Франк Тремънт седеше точно срещу тях, явно страдащите родители, в тяхната къща в покрайнините и се чудеше как да им каже, как да повтори за кой ли път, че в разследването си не са стигнали до никакъв резултат.

— Съжалявам — каза Франк Тремънт.

Както и очакваха. Знаеха репликите му наизуст.

Марша видя как Тед се облегна назад. Той вдигна лице нагоре и запремига с очи, за да пропъди сълзите си. Знаеше, че Тед е добър, дори прекрасен човек, великолепен съпруг и грижовен баща. Но беше разбрала също, че не е много издръжлив.

Марша не откъсваше очи от Тремънт.

— И сега? Какво следва? — попита тя.

— Продължаваме да търсим — отвърна той.

— Как? — поинтересува се Марша. — Имам предвид, какво още можем да направим?

Тремънт отвори уста, но не каза нищо и отново я затвори.

— Не знам, Марша.

Тед Макуейд остави сълзите да се стичат на воля по страните му.

— Не разбирам — повтори той, както много пъти преди това. — Как е възможно да не откриете нищо?

Тремънт мълчеше и чакаше.

— При цялата технология, с която разполагате, при целия напредък на науката, при наличието на интернет...

Гласът на Тед заглъхна. Той поклати глава. Наистина не разбираше. Все още. Но Марша разбираше. Така нямаше да стане. Преди изчезването на Хейли те бяха типично американско семейство, което познаваше закона (и имаше доверие в него) от филмите по телевизията, а по филмите всички случаи намираха решение. Красивите актьори откриват косъм, следи от стъпки или люспа от кожа, слагат я под микроскопа и — хоп! — отговорът е ясен. Но не така бе в действителност. Марша вече знаеше, че действителността се оповестява в новините. Ченгетата в Колорадо например все още не са намерили убиеца на малката кралица на красотата Айън Бенет Рамси. Марша помнеше заглавията, когато Елизабет Сمارт, хубавичко четиринайсетгодишно момиче, една нощ бе отвлечена от собствената ѝ спалня. Пресата подробно отрази това отвлечане, светът бе приковал вниманието си в него, погледите следяха всяка стъпка на полицаите и федералните агенти, както и на всички „експерти“ криминалисти, докато те претърсваха сантиметър по сантиметър дома на Елизабет в Солт Лейк Сити и диреха истината — и въпреки всичко повече от девет месеца на никого не му бе хрумвало да провери безумния бездомник, работник в дома на семейството, който се мислеше за господ, въпреки че сестрата на Елизабет го бе видяла през същата онази нощ да се върти наоколо. Ако дадат такова нещо по телевизията в „Закон и ред“ или в „Безследно изчезнали“, зрителят ще запокити дистанционното в отсрещния край на стаята и ще изкрещи, че това „не е реалистично“. Но реалистично или не, същото ставаше и докато разследваха случая с Хейли.

Марша вече знаеше, че в реалността всеки идиот, извършил престъпление, може да се измъкне безнаказано.

В реалността никой от нас не можеше да се чувства в безопасност.

— Имате ли да ми кажете нещо ново? — опита се да ги заговори Тремънт. — Каквото и да е?

— Казахме ви всичко — отвърна Тед.

Тремънт кимна с глава; днес изражението му бе по-гузно от всякога.

— Сблъскали сме се и с други подобни случаи, в които изчезналото момиче се появява само. Трябвало е да изпусне парата, а може и да си е имало тайно гадже.

И преди се бе опитвал да ги успокои по този начин. Франк Тремънт, както и всички останали, в това число Марша и Тед, биха искали момичето просто да е избягало от вкъщи...

— Имаше и друго момиче на същата възраст от Кънектикът — продължи Тремънт. — Хванаха я с мъжа, когото семейството ѝ не одобряваше, и тя избяга. Върна се вкъщи след три седмици.

Тед кимна с глава и се обърна към Марша, за да намери потвърждение на надеждите си. Марша се опита да изрази повече оптимизъм, ала нямаше как да стане. Тед наведе глава, сякаш тя му се бе скарала, и се извини.

Доста е странно, каза си Марша, че единствено тя от всички наоколо виждаше нещата по-ясно. Естествено, нито един родител не иска да го мислят за толкова глупав, че да не забележи сигналите на детето си и да не разбере, че то е нещастно или разстроено до такава степен, че иска да се махне от вкъщи за цели три месеца. Полицията бе разгледала под лупа всяко нещо, което би могло да разочарова дъщеричката им: да, Хейли не успя да влезе в университета във Вирджиния, което бе нейният първи избор. Да, тя не можа да спечели конкурса за най-добро есе, нито да вземе успешно изпитите по предложената програма. Да, може би наскоро е скъсала с приятеля си. И какво от това? Случва се на всяко момиче на тази възраст.

Марша знаеше истината, беше я разбрала още от първия ден. Бе съгласна с думите на директора Зекър — нещо се бе случило с дъщеря ѝ. Нещо лошо.

Тремънт не помръдваше от мястото си, не знаеше какво да прави.

— Франк? — повика го Марша.

Той я погледна.

— Искам да ти покажа нещо.

Тя извади фотографията с Мики Маус, която бе намерила в гардеробчето на дъщеря си, и му я подаде. Тремънт не бързаше. Държеше снимката в ръка. В стаята цареше тишина. Тя долавяше хриптющото му дишане.

— Снимката е направена три седмици преди изчезването на Хейли.

Тремънт оглеждаше фотографията с такова внимание, сякаш тя можеше да му даде обяснение за случилото се с Хейли.

— Спомням си. Семейното ви пътуване до „Дисни Уърлд“.

— Погледни лицето ѝ, Франк.

Той я послуша и се взря в снимката.

— Нима мислиш, че момиче с такава усмивка е решило да избяга от дома си, без да каже на никого? Нима наистина вярваш, че е изчезнала по собствено желание и е проявила достатъчно хитрост, за да не използва нито мобилен телефон, нито банкомат, нито кредитните си карти?

— Не — отвърна Франк Тремънт. — Не мисля.

— Моля те, разгледай я по-подробно, Франк.

— Ще я разгледам, Марша. Обещавам.

Когато хората си мислят за второстепенните пътища в Ню Джърси, те си представят или Гардън Стейт Паркуей, по чието протежение има множество запуснати складове, тревясали гробища и овехтели къщи близнаци, или Ню Джърси Търнпайк с фабриките, димящите комини и гигантските промишлени комплекси, струпани като в кошмарна картина от нашето бъдеще, както я виждаме във филмовата поредица „Терминатор“. Никой не си представя шосе №15 в област Съсекс, пресичащо нивите, църковните общности край старото езеро, старите плевни, панаирите на младите фермери, старото баскетболно игрище.

Като следваше инструкциите на Дан Мърсър, Уенди се движеше по шосе №15, докато то се вля в шосе №206, зави надясно по покрития с чакъл път, мина покрай складовете и стигна до паркинга за каравани

в Уайкъртаун. Наоколо бе тихо, пространството бе тясно и в него цареше нереална атмосфера, в която сякаш очакваш да видиш как вятърът блъска някоя ръждясала вече и празна детска люлка. Местата бяха разпределени във формата на решетка. Ред Д, линия 7 се намираще в най-отдалечения ъгъл, близо до телената ограда.

Тя слезе от колата, удивена от тишината. Не се чуваше и звук. Вятърът не гонеше бурени по мръсните пътеки. Всичко наоколо напомняше на град след голяма катастрофа — пуснали са бомбата и населението се е изпарило. Въжетата за простирание си стояха, ала по тях нямаше пране. Сгъваемите столове със скъсани платнища се търкаляха по земята. Барбекютата и плажните играчки изглеждаха така, сякаш бяха изоставени по средата на играта.

Уенди погледна мобилния си телефон. Нямаше обхват. Страхотно. Тя изкачи двете посипани със сгурия стъпала и спря пред вратата на караваната. Част от нея — разумната част, която не забравяше, че е майка, а не супергерой — ѝ подсказваше да се върне и да не постъпва като глупачка. Трябваше да си помисли по-добре, ала внезапно вратата се отвори и на прага се появи Дан Мърсър.

Когато видя лицето му, тя направи крачка назад.

— Какво ти се е случило?

— Ела, влез — измърмори Дан Мърсър.

Носът му бе счупен, а челюстта му се бе подула. По лицето му имаше синини, но не това бе най-лошото. Най-лошото бяха следите от изгорено по ръката и лицето му във формата на кръгчета. Имаше ги по протежение на цялата му страна.

Тя посочи към тях.

— С цигара ли са те горили?

Той вдигна рамене.

— Казах им, че в караваната пушенето е забранено. Ядосаха се.

— Кой беше?

— Беше шега. Място за непушачи.

— Да, схванах.

Дан Мърсър се отърси от спомена.

— Защо не влезеш?

— А защо ти не дойдеш при мен?

— Хей, Уенди, нима не се чувстваш в безопасност в мое присъствие? Както много умно забеляза, ти не си моят тип.

— И все пак... — отвърна тя.

— Не ми се ще да изляза навън точно сега — забеляза той.

— Но аз настоявам.

— Тогава сбогом. Извинявай, че те накарах да биеш целия този път дотук за нищо.

Дан изчезна вътре и остави вратата сама да се затвори. Уенди почака за миг, за да разбере дали той не блъфира. Не блъфираше. Забравила предупредителните сигнали в главата си отпреди малко — той нямаше вид на човек, който би могъл да ѝ навреди в състоянието, в което се намираще в момента — тя отвори вратата и влезе. Дан беше в отсрещния край на караваната.

— Косата ти — забеляза тя.

— Какво ѝ е?

Чупливата кестенява коса, която Дан имаше преди, се бе превърнала в ужасна жълта четина, която малцина биха нарекли руса.

— Сам ли си я боядиса?

— Не, отидох при Дион, любимата ми фризьорка в града.

Тя за малко да се усмихне.

— Здравата те е нашарила.

— Знам. Сякаш съм излязъл от видеофилм от осемдесетте.

Дан се отдалечи още малко от вратата към задния край на караваната, сякаш искаше да скрие контузиите си. Уенди прекрачи прага и влезе. Вратата се затръшна зад нея. Вътре цареше полумрак. Ивиците слънчева светлина прорязваха въздуха. Подът до краката ѝ бе покрит с изтъркан линолеум, но по-нататък бе застлана тясна мъхеста черга в оранжев цвят, която бе твърде крещяща дори за създателите на безвкусните телевизионни комедии.

Застанал в ъгъла, Дан изглеждаше дребен, прегърбен и сломен. Странно, онова, което я бе разгневило в началото, бе фактът, че тя бе опитала да пише за Дан Мърсър и „добрата му работа“ шест месеца преди да разбере за истинските му наклонности. Дан сякаш беше един от тъй рядко срещаните честни и наивни идеалисти, които желаят само доброто на околните, човек, който истински се стреми да се отличава от останалите, и колкото и да е шокиращо — който не се е възгордял от този факт.

Беше ѝ харесал — признаваше си го. Дан бе хубав мъж с невероятна кестенява коса и тъмносини очи и имаше способността да

те гледа така, сякаш си единственият човек на Земята. Притежаваше неотразим чар, имаше чувство за хумор, умееше да се шегува със себе си и тя разбираше колко привлекателен изглеждаше в очите на нещастните хлапета.

Но как можа тя, журналистката, която бе патологично скептична, да не прозре истинската му същност?

Тя дори — отново призна, макар и само пред себе си — се бе надявала да я покани да излязат. Беше почувствала първично и много силно привличане в мига, в който той ѝ бе хвърлил мълниеносен поглед, и беше усетила, че и тя изпраща подобно послание към него.

Като си го помисли сега, тръпки я полазиха.

От мястото си в ъгъла Дан се опита да впие очи в нея по същия онзи начин, ала не се получи. Външният му вид на хубав и честен човек, който я бе заблудил в началото, вече бе компрометиран. Сега той предизвикваше нейното съжаление — и все пак дори след всичко, което бе научила за него, Уенди интуитивно усещаше, че той не може да е ужасното чудовище, извършило тези злодеяния.

Но, уви, най-вероятно тя се заблуждаваше. Чисто и просто бе завладяна от човек, който предизвиква лъжливо доверие у хората, това е. Скромността му бе способ, с който той прикриваше истинската си същност. Наречете това усещане инстинкт или женска интуиция, но колкото пъти Уенди му се бе поддала, толкова пъти бе грешила.

— Не съм го направил аз, Уенди.

Ето още едно „аз“. Стига толкова за един ден.

— Да, каза ми го и по телефона — отвърна тя. — Искаш ли да доразвиеш тезата си?

Той изглеждаше смутен, не знаеше как да продължи.

— Откакто ме арестуваха, ти ме проучваш, нали така?

— И после?

— Разговаряла си с децата, с които работех в общинския център, нали така? С колко от тях?

— Има ли значение?

— Колко бяха, Уенди?

Тя знаеше много добре накъде клони с тези си въпроси.

— Четирийсет и седем — отговори.

— Колко от тях потвърдиха, че съм злоупотребявал?

— Нула. Публично. Но получих някои анонимни оплаквания.

— Анонимни оплаквания — повтори Дан. — Имаш предвид анонимните блогове, които биха могли да бъдат написани от всекиго, дори от теб?

— Или от някое изплашено дете.

— Дори не вярваш на написаното и не си го излъчила.

— Това едва ли доказва твоята невинност, Дан.

— Странно.

— Кое му е странното?

— Мислех, че е точно обратното. Невинен до доказване на противното.

Тя се опита да не показва отегчението си. Не искаше да играе тази игра. Време беше да обърне страницата.

— Знаеш ли какво още открих, докато те проучвах?

Дан Мърсър се поотдалечи още малко, почти се свря в ъгъла.

— Какво?

— Нищо. Нямах приятели, нямах семейство, нямах истински връзки. Извън бившата ти жена Джена Уилър и общинския център, ти си като призрак, сякаш не съществуващ в реалния свят.

— От малък съм сирак.

— Да, знам. Израснал си в сиропиталище в Орегон.

— И?

— Съществуват много празнини в биографията ти.

— Натопиха ме, Уенди.

— Така. И все пак се появи във въпросната къща точно навреме, права ли съм?

— Мислех си, че отивам да помогна на дете в беда.

— Какъв герой! И направо влезе вътре?

— Чина ме повика.

— Името ѝ не е Чина, а Дебора. И е практикантка. Странно съвпадение е, че гласът ѝ ти е прозвучал досущ като този на твоето тайнствено момиче.

— Повика ме отдалече — отвърна той. — Значи това е твоето доказателство? Фактът, че тя тъкмо е излизала от банята?

— Ясно. Помислил си, че е някакво момиче на име Чина от твоя общински център, така ли?

— Да.

— Аз, разбира се, потърсих тази Чина, Дан. Тайнственото момиче. За да проверя нещата. Накарахме те да я опишеш на нашия художник.

— Знам.

— Знаеш също така, че показахме скицата му на всички в околността, както и на служителите и на живеещите в твоя общински център. Никой не я познава, никой не я е виждал, абсолютно никой.

— Казах ти. Тя ме помоли да не казвам на никого.

— Колко удобно. А пък някой друг е използвал преносимия ти компютър в собствения ти дом, за да изпрати ужасните съобщения?

Той не отговори.

— И — тук трябва да ми помогнеш, Дан — някой е вкарал онези снимки в лаптопа ти, така ли? О, и още нещо, някой друг — вероятно имаш предвид мен, ако се доверим на адвоката ти — е подхвърлил отвратителните фотографии в собствения ти гараж.

Дан Мърсър затвори очи — беше съсипан.

— Знаеш ли какво трябва да направиш, Дан? Докато си още на свобода и докато законът не може да те докосне, трябва да потърсиш помощ. Иди на лекар.

Дан поклати глава и се усмихна едва-едва.

— Какво?

Той вдигна поглед към нея.

— От две години ловиш педофили, Уенди. Нима не знаеш?

— Какво да знам?

Гласът му дойде като шепот откъм ъгъла.

— Педофилията не се лекува.

Уенди потрепери. В същия миг вратата на караваната рязко се отвори.

Тя подскочи назад и вратата за малко да се удари в нея. Вътре се промъкна мъж със скиорски очила. В дясната си ръка държеше пистолет.

Дан повдигна ръце и отстъпи крачка назад.

— Не...

Мъжът със скиорските очила насочи оръжието си към него. Уенди се втурна назад да се скрие и тогава мъжът със скиорските очила натисна спусъка — просто така.

Нямаше нито предупреждение, нито команда към Дан да не мърда и да вдигне ръце, нищо подобно. Чу се само свистене и кратък изстрел от огнестрелно оръжие.

Дан се извъртя и падна по очи на пода.

Уенди изпищя. Тя се притаи зад стария диван, сякаш той можеше да я защити. Изпод дивана тя виждаше проснатия на пода Дан. Той не помръдваше. До главата му се появи локва кръв, която попиваше в килима. Стрелецът прекоси помещението. Не бързаше. Движенията му бяха небрежни. Сякаш бе излязъл на разходка в парка. Спря се до Дан. Насочи пистолета към главата му.

И в същия миг Уенди забеляза часовника.

Часовникът му беше „Таймекс“ с еластична каишка. Същият като часовника, който носеше баща ѝ. Времето замря за няколко секунди. Ръстът, сега Уенди видя добре, бе същият. И теглото. А като добави и часовника...

Беше Ед Грейсън.

Той стреля още два пъти в главата на Дан, гърмежите прозвучаха глухо. Тялото на Дан подскочи. Обзе я паника. Помъчи се да я овладее. Ясна мисъл. Ето от какво се нуждаеше в момента.

Имаше две възможности.

Първата — да поговори с Грейсън. Да го убеди, че е на негова страна.

Втората — да си плюе на петите. Да избяга през вратата и да отиде до автомобила си, да се махне отгук.

Но и при двата варианта изникваха проблеми. Да вземем първия: щеше ли да ѝ повярва Грейсън? Само преди няколко часа тя го бе отпратила, всъщност беше го излъгала и ето че сега той я бе засякъл на тайна среща с Дан Мърсър, човека, когото току-що тя го бе видяла хладнокръвно да застрелва...

Първата възможност не ѝ изглеждаше много добра, което означаваше...

Тя хукна към отворената врата.

— Уенди!

Наведена, тя по-скоро се препъваше, отколкото тичаше.

— Чакай!

Никакъв шанс, помисли си тя. Търкулна се навън под слънчевите лъчи. Не спирай, повтаряше си тя. Продължавай напред.

— Помощ! — изпищя Уенди.

Никакъв отклик. Наоколо продължаваше да е все тъй пусто.

Ед Грейсън изхвърча след нея през отворената врата. Пистолетът бе в ръката му. Уенди продължаваше да тича. Другите каравани бяха далече.

— Помощ!

Изстрели.

Единственото място, където можеше да се скрие, бе зад собствената ѝ кола. Уенди се насочи натам. Още една поредица от изстрели. Тя се шмугна зад автомобила като зад щит. Не бе заключила вратата.

Дали да рискува?

Нима имаше избор? Нима можеше да го чака да заобиколи и да дойде да я застреля?

Бръкна в джоба си и измъкна дистанционното на автомобила. Отвори вратата. Дори нещо повече — когато Чарли взе шофьорска книжка, той бе настоял да си купят от дистанционните, които включват и двигателя, за да могат да затоплят колата от кухнята в мразовитите утрини. Тя, разбира се, се бе възпротивила на тази глезотия, бе измърморила, че синът ѝ не е пеленаче, че да не може да издържи на студа няколко минути. Но сега ѝ се щеше да го разцелува.

Моторът заработи.

Уенди отвори вратата до шофьорското място и, навела глава, влезе вътре. Погледна навън. Пистолетът бе насочен право в колата. Тя се сви.

Още изстрели.

Почака да чуе шум от строшено стъкло. Нищо. Нямаше време за това сега. Легнала на една страна, тя включи на скорост. Колата тръгна. С лявата си ръка тя натисна педала на газта и тръгна на сляпо. Надяваше се от все сърце, че няма да се блъсне в нещо.

Изминаха десет секунди. Докъде ли бе стигнала?

Бе изминала достатъчно разстояние, така мислеше.

Уенди се надигна и седна на седалката. Лицето на Грейсън със скиорските очила се отразяваше в огледалото ѝ за обратно виждане — той тичаше след нея, размахал пистолета.

Тя рязко натисна газта, главата ѝ се отгласна назад от скоростта и продължи да кара, докато Грейсън изчезна от огледалото. Грабна

мобилния си телефон. Все още нямаше обхват. Набра 911, натисна бутона и за беда чу сигнала за неуспешно набиране. Измина още няколко километра. Все още нямаше покритие. Тръгна обратно към шосе №206 и опита отново. Нищо.

След още няколко километра повикването стигна до местоназначението си.

— Какъв е спешният случай? — обади се един глас.

— Трябва да съобщя за стрелба.

ГЛАВА 7

Когато Уенди зави обратно и се върна при караваната, на местопроизшествието бяха пристигнали три полицейски екипа от област Съсекс. Един полицаи покриваше периметъра.

— Вие ли се обадохте? — попита полицаят.

— Да.

— Добре ли сте, госпожо?

— Добре съм.

— Имате ли нужда от медицинска помощ?

— Не, добре съм.

— По телефона казахте, че извършителят е въоръжен?

— Да.

— И че е сам?

— Да.

— Моля, придружете ме.

Той я заведе до една от полицейските коли и отвори задната врата. Тя се колебаеше.

— За вашата безопасност, госпожо. Не сте арестувана, нищо подобно.

Тя се вмъкна на задната седалка. Полицаят затвори вратата и се настани на шофьорското място. Двигателят бе изключен и той продължи да ѝ задава въпроси. От време на време я спираше с вдигната ръка и предаваше по радиото някои от нещата, които бе чул от нея, на друг полицаи, както предполагаше Уенди. Тя му разказа всичко, което знаеше, сподели и подозренията си, че извършителят е Ед Грейсън.

Измина повече от половин час, когато друг полицаи — огромен, над сто и петдесет килограмов афроамериканец се приближи до колата. Хавайската му риза падаше свободно над колана му — тя би обгърнала двамина с нормално тегло и пак щеше да виси като чувал. Той отвори задната врата.

— Госпожо Тайнс, аз съм шериф Мики Уокър от полицейското управление в Съсекс. Бихте ли излезли от колата?

— Заловихте ли го?

Уокър не отговори. Той тръгна с клатеща се походка към входа на паркинга за каравани. Уенди заситни след него. Тя зърна друг полицаи, който разпитваше мъж, облечен в тениска и боксерки.

— Шериф Уокър?

Шерифът не забави ход.

— Казахте, че човекът със скиорските очила се казва Ед Грейсън?

— Да.

— И че е дошъл след вашето пристигане?

— Да.

— Забелязахте ли каква марка автомобил караше?

Тя се позамисли.

— Не я видях, не.

Уокър кимна с глава, сякаш бе очаквал този отговор. Пристигнаха при караваната. Уокър бутна защитната врата и се наведе, за да влезе. Уенди го последва. Вътре вече имаше двама униформени полицаи. Уенди погледна към мястото, където се бе строполил Дан.

Нищо.

Обърна се към Уокър.

— Вече сте преместили трупа, така ли?

Ала тя предварително знаеше отговора. По пътя не бе срещнала нито линейка, нито полицейска кола, нито погребална кола.

— Нямахте труп — отвърна той.

— Не разбирам.

— Нямахте никакъв Ед Грейсън или който и да било. Караваната е в същия вид, в който беше, когато дойдохме.

Уенди посочи към ъгъла.

— Лежеше там. Дан Мърсър. Не си измислям.

Тя се вторачи в ъгъла, където трябваше да има труп, и се замисли. О, не, не може да бъде! Пред очите ѝ се появи онзи филмов/телевизионен кадър, който сте виждали хиляди пъти: трупа е изчезнал, действащото лице (в случая жена) казва: „Но вие трябва да ми повярвате!“, ала никой не ѝ вярва. Уенди премести поглед към голямото ченге, за да види реакцията му. Очакваше на лицето му да се изпише недоверие, но Уокър я изненада.

— Знам, че не си измисляте — заяви той.

Тя бе готова да се впусне в дълъг спор по въпроса, но не бе необходимо. Зачака.

— Поемете дълбоко въздух — каза Уокър. — Подушвате ли нещо?

Тя подушваше.

— Барут?

— Аха. Мисля, че е отскоро. Нещо повече, на стената отсреща има дупка от куршум. Огледахме всичко. Открихме гилзата навън, в сгурията. Изглежда 38 калибър, но по-късно ще разберем повече за нея. Сега искам да огледате помещението и да ми кажете, ако видите нещо различно от преди. — Той млъкна и несръчно махна с ръка. — Освен трупа, разбира се.

Уенди тутакси съобщи:

— Килима го няма.

Уокър отново кимна с глава, сякаш вече знаеше онова, което тя му казваше.

— Какъв беше килимът?

— Оранжев и рунтав. Тъкмо върху него падна Мърсър, когато го застреляха.

— И килимът бе постлан в ъгъла? Където посочихте по-рано?

— Да.

— Нека ви покажа нещо.

Уокър заемаше доста място в тясната каравана. Те прекосиха стаята и Уокър посочи с дебелия си пръст към стената. Уенди видя дупката от куршума — малка, с гладки ръбове. Уокър се наведе към пода, където бе паднало тялото, и изхриптя.

— Виждаш ли това?

На пода бяха разпръснати малки оранжеви влакнца като пържени хапки кашкавал. Страхотно — наличието им доказваше истинността на показанията ѝ — ала не това искаше да ѝ покаже Уокър. Тя погледна натам, накъдето сочеше пръстът му.

Кръв.

Не много. Със сигурност не всичката, бликнала от огнестрелната рана на Дан Мърсър. В лепкавата течност се бяха уловили няколко оранжеви влакна от килима.

— Сигурно е протекла през тъканта — забеляза Уенди.

Уокър кимна с глава.

— Отвън чака свидетел, който е забелязал някакъв мъж да напъхва навит на руло килим в багажника на колата си — черна акура MDX с регистрация в Ню Джърси. Проверихме номера на името на Ед Грейсън от Феър Лон, Ню Джърси. Той има черна акура MDX.

В началото прозвуча музикалната тема. Много драматична. *Ба-да-бу-ум...*

Хестър Гримстийн, облечена в черна тога, отвори вратата и с походка на хищник се понесе към съдийското място. Колкото повече се приближаваше, толкова повече думкането на барабаните се засилваше. Добре познатият глас зад кадър, същият, който озвучаваше „световните“ филми преди смъртта си, изрече: „Всички да станат, станете веднага, съдът ще бъде председателстван от съдия Хестър Гримстийн“.

Силен удар на барабаните и заглавието: „Съдът на Гримстийн“.

Хестър зае мястото си.

„Стигнах до присъда.“

Женският хор, същият, който изпяваше в микрофона вълните, на които може да се хване някоя радио– или телевизионна станция, като например: „Сто и две цяло и седем десети... Ню Йо-о-о-рк“, запя: „Време за присъда...!“.

Хестър с мъка сдържа въздишката си. Вече три месеца тя записваше новото си телевизионно шоу, излизайки от рамките на старото си предаване „Крими с Кримстийн“, което се бе занимавало с „истински случаи“ — криминални казуси, в които бяха замесени знаменитости, в които ставаше дума за изчезнали бели момичета и момчета, за прелюбодеяния на политици.

Нейният „пристав“ носеше името Уако. Той бе комик в пенсия. Да, истински. Това бяха декори, а не съд, макар студиото да приличаше на истинска съдебна зала. Въпреки че не беше истински процес, Хестър наистина председателстваше нещо като съдебно заседание. Двете страни подписват споразумение за арбитраж. Продуцентите плащат, така че приставът и подсъдимият получават по сто долара на ден. Всички страни са удовлетворени.

Телевизионните риалити програми от този вид са с измислени обвинения, но онова, което повечето от тях показват, е фактът, че те си

остават мъжко занимание. Да вземем например подсъдимия Реджиналд Пийп. Моля! Големия Рег, както обичаше да го наричат, уж бил взел назаем две хилядарки от подсъдимата Майли Бадоунис, по онова време негова приятелка. Големия Рег твърдеше, че парите са му били подарени, и информира съда, че „Мацките обичат да ми подаряват разни неща, какво да направя?“. Големия Рег беше на петдесет, тежеше сто и двавет килограма барабар с шкембето си и носеше риза от мрежеста материя, която даваше простор на космите на гърдите му да излизат навън и да се къдрят като охлювчета. Не носеше сутиен, а трябваше. Косата му бе намазана с гел и стърчеше нагоре, а това му придаваше вид на злодей от най-новия анимационен филм, около врата му имаше златни ланци — много, десетина синджира. Широкото лице на Големия Рег, подчертано още повече от факта, че шоуто на Хестър бе заснето с висококачествена техника, бе нашарено с множество широки като кратери дупки — достатъчно на брой, за да затърсиш луноход по дясната му буза.

Тъжителката Майли Бадоунис бе поне две десетилетия по-млада от него и макар елитните агенции за модели да не си чупеха краката да я канят на снимки, тя си беше, ами да, хубавичка. Но така гореше от желание да има мъж до себе си, какъвто и да е той, че бе дала парите на Големия Рег, без да му задава излишни въпроси.

Големия Рег се бе развеждал два пъти, беше се разделил и с третата си жена, а днес с него бяха други две жени. И двете бяха облечени с еластични блузи с голи рамене, които започваха току от зърната на гърдите им, а нито една нямаше подходяща фигура за този вид облекло. Блузките им бяха тъй стегнати, че изтласкваха цялата им плът надолу, и то по такъв начин, че и двете приличаха на бурета.

— Вие — Хестър посочи бурето от дясната страна.

— Аз?

Не знам как, тъй като думата бе едносрична, ала по средата тя все пак успя да спука балонче от дъвката си.

— Да. Пристъпете напред. Какво правите тук?

— Ъ?

— Защо сте тук с господин Пийп?

— Ъ?

Уако, веселият пристав, запя: „Ако имах малко мозък...“ от мюзикъла „Магьосникът от Оз“. Хестър го стрелна с поглед.

— Съвсем навреме, Уако.

Уако млъкна.

Бурето отляво пристъпи напред.

— С цялото ми уважение към съда, Ваша Чест, присъстваме като приятелки на Големия Рег.

Хестър погледна към Големия Рег.

— Приятелки ли?

Големия Рег повдигна веждата си, сякаш да потвърди: „Правилно, приятелки“.

Хестър се наведе напред.

— Ще ви дам един съвет, дами. Ако този човек тук поработи сериозно, за да се образова и стане по-добър, един ден може и да се издигне до равнището на пълен несретник.

Големия Рег се обади:

— Хей, съдия!

— Спокойно, господин Пийп. — Тя не сваляше поглед от двете момичета. — Нямам представа какво сте се разбрали с него, дами, но знам едно: това не е начинът, по който можете да си отмъстите на татко. Вие двечките знаете ли какво означава думата „повлекана“?

Момичетата се смутиха.

— Ще ви помогна — продължаваше Хестър. — Вие двете сте повлекани.

Майли Бадоунис извика:

— Ха така, съдия, кажете им го в очите!

Хестър присви очи натам, откъдето идваше гласът.

— Госпожо Бадоунис, знаете ли какво е да се хвърлят камъни по стъклена къща?

— Ъ-ъ-ъ, не.

— Тогава млъкнете и слушайте. — Хестър отново се обърна към двете бурета. — Знаете ли определението за „повлекана“?

— Нещо като мръсница — обади се бурето отдясно.

— Да. И не. Мръсница е жена, която ходи с когото ѝ падне. Докато повлекани наричат жени, които изобщо могат да докоснат мъж като Реджиналд Пийп. С една дума, госпожа Бадоунис с гордост тръгва по пътя, по който ще престане да е повлекана. И двете имате тази възможност. Моля ви да се възползвате от нея.

Нямаше да стане така. Хестър и преди се бе сблъсквала с подобни случаи. Тя се обърна към подсъдимия.

— Господин Пийп?

— Да, съдия.

— Ще споделя с вас какво ми казваше баба ми, като бях малка: „Не можеш да ходиш с две дини под една мишница“.

— Можеш, ако ги нагласиш правилно, съдия, хи-хи-хи!

Боже мой!

— *Бих* ви пояснила — продължаваше Хестър, — ала вие сте извън всяка класация. Бих ви нарекла плаващо водорасло, господин Пийп, но дали ще е справедливо по отношение на водораслото? Водораслите не нараняват никого, докато вие, който представлявате нещастно изключение от човешкия род, няма да оставите нищо след себе си освен празнота и разруха. О, да, и повлекани.

— Хей — Големия Рег разперва ръце с усмивка, — наранявате чувствата ми.

Да, каза си Хестър. Мъжки свят. Обърна се към пристава.

— За съжаление, госпожо Бадоунис, да си нещастно изключение от човешкия род, не е престъпление. Дали сте му пари. Нищо не доказва, че е било заем. Ако си бяхте разменили ролите — ако вие, грозникът, бяхте дали пари на привлекателна, макар и наивна млада жена — това изобщо нямаше да предизвика съдебно дирене. Намирам подсъдимия за невинен по обвинението. При това го намирам за отвратителен. Съдът се оттегля.

Големия Рег извика от радост.

— Хей, съдия, ако сте свободна...

Музикалната тема прозвуча отново, ала Хестър не й обърна внимание. Мобилният ѝ телефон зазвъня. Щом зърна номера, откъдето идваше повикването, тя побърза да слезе от сцената, за да отговори.

— Къде си? — попита.

— Тъкмо спирам пред вкъщи — отвърна Ед Грейсън. — И както изглежда, канят се да ме арестуват.

— Отиде ли където ти бях казала? — попита Хестър.

— Отидох.

— Добре тогава. Използвай правото си на адвокат и не говори. Аз тръгвам.

ГЛАВА 8

Когато зърна мотоциклета на Попе — „Харли Дейвидсън“ — на алеята пред дома си, Уенди се изненада. Беше изтощена от разпита, да не говорим за срещата си с убийцата на съпруга си по-рано през деня и за другото убийство, станало пред очите ѝ. Тя уморено подмина стария мотор на Попе, нашарен с избелели ваденки — американското знаме, знака за членство в Националната асоциация на притежателите на оръжие, логото на ветераните от войните. На лицето ѝ грейна усмивка.

Отвори парадния вход.

— Попе?

Той тронаво се измъкна от кухнята.

— В хладилника няма бира.

— Така е, но знае ли човек кой може да го посети?

Той ѝ се усмихна... Как да наречеш бащата на покойния си съпруг?... Бивш свекър?

— Правилно.

Попе прекоси стаята и я прегърна — силно и от сърце. Той леко ухаеше на кожа, пътища, цигари и, да, на бира. Нейният свекър — нека върви по дяволите думата „бивш“ имаше нещо космато в себе си, нещо мечешко, останало от Виетнамската война. Беше едър мъжага, сигурно имаше сто и трийсет килограма, дишаше трудно, посивелият му мустак с формата на велосипедно кормилко бе пожълтял от тютюна.

— Чух, че си изгубила работата си — каза той.

— Кой ти каза?

Попе сви рамене. Уенди се замисли. Имаше само един отговор: Чарли.

— Затова ли дойде?

— Минавах наблизко и реших да се отбия. Къде е внукът ми?

— При един приятел. Ще се върне всеки момент.

Попе я огледа.

— Имаш вид на човек, който се намира в петия кръг на ада.

— Страшно си любезен!

— Искаш ли да ми разкажеш?

Тя искаше. Попе направи два коктейла. Седнаха на дивана и докато му разказваше за стрелбата, Уенди си даде сметка, колкото и трудно да ѝ бе да си го признае, че ѝ липсва присъствието на мъж около нея.

— Убит изнасилвач на деца — забеляза Попе. — Леле, колко ми е тъжно!

— Реагираш доста арогантно, не мислиш ли?

Попе вдигна рамене.

— Когато човек е прекрачил границата, не може да се върне назад. Впрочем виждаш ли се с някого?

— Колко леко преминаваш от една тема на друга!

— Не бягай от въпроса.

— Не, не се виждам.

Попе поклати глава.

— Какво?

— Човек има нужда от секс.

— Ще си го запиша.

— Говоря сериозно. Още си млада, момиче! Излез и си намери някого.

— Мислех, че вие, от дясното крило на националната асоциация, сте против извънбрачния секс.

— Не, не, само така си говорим, за да разчистим терена за собствените си подвизи.

Забележката му я накара да се усмихне.

— Умно.

Попе вдигна поглед към нея.

— Какво още не е наред?

Уенди нямаше намерение да го спомене, но думите сами излязоха от устата ѝ.

— Получих две писма от Ариана Насброу — каза тя.

Мълчание.

Джон бе единственото дете на Попе. На Уенди може и да ѝ беше много тежко, ала мъката на родител, изгубил детето си, беше нещо друго. Болката, изписана на лицето на Попе, бе нещо живо, тя дишаше с него. Никога не си отиваше.

— И какво искаше скъпата, забравима Ариана? — попита той.

— Изкачва дванайсетте стъпала.

— Аха. И ти си едно от тях?

Уенди кимна с глава.

— Осмото или деветото, забравих кое точно.

Външната врата шумно се отвори и прекъсна разговора им. Чува как Чарли се втурна в къщата — сигурно бе видял мотора на алеята отпред.

— Попе ли е тук?

— В кабинета сме, младежо.

Чарли тичешком влезе в стаята, широко усмихнат.

— Попе!

От дядовците и бабите му само Попе бе жив — родителите на Уенди бях починали преди раждането на Чарли, а майката на Джон, Роуз, си бе отишла от рак преди две години. Двамата мъже — Чарли бе все още дете, но вече беше по-висок от дядо си — се прегърнаха с обич. И двамата затвориха очи. Попе винаги затваряше очи, когато прегръщаше някого. Не таеше нищо в душата си. Докато им се любуваше, Уенди отново усети болезнената липса на мъж в живота си.

Когато се пуснаха, тя започна с обичайните въпроси:

— Как беше в училище?

— Тъпо.

Попе метна ръка на шията му.

— Имаш ли нещо против да се повозим с Чарли?

Тя се канеше да възрази, ала това щеше вече да е прекалено. По лицето на Чарли видя, че много го желае. Киселото изражение, характерно за възрастта му, бе изчезнало. Отново бе станал дете.

— Имаш ли още една каска? — попита тя Попе.

— Винаги нося две — отвърна Попе и повдигна едната си вежда срещу Чарли. — Може ли да знаеш кога ще попаднеш на маце, което държи на безопасността си?

— Не закъснявайте — каза Уенди. — О, и на излизане може би ще се вслушате в предупреждението ми.

— Предупреждение ли?

— Да не се захласвате много-много по дамите — уточни Уенди. — Да гледате пътя си и тъй нататък.

Попе и Чарли плеснаха дланите си една в друга.

— О, разбира се!

Мъже.

Тя ги изпрати до вратата, двамата с Попе отново се прегърнаха и тогава Уенди осъзна, че онова, което ѝ липсва, е физическото присъствие на мъж, докосването, целувките и целият комфорт от този вид действия. Почака да види как звярът изръмжава и се втурва напред, после се обърна, за да си влезе у дома, но в същия миг някаква кола спря и паркира пред къщата.

Автомобилът ѝ бе непознат. Уенди зачака. Вратата откъм седалката на шофьора се отвори и отвътре изскочи жена. Очите ѝ бяха зачервени, а страните ѝ бяха мокри от плач. Уенди тутакси я позна — Джена Уилър, бившата съпруга на Дан Мърсър.

Беше я видяла за първи път на сутринта след излъчването на епизода с Дан. Бе отишла в дома на Уилър, бе седнала на жълтия диван с яркосините цветя и се бе заслушала в думите на Джена, която защитаваше бившия си съпруг на висок глас, каквото и да ѝ струваше това. Хората в този град — Джена живееше на по-малко от пет километра от дома на Уенди, а Чарли и дъщерята на Джена посещаваха едно и също училище — бяха разтърсени до дъното на душата си от станалото. Дан Мърсър бе прекарал известно време в дома на Уилър. Дори бе гледал децата на Джена от втория ѝ съпруг. Как може, чудеха се съседите, една грижовна майка да пуска това чудовище в семейството си и как е възможно да го защитава сега, когато истината бе станала толкова очевидна?

— Вече знаеш — каза Уенди.

Джена кимна.

— Аз съм най-близкият му човек.

Двете жени стояха на малката веранда.

— Не знам какво да кажа, Джена.

— Била си там?

— Да.

— Ти ли го вкара в клопката?

— Моля?

— Добре ме чу.

— Не, Джена, не съм аз.

— Защо тогава си била там?

— Дан ме повика. Каза, че иска да се срещнем.

Джена не ѝ повярва.

— С теб?

— Каза ми, че има нови доказателства за невинността си.

— Но съдията прекрати делото.

— Знам.

— Тогава защо...? — Джена замълча. — Какви бяха тези нови доказателства?

Уенди сви рамене, сякаш това обясняваше всичко, и може би имаше право. Слънцето беше залязло. Вечерта беше топла, но подухваше слаб ветрец.

— Имам още въпроси — каза Джена.

— В такъв случай няма ли да влезеш вътре?

Причините, поради които Уенди покани Джена в дома си, не бяха изцяло алтруистични. След като първоначалният шок от станалото пред очите ѝ убийство бе отминал, на преден план излизаше репортерът в нея.

— Искаш ли чай или нещо друго?

Джена отхвърли предложението ѝ.

— Все още не разбирам какво стана.

Уенди ѝ разказа. Започна с телефонното обаждане на Дан и свърши с връщането си в караваната с шериф Уокър. Не се разпростря върху посещенията на Ед Грейсън в дома ѝ. Бе информирала Уокър, но в момента нямаше никакъв смисъл да раздухва огъня.

Джена я слушаше с насълзени очи. Щом Уенди приключи, Джена каза:

— И той просто застреля Дан?

— Да.

— Без да каже нищо?

— Не, нищо.

— Просто... — Джена се огледа, сякаш търсеше помощ. — Как може човек да стори такова нещо на друг човек?

Уенди знаеше отговора на този въпрос, ала не каза нищо.

— Ти го видя, нали? Говоря за Ед Грейсън. И можеш да потвърдиш самоличността му пред полицията?

— Беше със скиорски очила. Но да, мисля, че беше Грейсън.

— Мислиш?

— Маска, Джена. Носеше маска.

— И не видя лицето му?

— Не го видях.

— Тогава как го позна?

— По часовника. По ръста, структурата на тялото му. По начина, по който се държеше.

Джена свъси вежди.

— Мислиш ли, че показанията ти ще издържат в съда?

— Не знам.

— Полицията го е задържала, знаеш ли?

Уенди не знаеше, но пак не каза нищо. Джена отново се разплака. Уенди нямаше представа какво да направи. Утешителните думи в случая бяха излишни. Тя зачака.

— Ами Дан? — попита Джена. — Видя ли му лицето?

— Моля?

— Когато отиде, забеляза ли какво му бяха направили на лицето?

— Имаш предвид контузиите? Да, видях ги.

— Здравата са го набили.

— Кой?

— Дан се мъчеше да избяга. Където и да отидеше, съседите разбираха и го прогонваха. Имаше заплахи по телефона, графити и, ами да, побоища. Беше ужасно. Скрива се някъде, а някой все го намира.

— Кой го преби този път? — попита Уенди.

Джена вдигна очи и срещна погледа на Уенди.

— Животът му се бе превърнал в истински ад.

— Опитваш се да ми го вмениш като вина ли?

— Нима си мислиш, че си безукорна?

— Не съм искала да го пребият.

— Не, само искаше да го хвърлят в затвора.

— Нима очакваш да ти се извиня за това?

— Ти си репортерка, Уенди. Не си длъжна да бъдеш нито съдия, нито съдебен заседател. Но щом като вече си спасила историята, мислиш ли, че оттеглянето на обвиненията би било от значение? Нима очакваш Дан просто да се върне към предишния си живот, към какъвто и да е начин на живот оттук нататък?

— Аз само огласих случилото се.

— Това са глупости и ти го знаеш. Историята бе раздухана от теб. Ти му устрои капан.

— Дан Мърсър започна да флиртува с малолетна... — Уенди млъкна. Нямахме смисъл да го преразказва. И двете знаеха случая. Тази жена, колкото и наивна да изглеждаше, бе в траур. Нека скърби необезпокоявана.

— Свършихме ли? — попита Уенди.

— Той не го е направил.

Уенди не си направи труда да отговори.

— Живяла съм с него четири години. Бях омъжена за този човек.

— И се разведе.

— Какво от това?

Уенди сви рамене.

— Защо?

— Половината бракове в тази страна завършват с развод.

— Защо и твоят свърши така?

Джена поклати глава.

— Какво? Нима си мислиш, че съм разбрала, че е педофил?

— Така ли стана?

— Той е кръстник на дъщеря ми. Той гледа децата, когато ме няма. Те го наричат „чичо Дан“.

— Добре. Имате специални отношения. Защо тогава се разведохте?

— Така решихме.

— Аха. Разлюби ли го?

Джена не отговори веднага, обмисляше отговора си.

— Всъщност не.

— Тогава? Виж, знам, че няма да искаш да си го признаеш, но може би си усетила, че нещо с него не е съвсем наред?

— Не беше това.

— Тогава какво?

— В душата на Дан имаше кътче, до което не можех да достигна. И преди да кажеш нещо, ще уточня: не, това не беше сексуално отклонение. Дан е имал трудно детство. От малък останал сирак и са го прехвърляли от семейство на семейство...

Гласът ѝ заглъхна. Уенди пак бе изпуснала очевидното. Сирак. Приемни семейства. Вероятно насилие. Ако проследиш миналото на някой педофил, винаги ще откриеш нещо подобно. Тя чакаше.

— Знам какво си мислиш. Но грешиш.

— Защо? Защото си го познавала много добре?
— Да. Но не само затова.
— Какво тогава?
— Винаги ставаше така... Не знам как да се изразя. В колежа се е случило нещо. Нали знаеш, че е учил в „Принстън“?
— Знам.
— Горкото сираче работи усърдно и успява да влезе в Бръшляновата лига.
— Да, и?
Джена млъкна, срещна погледа ѝ.
— Какво?
— Длъжна си му.
Уенди не каза нищо.
— Каквото и да си мислиш — каза Джена, — каквато и да е истината в случая, едно е сигурно.
— И то е?
— Че всъщност си го убила.
Мълчание.
— Вероятно си направила и нещо повече от това. В съда адвокатът му те обърка. Дан щеше да бъде освободен. И това сигурно те е разстроило.
— Не навлизай в тези води, Джена.
— Че защо? Ти беше ядосана. Почувства, че делото тръгва в друга посока. После си се срещнала с Дан и внезапно, съвсем случайно, идва Ед Грейсън. Ще трябва да те привлекат най-малкото като съучастничка. Може пък да са устроили клопката тъкмо за теб.
Тя млъкна. Уенди чакаше. После:
— Няма да кажеш: „Както и за Дан“, нали?
Джена сви рамене.
— Страхотно съвпадение.
— Мисля, че е време да си ходиш, Джена.
— Може би си права.
Двете жени се отправиха към вратата. Джена каза:
— Имам още един въпрос.
— Давай.
— Дан ти е казал къде е, нали така? Имам предвид, че тъкмо затова си се озовала в караваната?

— Правилно.

— Ти ли каза на Ед Грейсън къде е Дан?

— Не.

— Как тогава се е озовал там — на същото това място?

Уенди се поколеба и отвърна:

— Не знам. Предполагам, че ме е проследил.

— От къде на къде?

Уенди нямаше отговор на този въпрос. Спомни си, че бе погледнала в огледалото за обратно виждане, докато караше по онези пусти пътища. Нямаше други автомобили.

Как Ед Грейсън бе открил Дан Мърсър?

— Виждаш ли? Най-логичният отговор тук е, че ти си му помогнала.

— Не съм.

— Правилно. Но какво ще стане, ако никой не ти повярва? — попита Джена.

После се обърна и си тръгна. Въпросът ѝ увисна във въздуха. Уенди я гледаше как потегля с автомобила си. Тъкмо се обръщаше да си влезе в къщата, когато нещо я накара да спре.

Гумата на колата ѝ. Издишаше. Нали Ед Грейсън ѝ го бе казал?

Тя изтича до автомобила. Гумата беше наред. Наведе се и опипа с ръка задната броня. Пръстови отпечатьци, досети се тя. В бързината бе забравила за тях. Отдръпна ръка, клекна и се наведе, за да огледа.

Нищо.

Нямаше избор. Легна на земята по гръб, както правеха автомонтьорите. На алеята бе монтирала устройство, което улавяше всяко движение. То излъчваше достатъчно светлина. Тя се отпусна върху насмолената повърхност под автомобила. Не влезе много навътре. Съвсем малко. И точно там тя го забеляза. Беше с размери на кибритена кутийка. Беше прикрепено с помощта на магнит. Това обясняваше доста неща.

Ед Грейсън не се бе навел, за да провери задната гума. Целта му е била да постави под бронята устройство за проследяване.

ГЛАВА 9

— Клиентът ви иска ли да даде показания?

Хестър Кримстийн, която седеше в стаята за разпити в полицейското управление на област Съсекс заедно с Ед Грейсън, един огромен шериф на име Мики Уокър и младо ченге, което се казваше Том Стантън, отговори:

— Не ме разбирайте погрешно, но това е смешно.

— Радвам се, че се забавлявате.

— Забавно ми е. Наистина. Този арест е смехотворен.

— Вашият клиент не е под арест — отвърна Уокър. — Просто си бърбехме.

— Водехте най-обикновен разговор, така ли? Колко хубаво! И въпреки това издадохте заповед за обиск на дома и колата му, така ли е?

— Така е.

Хестър кимна с глава.

— Добре, супер. Ето, преди да сме започнали — и тя му подаде лист хартия и писалка през масата.

— Какво е това? — попита Уокър.

— Бих искала да запишете имената си, званията, адресите на полицейските участъци, където работите, домашните си адреси, телефонните си номера, както и всичко онова, което би ми било от полза, за да ви се доставят призовките, с които ще ви призовем в съдебната зала, за да отговорите за неправомерния арест.

— Вече ви казах. Никой не е арестуван.

— А пък аз ви го заявих съвсем ясно: и все пак сте издали заповед за обиск.

— Мисля, че клиентът ви иска да даде показания.

— Така ли?

— Разполагаме със свидетел, който е видял клиента ви да екзекутира човек — каза Уокър.

Ед Грейсън отвори уста, ала Хестър Кримстийн постави ръка върху неговата и го накара да замълчи.

— Не казвай нищо.

— Надежден свидетел.

— И вашият надежден свидетел е видял моя клиент да ексекутира — каква впечатляваща дума! — не да убива или да застрелва, а да ексекутира човек?

— Точно така.

Хестър се усмихна мило.

— В такъв случай, имате ли нещо против да направим още една стъпка, шерифе?

— Още една стъпка?

— Да. Първо, кой е този човек? Кой е жертвата на тази ексекуция?

— Дан Мърсър.

— Педофилът?

— Няма значение кой или какъв е бил. При това обвиненията срещу него бяха свалени.

— Е, последното е истина. Вашето управление провали делото. Но няма значение. Стъпка по стъпка. Първата: твърдите, че Дан Мърсър е бил ексекутиран.

— Правилно.

— Втора стъпка: къде е трупът?

Мълчание.

— Имаш проблеми с ушите ли, великане? Трупът. Искам собствена медицинска експертиза.

— Не хитрувай, Хестър. Знаеш, че още не е открит.

— Не е открит ли? — Хестър се престори на шокирана. — Е, тогава може би ще ми кажете какви доказателства имате за смъртта на Дан Мърсър? Почакайте, няма значение. Малко като че ли избързвам. Нямаме труп, права ли съм?

— Още нямаме.

— Добре, чудесно. Следващата стъпка. Вие твърдите, че Дан Мърсър е бил ексекутиран, въпреки че не разполагате с трупа му?

— Да.

— Предполагам, че е използвано някакво оръжие? Може ли да го изследваме, моля?

Отново мълчание.

Хестър вдигна ръка към ухото си.

— Ало?

— Още не сме го намерили — отвърна Уокър.

— И оръжието ли липсва?

— Липсва.

— Няма труп, няма оръжие. — Хестър разпери ръце встрани и се ухили. — Сега разбрахте ли какво имам предвид, като ви казвам, че това е смешно?

— Надявахме се, че клиентът ви ще даде показания.

— На каква тема? Слънчевата енергия и нейната роля в двайсет и първи век? Чакайте, има още. Споменахме за трупа и за оръжието. Не пропускаме ли нещо? Ами да! Свидетеля.

Мълчание.

— Вашият свидетел е видял как моят клиент екзекутира Дан Мърсър, така ли е?

— Така.

— Видял ли го е в лице?

Друга пауза.

Хестър отново постави ръка на ухото си.

— Хайде, великане. Кажете.

— Носел е маска.

— Извинете?

— Носел е маска.

— И маската е скривала лицето му?

— Така каза, да.

— Но все пак е идентифицирал клиента ми — как?

— По часовника му.

— По часовника ли?

Уокър се прокашля.

— Както и по ръста и конструкцията на тялото му.

— Метър и осемдесет. О, и този тъй рядко срещан „Таймекс“. Знаете ли защо престанах да се усмихвам, шериф Уокър?

— Сигурен съм, че ще ни кажете.

— Престанах да се усмихвам, защото така е много по-лесно. Знаете ли колко получавам на час? За тези пари заслужавам нещо повече. Това е просто обидно. Все едно да уцелиш неподвижна мишена. Не искам да знам с какво не разполагате. Държа да чуя с какво разполагате.

Тя чакаше. Досега Уокър ѝ бе казал само онова, което те вече знаеха. Това бе единствената причина, поради която Кримстийн бе още тук. Искаше да разбере какво имаха налице.

— Надяваме се, че клиентът ви ще направи изявление — повтори Уокър.

— Няма, ако разполагате само с това.

— Не е така.

Пауза.

— Искате барабаните да бият, за да ни го съобщите ли? — попита Хестър.

— Имаме и веществени доказателства, които свързват клиента ви и с Дан Мърсър, и със сцената на местопрестъплението.

— Боже мой! Ами казвайте де!

— Разбирате, че това са предварителни тестове. През идните няколко седмици ще разполагаме с повече подробности. Но все пак имаме пълна представа какво ще покажат веществените доказателства. Затова държим клиента ви тук. За да ни помогне да си обясним докъде е замесен в това. Да започнем да действаме.

— Похвално.

— В караваната открихме кръв. Открихме капки кръв и в автомобила на господин Грейсън. Пълният ДНК анализ ще отнеме време, но предварителните тестове показват съвпадение. Което ще рече, че кръвта от мястото, където според нашия свидетел е бил застрелян господин Мърсър, е същата, която открихме в автомобила на вашия клиент. Изследвахме кръвната група. Нулева, отрицателна, групата на господин Мърсър. В нея имаше и влакна от килима. Ще пропусна подробностите, но ще заявя, че същите влакна бяха открити и в караваната, наета от господин Мърсър, както и в колата на вашия клиент. Същите влакна са забелязани по подметките на маратонките на клиента ви. Накрая направихме тест за наличие на барутни остатъци. Открихме такива следи по ръцете на вашия клиент. Стрелял е с огнестрелно оръжие.

Хестър седеше и го гледеше втренчено. Уокър отвърна на погледа ѝ.

— Госпожо Кримстийн?

— Чакам да свършите. Защото не може да разполагате единствено с това.

Уокър не каза нищо.

Хестър се обърна към Ед Грейсън:

— Хайде. Тръгваме си.

— И няма да отговорите? — попита Уокър.

— На какво да отговорим? Клиентът ми е пенсиониран федерален съдия. Господин Грейсън е женен мъж, един от стълбовете, на които се крепи обществото, няма криминално досие... и въпреки всичко вие ни губите времето с глупости. В най-добрия случай — казвам в най-най-добрия случай, ако резултатите са такива, каквито очаквате и вие, а аз не направя на пух и прах всичките ви тъй наречени вещественни доказателства с помощта на моите експерти, ако не ви обвиня в замърсяване на доказателствата и в некомпетентност — ако всичко това протече идеално за вас, в което силно се съмнявам, вие бихте могли, казвам *бихте могли* да докажете връзка между моя клиент и Дан Мърсър. Точка, край. Но това е смехотворно. Без труп, без оръжието на убийството, без свидетел, който със сигурност да идентифицира клиента ми като извършител. Дори не разполагате с доказателство, че е извършено престъпление, какво остава за някаква връзка между него и клиента ми.

Уокър се облегна назад и столът изскърца под тежестта му.

— И така, можете ли да обясните наличието на влакна и кръв в автомобила на вашия клиент?

— Няма нужда да го правя, нали?

— Помислих си, че може би ще проявите желание да ни помогнете. Да изчистите името на клиента си веднъж и завинаги.

— Ще ви кажа какво ще направя.

Хестър написа набързо някакъв телефонен номер и му го подаде.

— Какво е това?

— Телефонен номер.

— Виждам. Чий?

— На клуба по стрелба.

Уокър я погледна. И последната розовина се стопи от лицето му.

— Обадете им се — насърчи го Хестър. — Точно днес следобед клиентът ми беше там, само час преди да го приберете. Стреляше по мишени. — Хестър направи движение с кутрето си. — Сбогом на пробата за барутни остатъци по пръстите.

Ченето на Уокър увисна. Погледна към Стантън, помъчи се да възвърне самообладанието си.

— Колко удобно!

— Едва ли. Господин Грейсън е пенсиониран федерален съдия, забравихте ли? Често ходи да стреля. Свършихме ли с това?

— Никакво изявление?

— Не яжте червен сняг. Това е нашето изявление. Хайде, Ед.

Хестър и Ед Грейсън станаха.

— Ще продължим да търсим, госпожо Кримстийн. Трябва да бъдете сигурни. Имаме време. Ще проследим господин Грейсън стъпка по стъпка. Ще открием и трупа, и оръжието на престъплението. Аз разбирам защо го е направил. Но никой не може да изпълнява ролята на екзекутор. Така че ще има дело. Няма грешка.

— Може ли да говоря откровено, шериф Уокър?

— Разбира се.

Хестър хвърли поглед към камерата над главата му.

— Изключете камерата.

Уокър погледна назад, кимна с глава и червената светлина изгасна.

Хестър опря пестници в масата и се наведе напред. Нямахше нужда да се навежда кой знае колко. Дори седнал, Уокър бе висок почти колкото нея.

— Дори да откриете трупа, оръжието и каквото и да е онова, другото, което търсите, дори да покажете на живо как клиентът ми застрелва изнасилвача на деца на стадиона пред осемдесетхилядна публика, знайте, че ще го освободя за има-няма десет минути.

Тя се обърна. Ед Грейсън вече беше отворил вратата.

— Приятен ден — пожела им Хестър.

В десет вечерта Чарли изпрати съобщение на Уенди:

ПОПС ИСКА ДА ЗНАЕ КЪДЕ Е НАЙ-БЛИЗКИЯТ
БАР С ГОЛИ ТАНЦЬОРКИ.

Тя се усмихна. По този начин той я информираше, че се чувства отлично. Чарли бе доста приятен за общуване.

Отговори:

НЕ ЗНАМ. ПЪК И НИКОЙ НЕ ГИ НАРИЧА ТАКА.
СЕГА ТЕ СА КЛУБОВЕ ЗА ГОСПОДА.

Чарли:

ПОПС КАЗА, ЧЕ НЕНАВИЖДА ТЕЗИ
ПОЛИТИЧЕСКИ КОРЕКТНИ ПОМИИ.

Усмихна се и домашният телефон звънна. Шериф Уокър връщаше обаждането ѝ.

— Открих нещо в автомобила си — каза тя.

— Какво?

— Устройство за проследяване. Мисля, че го е поставил Ед Грейсън.

— Аз съм наблизо — отвърна той. — Знам, че е късно, но ще имате ли нещо против, ако погледна колата ви още сега?

— Не, удобно е.

— Дайте ми пет минути.

Тя го посрещна отвън при колата си. Уокър се наведе, докато Уенди му припомняше за посещението на Ед Грейсън, като този път добави на пръв поглед незначителната подробност, че е проверил задната ѝ гума. Той забеляза устройството и кимна с глава. Отне му една-две секунди, за да се изправи.

— Ще изпратя хора да направят снимки и да го отстранят.

— Чух, че сте арестували Ед Грейсън.

— Кой ви осведоми?

— Бившата съпруга на Мърсър, Джена Уилър.

— Сгрещила е. Задържахме го за разпит. Не сме го арестували.

— Още ли е при вас?

— Не, освободихме го и той си тръгна.

— И сега?

Уокър се прокашля.

— Сега продължаваме разследването.

— Леле, колко официално звучи!

— Вие сте журналистка.

— Вече не съм, но както и да е. Нека разговаряме неофициално.

— Неофициално нямаме казус. Нямаме труп. Нямаме оръжието на престъплението. Имаме един свидетел — това сте вие — който не е видял лицето на стрелеца, така че не може да го идентифицира със сигурност.

— Пълни глупости!

— Как така?

— Ако Дан Мърсър бе знаменитост, а не заподозрян в педофилия...

— Да, и ако аз сваля шейсет кила и стана бял и красив, някой ще ме сбърка с Хю Джакман^[1]. Но истината е, че докато не открием оръжието, нямаме казус.

— Предавате ли се?

— Не. Но шефовете ми не се интересуват от случая. Както днес ми напомниха и шефът, и адвокатът на противната страна, всъщност обвиняваме пенсиониран федерален съдия, чийто син е бил сексуално насилен от жертвата.

— А това не е благоприятно за нечия политическа кариера.

— Погледнато откъм циничната страна, така е — забеляза Уокър.

— А каква е другата страна?

— Страната на реалния свят. Финансите ни са ограничени. Мой колега, стар полицай на име Франк Тремънт, продължава да търси отвлеченото момиче Хейли Макуейд, но след толкова дълго време... е, всичко опира до пари, нали? Така че ще трябва да прехвърлим средствата от онзи случай към казуса, в който търсим справедливост за незаслужаващата справедливост отрепка, и второ — към казуса, който е невъзможно да спечелим, тъй като никой съдебен заседател няма да отсъди в полза на обвинението.

— Пак ще попитам: предавате ли се?

— Не съвсем. Смятам да проследя стъпките му една по една, да разбера къде е живял Мърсър.

— Не е ли живял в караваната?

— Не. Разговарях с адвоката му и с бившата му жена. Мърсър доста се е местил — мисля, че не му е било удобно да се установи никъде. Както и да е, тази сутрин той е освободил и караваната. Там той няма нещо, няма дори чифт бельо за смяна.

Уенди направи физиономия.

— И какво очаквате да научите, когато откриете къде е живял?

— Да бъда проклет, ако знам.

— Нещо друго?

— Ще се опитам да проследя устройството на колата ви, но не вярвам това да ни отведе донякъде. Дори да сме големи късметлии и да докажем, че е принадлежало на Ед Грейсън, това само ще докаже, че те е следил. Ще имаме още много работа.

— Трябва да откриете трупа — каза тя.

— Да, това е от първостепенно значение. Ще трябва да проследя в обратна последователност пътя на автомобила на Грейсън и ми си струва, че тогава бих получил някаква, макар и бегла представа. Знаем, че два часа след като е излязъл от караваната, Грейсън е спрял на едно стрелбище.

— Шегувате се.

— И моята реакция беше същата. Но всъщност това е много хитър ход. Има свидетели, които са го видели да стреля с пистолет по мишена; така се обезсмисля пробата, която взехме за остатъци от барут по пръстите му. Проверихме оръжието, което е носил със себе си на стрелбището, и никак не се изненадахме, когато гилзите не съвпаднаха с онези, които намерихме при караваната.

— Леле! Грейсън е съобразил да отиде на стрелбището, за да компрометира резултатите от пробата ви?

— Той е пенсиониран федерален съдия. Знае какво прави. Помислете си. Носел е маска — скиорски очила, отървал се е от трупа, изхвърлил е оръжието, замърсил е пробата за остатъци от барут по ръцете и е наел Хестър Кримстийн. Разбирате ли какво имам насреща си?

— Разбирам.

— Знаем, че Грейсън е изхвърлил трупа някъде по пътя, но оттогава са изминали часове, а по пътя има много пустеещи места.

— И не разполагате с достатъчно хора, за да ги претърсят?

— Както казах, не става въпрос за изчезнало момиче. Говорим за трупа на педофил. И ако Грейсън си е направил добре сметката — а досега всичко говори в полза на това — той може да е изкопал гроба още преди да убие Мърсър. Възможно е никога да не го открием.

Уенди извърна поглед и поклати глава.

— Какво?

— Била съм му подръка. Грейсън се опита да ме привлече на своя страна. Когато не успя, просто ме е проследил и така е стигнал право при Мърсър.

— Вие не сте виновна.

— Това няма никакво значение. Не обичам да ме използват.

Уокър мълчеше.

— Много глупав завършек — забеляза Уенди.

— Някои биха казали, че е доста чист.

— Как така?

— Педофилът е избегнал съдебната ни система, но не и справедливостта. Звучи почти като библейска истина.

Уенди поклати глава.

— Някъде нещо не е наред.

— В коя част?

Тя запази отговора за себе си. Но той гласеше: във всичко. Сякаш бившата жена на Мърсър бе права. Сякаш нещо важно в цялата история бе понамирисвало от самото начало. Сякаш още тогава тя е трябвало да послуша женската си интуиция, усета си или каквото го наричат там.

Внезапно се почувства така, сякаш е помогнала на някого да убие невинен човек.

— Намерете го — промълви Уенди. — Какъвто и да е Мърсър, дължите му го.

— Ще се опитам. Но разберете, този казус никога няма да е приоритетен.

[1] Хю Майкъл Джакман (р. 1968), австралийски актьор и продуцент, известен най-вече с ролята си на Върколака от поредицата „Х мен“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

Ала Уокър допускаше трагична грешка.

Уенди нямаше да научи за ужасяващата находка до сутринта, когато събитието се превърна в гвоздея на новините по всички медии. Попе и Чарли още спяха, а в ушите ѝ звучаха думите на Джена за „Принстън“, така че Уенди реши да започне свое лично разследване. Първо: да проучи Фил Търнбул, съквартиранта на Дан Мърсър в колежа. Време е, реши тя, да се поровя сериозно в миналото на Дан. Съквартирантът му ѝ се стори добро начало.

Но в мига, в който Уенди влезе в кафенето „Старбъкс“ в Енгълвуд, щата Ню Джърси, двама служители на закона в област Съсекс — Уокър и младият му заместник Том Стантън, се намираха на стотина километра от нея, в Нюарк, и търсеха стая 204 в съмнителен хотел с името „Луксозните петзвездни апартаменти на Фреди“. Развъдник на бълхи. Фреди сигурно е имал развито чувство за хумор, каза си Уокър, защото хотелът не бе нито едно от трите — нито луксозен, нито петзвезден, да не говорим, че в него нямаше нито един апартамент.

Уокър бе работил усърдно в опитите си да проучи подробно живота на Дан Мърсър през последните две седмици. Добра се до съвсем малко факти. Дан Мърсър се бе обадил от мобилния си телефон само на трима души: на адвокатата си Флеър Хикъри, на бившата си съпруга Джена Уилър, а предишния ден бе позвънил на репортерката Уенди Тайнс. Флеър не бе попитал клиента си къде е отседнал — колкото по-малко знае, толкова по-добре. Джена не знаеше къде е. Уенди, да, дотогава тя не е била в контакт с него.

Но следите му лесно можеха да се открият. Дан Мърсър се е криел, така е, но според адвокатата му и бившата му жена той е бягал не от служителите на закона, а от „свръхзагрижени“ граждани и квазибдителни очи. Никой не желаше да има злодей за съсед. И той се местеше от хотел на хотел, като обикновено плащаше в брой от парите, които бе изтеглил от близкия банкомат. Поради висящото си дело Мърсър не можеше да напусне щата.

Шейсет дни по-рано той се бе регистрирал в „Мотел 6“ в Уайлдууд. Оттогава бе останал за три дни в „Корт Менър Ин“ във Форт Лий, после във „Феър Мотел“ в Рамзи и за последно Мърсър бе отседнал в „Луксозните петзвездни апартаменти на Фреди“ в центъра на Нюарк, стая 204.

Прозорецът му гледаше към приют с прякор „Пристана“ (като „Последният пристан“), където Дан Мърсър бе работил някога. Интересно място, където да завършиш живота си. Управителят не бе виждал Мърсър през последните два дни, но пък, както обясни той, клиентите отсядали там не за да бъдат забелязвани.

— Да видим какво можем да открием — предложи Уокър.

Стантън кимна с глава.

— Съгласен.

Уокър продължи:

— Имаш ли нещо против да ти задам един въпрос?

— Нямам.

— Никой не пожела да работи с мен по случая. Всички си мислят: колко хубаво, че се отървахме от тази отрепка.

Стантън кимна с глава.

— Аз сам пожелах да работя с вас.

— Така е.

— Искате да знаете защо?

— Да.

Стантън затвори горното чекмедже и отвори следващото по ред.

— Може би съм още млад и неопитен. Но законът изчисти името му. Точка, край. На когото не му харесва, да промени закона. Ние, служителите на закона, трябва да сме обективни. Ако ограничението на скоростта е 80 км в час и ти си кажеш, а, не, няма да го глобя, докато не стигне до 90, тогава промени закона на 90. И обратно. Спазвайки наредбите, съдията освободи Дан Мърсър. Ако не ви харесва, променете закона. Не насилвайте правилата. Променете ги по законен път.

Уокър се усмихна.

— Нов си още.

Стантън сви рамене и продължи да тършува из дрехите.

— Предполагам, че има и още нещо.

— И аз така си мислех. Продължавай, слушам те.

— Имам по-голям брат, казва се Пийт. Страхотно момче, голям спортист. Беше в екипа на „Бъфало Билс“ цели две години. Непробиваема защита.

— Така.

— И в началото на третия си сезон Пийт отива на лагер. Това е моята година, мисли си той. Движеше се и тренираше като безумен и имаше реални шансове да се класира. Двайсет и шест годишен е и играе за „Бъфало“. Една нощ излиза и се среща с едно момиче в „Бениган“. Нали знаеш, веригата ресторанти.

— Знам ги.

— Така. Пийт си поръчва крилца, а мижавото маце в ресторанта му се умилква и пита дали може да си вземе едно. Той ѝ разрешава, разбира се. Тя започва да театралничи, докато яде. Нали се сецаш какво имам предвид? Използва прекомерно много езика си, при това носи от онези еластични блузи с разголени рамене, които те молят да ги гледаш жадно. Съвършена кокетка. Двамата започват да флиртуват. Тя сяда на масата му. Едното води до другото, Пийт я завежда у дома си и ѝ дава онова, което тя очаква.

Стантън прави жест с ръка, за да онагледни какво е очаквала, в случай че не е станало ясно.

— Оказва се, че момичето е петнайсетгодишно. Второкурсничка в гимназията, но няма изглежда на толкова? Нали знаете как се обличат гимназистките в наши дни? Нагласила се е така, сякаш сервира напитки в някой бар, и току-що ги е сервирала, ако разбираш какво имам предвид.

Стантън погледна към Уокър и зачака. Уокър вметна, за да поддържа разговора:

— Знам какво имаш предвид.

— И така, бащата на момичето разбира. Побеснява, започва да крещи, че Пийт е съблазнил малкото му момиченце, макар че тя е съблазнителката. Така че Пийт е обвинен в изнасилване. Системата е безмилостна. Системата, която обичам. Разбирам. Такъв е законът. Сега Пийт е дамгосан като сексуален насилник, педофил и всичко останало. Ето това е смешното. Брат ми е съвестен гражданин с тежест, добро момче е, а нито един отбор не иска да има нещо общо с него. Може би този Дан Мърсър, ами, може да е било нещо като

клопка, нали? Може би не е толкова сигурно, че е педофил. Невинен е до доказване на противното.

Уокър извърна глава, защото не искаше да признае, че вероятно Стантън е прав. През живота си поддържах контакти с толкова много хора, без всъщност да го желаеш. Искат ти се да подредиш хората в строго определени категории — или в графата чудовища, или в графата ангели, ала никога не се получава така. Всичко е много по-сложно и от това ти се гади. Къде-къде по-лесно е да работиш с крайности.

Том Стантън се наведе да погледне под леглото и Уокър се опита да се съсредоточи. Може би в момента бе по-добре да приема нещата в черно-белия им спектър и да стои настрана от относителността на моралните оценки. Изчезнал бе един човек, може би е мъртъв. Намери го. Това е всичко. Няма значение кой е той, нито какво е сторил. Просто го намери.

Уокър отиде да огледа банята. Паста и четка за зъби, самобръсначка, крем за бръснене, дезодорант. Прекрасни неща.

От другата стая Стантън извика:

— Бинго!

— Какво има?

— Под леглото. Открих мобилния му телефон.

На Уокър му се щеше да изкрещи: „Браво!“, ала не го направи.

Тъй като знаеше номера му, Уокър използва клетъчната триангулация и вече знаеше, че последното обаждане от телефона на Мърсър бе направено някъде на шосе №15 малко преди убийството, на около пет километра от караваната и поне на един час с кола от тази стая.

Защо тогава мобилният е в стаята?

Нямаше много време за мислене. Той чу тихия глас на Стантън почти като шепот:

— О, не...

Тонът му го накара да потръпне.

— Какво?

— Боже мой...

Уокър побърза да се върна в стаята.

— Какво има? Какво е станало?

Стантън държеше телефона в ръка. Беше пребледнял. Взираше се в образа на екранчето. Уокър виждаше телефона в светлорозовия калъф.

Това беше айфон. Той имаше същия модел.

— Какво?

Екранът на айфона потъмня. Стантън не каза нищо. Вдигна го нагоре и натисна бутона. Екранът светна. Уокър направи крачка напред и погледна.

Сърцето му се сви.

На осветения екран на айфона видя семейна снимка. Направена по време на ваканцията. Четирима души — три деца и един възрастен — радостно се смееха. В центъра на снимката се виждаше Мики Маус. Вдясно от него, усмихната най-широко от всички, бе изчезналото момиче Хейли Макуейд.

ГЛАВА 11

Уенди отиде в дома на съквартиранта на Мърсър от колежа — Фил Търнбол. След като завършил „Принстън“, Търнбол се качил на експресния влак право за Уолстрийт и големите финанси. Сега живееше в изисканата част на Енгълвуд.

Когато по телевизията се излъчи епизодът с Дан от поредицата „Клопка“, тя се бе опитала да се свърже с Търнбол. Но той бе отказал всякакви изяви. И тя го бе оставила. Може би сега, когато Мърсър е мъртъв, Фил Търнбол ще е по-сговорчив, кой знае?

Госпожа Търнбол — Уенди не чу първото й име — вдигна слушалката. Уенди обясни коя е.

— Знам, че съпругът ви ми отказа веднъж, но, повярвайте, този път непременно ще иска да чуе онова, което имам да му съобщя.

— В момента го няма.

— Как мога да се свържа с него?

Тя се двоумеше.

— Много е важно, госпожо Търнбол.

— Той е на среща.

— В офиса си в Манхатън ли? Имам адреса му от старите си записки...

— „Старбъкс“.

— Извинете?

— Срещата. Не е каквото си мислите. В „Старбъкс“ е.

Уенди намери място за паркиране пред „Баумгарт“ — ресторант, който често бе посещавала — и се отправи към кафене „Старбъкс“, от което я дяляха четири големи магазина. Госпожа Търнбол й бе обяснила, че поради икономическата криза Фил бе спрял да работи. Срещата му, тази, на която беше в момента, всъщност представляваше сбирка на бивши високопоставени служители — групата бе основана от Фил и се наричаше Клуб на бащите. Госпожа Търнбол й бе казала, че клубът е способ, чрез който тези внезапно останали без работа мъже

да „се справят, като се обединят по време на тежките изпитания“, ала без да ще, Уенди долови саркастични нотки в гласа ѝ. А може би това бе отклик на собствените ѝ мисли? Докато се наслаждаваха на петдоларовата си чаша кафе, групата кръвопийци, високоплатени и високопоставени юпита^[1] се оплакваха от състоянието на икономиката, която самите те бяха сринали, защото я бяха смукали като истински паразити.

Абе време да минава.

Тя влезе в „Старбъкс“ и откри Фил Търнбол в десния ъгъл на кафенето. Носеше току-що изгладен делови костюм и се бе сгушил на една маса заедно с още трима мъже. Единият бе облечен в бял екип за тенис и въртеше в ръце ракетата си, сякаш чакаше сервिसа на Федерер. Другият бе с бебешко кенгуру през раменете, в което имаше... бебе. Той леко се полюшваше насам-натам, несъмнено за да бави бебето и да го накара да мълчи. Четвъртият на масата, онзи, когото останалите внимателно слушаха, бе нахлузил доста широка за главата си бейзболна шапка, чиято козирка бе леко вдигната нагоре и извита надясно.

— Не ви ли харесва? — питаше Шапко Килнат.

Тя се приближи и видя, че Шапко Килнат прилича на Джей Зед^[2] — ако Джей Зед внезапно се състари с десет години, но без да се развие — че той бе просто едно бледолико копеле, което се мъчи да изглежда като Джей Зед.

— Не, не, Флай, не ме разбирай погрешно — възрази онзи в белия екип. — Имаш основание. Напълно.

Уенди се намръщи. Основание ли?

— Но — и това е само предположение, аз не мисля, че действа. Ами люшкаците се палета и всичко останало?

— Хм. Твърде живописно?

— Може би.

— Защото трябва да съм там, разбираш ли какво казвам? Довечера в Бленд. „Микрофонът е ваш.“ Трябва. Не може да стане просто така.

— Чувам те, Флай, добре те чувам. Довечера ще успееш, не се тревожи. Но огърлица? — Тенис Бели разпери ръце. — Просто не пасва на тематиката. Трябва ти друга препоръка. Кучетата не носят огърлици, прав ли съм?

Присъстващите около масата изразиха съгласие под носа си.

Неосъщественият Джей Зед — Флай? — забеляза приближаването на Уенди. Наведе глава.

— Запиши си. Точно в пет.

Всички се обърнаха към нея. Като изключим Фил, тя едва ли е очаквала подобно посрещане. Трябваше да се досети и да накара госпожа Търнбол да ѝ разкаже за тази страхотна групичка, съставена от бивши величия.

— Чакай — обади се мъжът в белия тенис екип. — Аз те познавам. Новините по Ен Ти Си. Уенди някоя си, нали?

— Да, Уенди Тайнс.

Всички се усмигнаха, с изключение на Фил Търнбол.

— Дошла си да отразиш появата на Флай довечера ли?

Точно сега, помисли си Уенди, един материал за тези хора би бил страхотна идея.

— Може би по-късно и това ще стане — отвърна тя. — Но сега съм дошла да видя Фил.

— Нямам какво да ти кажа.

— Не си длъжен да кажеш и дума. Хайде. Трябва да поговорим на четири очи.

Щом излязоха от „Старбъкс“ и се обърнаха с гръб към сградата, Уенди каза:

— Значи това е Клубът на бащите?

— Откъде знаеш за него?

— От жена ти.

Той нищо не каза.

— И така — продължи Уенди, — какво иска Ванила Айс^[3]?

— Норм... всъщност иска да го наричаме Флай.

— Флай ли?

— От Тен-А-Флай, за по-кратко. Заради рапа.

Уенди се постара да сдържи въздишката си. „Тенафлай“ беше търговската част на Ню Джърси, ей там, право надолу по улицата.

— Норм... Флай... беше блестящ служител в „Беневисти Ванс“ в града. Остана без работа, ами да, цели две години, но сега откри друг свой талант.

— Какъв?

— Рап музиката.

— Моля те, кажи ми, че се шегуваш.

— Това е като скръбта — каза Фил. — Всеки реагира по различен начин. Флай мисли, че има нова пазарна ниша.

Пристигнаха до автомобила на Уенди. Тя отключи вратите.

— Значи рап музиката?

Фил кимна с глава.

— Той е единственият бял рапър на средна възраст в Ню Джърси. Поне така твърди. — Настаниха се на седалките отпред. — И каква работа имаш с мен?

Не беше лесно да му отговори, затова започна направо:

— Вчера Дан Мърсър бе убит.

Фил Търнбол слушаше, без да каже и дума. Взираше се през предното стъкло навън с пребледняло лице и насълзени очи. Уенди забеляза, че бе избърснат идеално. Косата му бе подстригана елегантно, а отпред имаше кичур, с който приличаше на младо момче. Уенди го чакаше да смели думите й.

— Искаш ли да ти донеса нещо? — попита го тя.

Фил Търнбол поклати глава.

— Помня Дан още от първия ден като първокурсник. Беше толкова забавен! Останалите от нас, които живеехме в апартамента, бяхме послушни и изпълнителни — всеки искаше да изпъкне. А той се чувстваше толкова комфортно и имаше такъв странен вид!

— По какъв начин странен?

— Сякаш вече е видял всичко и не си струва да се натяга. Дан искаше да се различава от другите. Да, давам си сметка как звучи, но той наистина мислеше така. И на него му беше трудно като на нас, но винаги казваше, че е добре. Ние имахме планове. Всички без изключение. А сега...

Гласът му заглъхна.

— Съжалявам — каза Уенди.

— Предполагам, че не си била път дотук само за да ми съобщиш лошата новина?

— Не.

— Значи?

— Правя проучване за Дан...

— Изглежда, вече си го направила. — Той се обърна към нея. — Остава ти само да извадиш трупа.

— Нямам такова намерение.

— Тогава какво?

— Бях ти позвънила по телефона веднъж. Тогава за първи път те попитах за Дан.

Той мълчеше.

— Защо не върна обаждането ми?

— И какво да ти кажа?

— Каквото и да е.

— Имам жена, две деца. Не виждах как мога публично да защитавам един педофил, дори да е обвинен несправедливо.

— Мислиш, че Дан е бил несправедливо обвинен?

Фил стисна очи. На Уенди ѝ се дощя да протегне ръка към него, ала отново почувства, че жестът ѝ нямаше да е подходящ за случая. Реши да забави темпото.

— Защо си облякъл костюм за „Старбъкс“? — попита тя.

Фил се усмихна едва забележимо.

— Винаги съм мразил работните петъци.

Уенди вторачи поглед в този хубав, макар и напълно съкрушен мъж. Изглеждаше изтормозен, сякаш бяха източили кръвта от тялото му, а разкошният му костюм и лъснатите му обувки имаха за цел да повдигнат духа му.

Докато го оглеждаше, в спомените ѝ внезапно нахлу друг образ и дъхът ѝ секна: обичният баща на Уенди, петдесет +и шест годишен, седнал на масата в кухнята, с навити до лактите ръкави, който пъха листа с доста невзрачната си автобиография в плика. Петдесет и шест годишен и за първи път в живота си останал без работа. Баща ѝ бе профсъюзен активист и в продължение на двацет и осем години бе въртял печатарската машина на най-големия нюйоркски вестник. Бе договарял сносни заплати за хората си, които през 1989 година се бяха вдигнали на стачка един-единствен път; баща ѝ бе обичан от всички.

Последва сливане — една от постоянните операции в началото на деветдесетте години на миналия век, предпочитани от Уолстрийт и обожавани от хора като Фил Търнбол, защото фондовите книжа се повишаваха с няколко пункта, проклетите да са. Неочаквано баща ѝ се оказа излишен и трябваше да си ходи. И така, за първи път в живота си той остана без работа. На следващия ден седна да пише автобиографии

на кухненската маса. В онзи ден лицето му много напомняше това на Фил Търнбол, което сега бе пред очите ѝ.

— Не те ли е яд? — бе попитала баща си тя.

— Ядът е загуба на време. — И баща ѝ напъха още едно писмо в плика. Вдигна глава към нея. — Искаш ли един съвет, или си вече твърде голяма, за да те съветват?

— Никога няма да порасна достатъчно — бе отвърнала Уенди.

— Работи за себе си. Това е единственият работодател, на когото можеш да имаш доверие.

Той така и не получи възможност да работи за себе си. Не си намери друга работа. Две години по-късно почина от сърдечен удар на петдесет и осем годишна възраст върху същата тази кухненска маса, докато подготвяше пликите за изпращане.

— Не искаш ли да помогнеш? — попита Уенди.

— За какво? Дан е мъртъв.

Фил Търнбол протегна ръка към дръжката на вратата.

Уенди я хвана.

— Отговори ми на още един въпрос, преди да си тръгнеш: защо мислиш, че Дан е бил несправедливо обвинен?

Той се замисли и отговори:

— Според мен, когато такова нещо се случи с теб, усещаш нещо.

— Не те разбирам.

— Не се притеснявай. Не е важно.

— Какво ти се е случило, Фил? Пропуснах ли нещо?

Той се усмихна едва-едва, ала усмивката му не беше весела.

— Без коментар, Уенди.

Той улови дръжката на вратата.

— Но...

— Не сега — каза той и отвори вратата. — В момента имам нужда от разходка, искам да си спомня за стария си приятел. Дан заслужава поне това.

Фил Търнбол излезе от колата, оправи сакото си и се отправи на север, далече от нея, далече от приятелите си в „Старбъкс“.

[1] Юпи (от англ. Yuppie) — стабилна, разчитаща единствено на себе си, финансово обезпечена личност. — Б.пр. ↑

[2] Шон Кори Картър (род. 1969), известен повече с артистичния си псевдоним Джей Зед, е американски рапър и бизнесмен. — Б.пр. ↑

[3] Робърт Матю ван Уинкъл (род. 1967), известен повече под псевдонима Ванила Айс, е американски рапър и телевизионен водещ. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

Още една мъртва курва.

Следовател Франк Тремънт от полицейското управление в Есекс хвана панталоните си за колана и ги повдигна да не паднат, погледна надолу към момичето и въздъхна. Все едно и също, едно и също. Нюарк, Южен Уорд, недалече от „Бет Израел Хоспитал“, но всъщност на огромно разстояние от нея — цял един живот. Франк долавяше миризмата на гниене във въздуха, но тя не идваше само от трупа. Винаги ставаше така. Никой не чистеше на това място. Не се и опитваше. Те просто лениво се къпеха в миризмата на гниене.

И ето ти още една мъртва курва.

Бяха задържали сводника ѝ. Курвата го бе „отрязала“, или както го наричат там, и той трябваше да ѝ покаже какъв голям мъж е, затова ѝ бе клъцнал гърлото. Когато го заловиха, ножът беше още у него. Умно момче, същински гений. На Франк му отне близо шест секунди, за да изтръгне признанията му. Трябваше само да каже: „Чухме, че не ти стискало да нараниш жена“. Това бе достатъчно за Гениалния Сутенъор, за да „докаже мъжествеността си“.

Той се вираше в трупа на момичето, което бе вероятно на петнайсет години, възможно бе дори да е на трийсет, трудно му беше да определи възрастта в това ѝ състояние — разплута в мръсотията на улицата, сред смачкани празни кутии от сода и бира в опаковки на „Макдоналдс“. Франк си спомни последното си разследване. Нямаше успех с онзи случай. Бе претърпял пълно фиаско. Франк беше разчел погрешно уликите и всичко се бе объркало. Това можеше да доведе до още смъртни случаи, ала от такива мисли просто нямаше нужда. Беше провалил всичко и в резултат бе изгубил работата си. Наложил се да напусне по настояване на районния прокурор и главния следовател. Тръгнаха процедури по пенсионирането му.

А после му се падна случаят с изчезналото момиче Хейли Макуейд.

Той бе отишъл при шефовете си и ги бе помолил да остане на работа, докато се реши казусът. Началниците му проявиха разбиране.

Но това бе преди три месеца. Франк работеше усърдно по издирването на гимназистката. Бяха включени и други професионалисти — федералните, полицаи, специалисти в интернет, в проследяването и изработването на профили, участваха всички и всеки, който би могъл да е от полза. Той не се нуждаеше от слава, единственият му стремеж беше да открие момичето.

Ала работата се закучи.

Той погледна надолу към мъртвата проститутка. Ето какво получаваше в излишък на този пост. Бе срещал и проститутки, пропилили живота си, убити с удар в главата, пребити с камъни, захвърлени мъртви по пътищата, а впоследствие се оказваше, че те имат бог знае колко деца от бог знае колко различни бащи, и всичко това се превръщаше в огромна загуба за човечеството. Повечето от жертвите бяха се плъзгали по повърхността, бездарно бяха разбърквали картите на жалкия си живот, без да оставят ни най-малка следа в развитието на обществото, и ако някой ги забележеше, това бе винаги по неприятен повод. Ала по-голямата част от тях оцеляваха. Полза от тях — никаква, но бог им даваше възможност да оцелеят, а понякога и да просъществуват до преклонна възраст.

Но после, понеже бе капризен и неконтролируем, бог бе взел при себе си дъщерята на Франк.

Зад жълтата лента се бяха насъбрали хора, ала не много. Те поглеждаха набързо и отминаваха.

— Свърши ли, Франк?

Беше патоанатомът. Франк кимна с глава.

— Цялата е твоя.

Неговото момиченце Кейси. Седемнайсетгодишна. Толкова сладка, умна и любвеобилна. Старите хора казват, че има усмивки, които озаряват всичко наоколо. Усмивката на Кейси бе такава. Тя можеше да озари и най-гъстата тъма. Кейси никога не бе обидила или наранила някого. Нито веднъж в живота си. Никога не бе употребявала наркотици, никога не бе проституирала, нито бе вършила нещо нередно. Междувременно наркоманите и проститутките продължаваха да се скитат наоколо като диви животни, а Кейси умря.

Франк не разбираше тази несправедливост.

Кейси бе на шестнайсет, когато установиха диагнозата ѝ — сарком на Юинг. Рак на костите. Туморите започваха от таза и се

разпространяваха по цялото ѝ тяло. Неговото малко момиченце умираше мъчително. Пред очите му. Франк седеше до леглото ѝ със сухи очи и здраво стискаше слабата ѝ ръка, за да не полудее. Виждаше белезите от инвазивната хирургия и хлътналите в орбитите очи на бавната смърт. Усещаше трескавата топлина на тялото ѝ по време на кризите. Спомни си, че като дете Кейси сънуваше много лоши сънища, че често пропълзваше трепереца в тяхното легло и се мушваше между него и Мария, че бълнуваше в съня си, хвърляше се и се обръщаше на различни страни, ала щом определиха диагнозата ѝ, всичко това свърши. Може би нощният ужас бе отстъпил място на дневния. Така или иначе сънят на Кейси стана тих, нощите — спокойни, сякаш бе започнала да се готви за смъртта.

Той се молеше, ала напразно. Чувстваше се безпомощен. Един бог знаеше какво щеше да стане. Нали той има план? Ако наистина вярваш, че той знае всичко и е всемогъщ, нима очакваш ти и твоите жалки молби да го накарат да промени своите велики планове? Тремънт бе сигурен, че така не става. Запозна се с още едно семейство, което се молеше за сина си в болницата. Същото заболяване. Синът им почина. Другият им син отиде в Ирак и там загина. Как може човек, видял подобно нещо, да вярва, че молитвите помагат? Не можеше да си отговори на въпроса.

Между другото улиците тук са претъпкани с безполезни хора. Те живеят, а Кейси умира. Така е, момичетата от добри семейства, момичетата като Хейли Макуейд и Кейси Тремънт, момичетата, които се радват на обич и имат перспективи пред себе си, които водят истински живот, които не пропиляват възможностите си, са по-важни от другите. Такава е истината. Но никой не искаше да я изрече. Послушните подлизурковци ще ви кажат, че мъртвата проститутка в пластмасовата торба заслужава същото внимание като Хейли Макуейд или като Кейси Тремънт. Ала всички знаем, че това са глупости. И ние бръщолевим подобни безсмислици. Ала знаем истината. Изричаме лъжа. Но знаем, че казаното от нас е лъжа.

Нека престанем да се преструваме! Възможно е да посветят на мъртвата проститутка два параграфа на страница 12 в „Звездният тефтер“ и читателите ще цъкат с език, когато се запознават с живота ѝ. Националната телевизия отдели часове за Хейли Макуейд. Значи знаем, че е така, нали? Защо тогава просто не го признаем?

Момичетата като Хейли Макуейд означават за света много повече от проститутките.

Какво лошо има в това? Нали е истина? Не твърдим, че мъртвата проститутка не е от значение. Но Хейли е по-значима от нея. И тук не става дума за раса или за нещо подобно, за което хората се хващат. Наречете ме тесногръд фанатик, така ще ви е по-лесно. Но и това са глупости. Бели, черни, азиатци, латиноамериканци и т.н., цветът няма никакво значение — второстепенното си е второстепенно. Всички го разбират, дори онези, които се боят да го изрекат на глас.

Както ставаше твърде често напоследък, Франк си помисли за майката на Хейли Макуейд Марша и за съсипания ѝ баща Тед. Бяха откарали мъртвата проститутка. Може би някой щеше да попита за нея, но в девет от десет случая никой не се интересуваеше. Родителите ѝ, ако изобщо ги познаваше, сигурно отдавна се бяха отрекли от нея. Докато Марша и Тед продължаваха да чакат, да треперят и да се надяват. Да, това имаше значение. Може би тъкмо това бе разликата между мъртвите проститутки и момичетата като Хейли Макуейд. Не цветът на кожата, нито богатството имаха значение, а хората, които те обичат, семейството, което щеше да бъде съкрушено, майките и бащите, които никога повече нямаше да бъдат същите.

Ето защо Франк нямаше да напусне, докато не разбере какво се бе случило с Хейли Макуейд.

Отново си помисли за Кейси, помъчи се да извика образа на щастливото момиче в съзнанието си, момиченцето, което предпочиташе аквариумите пред зоологическите градини и харесваше синия цвят повече от розовия. Ала колкото и да беше жестоко, образът ѝ бе избледнял, той вече трудно го извикваше в паметта си и сега си спомни как с всеки изминал ден в болничното си легло Кейси ставаше все по-дребна, спомни си начина, по който тя прокарваше пръсти в косата си и в ръката ѝ оставаха цели кичури, как поглеждаше космите, останали в ръката ѝ, и се разплакваше, а баща ѝ седеше до нея безпомощен и безсилен.

Съдебният лекар свърши с огледа на мъртвата проститутка. Двама мъже вдигнаха трупа и го хвърлиха на носилката като чувал с картофи.

— Колко лесно! — рече Франк.

Едно от момчетата се обърна към него.

— Няма да я заболи.

— Вършете си работата.

Щом откараха трупа, Франк усети, че мобилният му телефон завибрира.

Замига, за да отпъди влагата в очите си, и натисна бутона.

— Тремънт е.

— Франк?

Беше Мики Уокър, шериф в Съсекс. Голямо чернокожо момче, което навремето работеше в Нюарк заедно с Франк. Страхотен чешиг и добър детектив. Един от любимците на Франк. Участъкът на Уокър се занимаваше с делото за убийството на изнасилвача на деца — очевидно някой от родителите бе решил педофилския проблем със собственото си оръжие. Франк мислеше, че това е дяволски добър изход от положението, но беше сигурен, че Уокър щеше да направи и невъзможното, за да открие убицеца.

— Да, Мики, аз съм.

— Нали знаеш „Луксозните петзвездни апартаменти на Фреди“?

— Горещите чаршафи на „Уилямс стрийт“?

— Същите. Искам веднага да дойдеш тук.

Тремънт усети адреналина в кръвта си. Взе слушалката в другата си ръка.

— Защо, какво е станало?

— Открих нещо в стаята на Мърсър — отвърна Уокър със сив и безличен глас. — Мисля, че е на Хейли Макуейд.

ГЛАВА 13

Когато Уенди се прибра, завари Попе в кухнята да прави бъркани яйца.

— Къде е Чарли?

— Още спи.

— Един следобед е.

Попе погледна часовника.

— Аха. Гладна ли си?

— Не. Къде ходихте снощи, момчета?

Попе, който боравеше с тигана като професионален готвач, повдигна едната си вежда.

— Обещал си да пазиш тайна ли?

— Нещо толкова — отвърна Попе. — Е, къде беше ти?

— Сутринта прекарах известно време в Клуба на бащите.

— Ще ми разкажеш ли по-подробно?

Тя му разказа.

— Тъжно — каза той.

— И малко егоистично.

Попе сви рамене.

— Когато мъжът не е вече способен да изхранва семейството си, все едно са му отрязали топките. Не се чувства пълноценен. А това е тъжно. Да загубиш работата си е разтърсващо както за работниците, така и за юпитата. Може би дори е по-трагично за юпитата. Обществото ги е научило да се разграничават ясно по вида работа, която вършат.

— А те вече не работят, нали?

— Така е.

— Може би отговорът не е в това да си намерят друга работа — предположи Уенди. — Може би трябва да се открият нови начини, по които хората да се разграничават.

Попе кимна с глава.

— Много дълбокомислено!

— И лицемерно?

— Добре казано — забеляза Попе, докато поръсваше яйцата в тигана с настъргано сирене. — Но ако не може да си лицемерна с мен, с кого тогава?

Уенди се усмихна.

— С никого, Попе.

Той изключи котлона на печката.

— Сигурна ли си, че не искаш от „Закуската на Попе“? Това е моят шефдовър. При това направих две порции.

— Да, добре.

Двамата седнаха да се нахранят. Тя продължи да му разказва за Фил Търнбол и Клуба на бащите, като мимоходом му спомена за усещането си, че Фил премълчава нещо. Към края на разговора се появи Чарли в развлечени боксерки, огромна бяла тениска и ужасно разчорлена коса. Уенди се замисли колко много е заприличал на мъж, когато Чарли започна да се чеше и да се пляска по непокритите места на тялото си.

— Добре ли си? — попита го тя.

— Целият съм изпохапан от буболечки — обясни Чарли.

Уенди извъртя очи и тръгна нагоре по стълбите към другия компютър. Потърси в „Гугъл“ името на Фил Търнбол. Резултатите бяха недостатъчни. Политически дарения. Имаше и групова снимка с Фил и жена му Шери, хубавичко русо миньонче, направена на благотворителна дегустация на вина преди две години. Пишеше, че Фил Търнбол работи във фирма за ценни книжа, която се казва „Бари Брадърс Тръст“. С надеждата, че не са променили паролата, Уенди щракна върху базата данни, използвана от телевизията, в която работеше. Да, като че ли всичко бе достъпно в наши дни, но не съвсем. Все още се налагаше да си платиш, за да получиш стоката.

Затърси в новините на името на Търнбол. Нищо. Но пък отново се появи фирмата „Бари Брадърс“ с няколко недотам ласкави статии. В едната се споменаваше, че фирмата се мести от дългогодишния си офис на „Парк авеню“ на Четирийсет и шеста улица. Уенди разпозна адреса — „Лок-Хорн Билдинг“. Усмихна се и взе мобилния си телефон. Да, бяха изминали две години, но номерът беше все още тук. След като се увери, че вратата е затворена, Уенди натисна бутона „изпрати“ и звънна. Отсреща отговориха още след първия сигнал.

— Казвай!

Тонът бе високомерен, надут и горделив и ако трябваше да се опише само с една дума, то тази дума беше „маниерен“.

— Здравей, Уин. Уенди Тайнс е.

— Така пише и на екрана.

Мълчание.

Тя сякаш го виждаше пред себе си: неестествено красиво лице, руса коса, тесни длани, пронизващи сини очи, лишени от израз.

— Направи ми услуга — каза тя. — Имам нужда от информация.

Мълчание.

Уин — умалително от Уиндзър Хорн Локууд III — нямаше да улесни общуването им.

— Чувал ли си за „Бари Брадърс Тръст“? — попита тя.

— Чувал съм. Такава информация ли ти е нужна?

— Умно копеле си, да знаеш, Уин.

— Обичай ме с всичките ми недостатъци.

— Навремето беше така — отвърна тя.

— Олеле!

Мълчание.

— Фирмата „Бари Брадърс Тръст“ е уволнила служител на име Фил Търнбол. Любопитно ми е защо. Можеш ли да разбереш?

— Ще ти звънна.

Щрак.

Уин. В обществото често го описваха като „международен плейбой“ и според Уенди определението му прилягаше. Кръвта му бе от синя по-синя, около него ухаеше на стари, ама много стари пари, акостирали в Новия свят на борда на „Мейфлауър“ и тутакси втурнали се да организират следобеден чай. Бяха се запознали преди две години на официален прием. Уин бе свежа струя в напрегнатото й всекидневие. Искаше да правят секс. Без обвързване, без ангажименти. Само за една нощ. Отначало тя се бе объркала, но после си каза: защо пък не, по дяволите? Никога не бе правила любов за една нощ, а ето че пред нея стоеше този нелепо красив, очарователен мъж с идеалното предложение за кратка забегка. Веднъж се живее, нали така? Тя бе необвързана съвременна жена, а както Попе се бе изразил неотдавна, хората имат нужда от секс. Така че тя се остави той да я отведе в жилището му в „Дакота Билдинг“ на Сентръл Парк Уест. Уин се оказа

внимателен, мил, любезен и много забавен и когато на сутринта тя се прибра, си изплака очите — рева цели два часа.

Телефонът иззвъня. Уенди погледна часовника на ръката си и поклати глава. Уин — беше му отнело по-малко от минута.

— Ало?

— Фил Търнбол е бил уволнен за присвояване на два милиона долара. Желая ти приятен ден.

Щрак.

Уин.

Тя си спомни нещо. Бленд, така ли беше? Името на онова място. Веднъж бе ходила там на концерт. Намираше се в Риджууд. Тя влезе в уебсайта и щракна върху календара. Аха, тази вечер имаше „Микрофонът е ваш“. Дори се уточняваше, че ще бъде със „специалното участие на новата рап сензация Тен-А-Флай“.

На вратата се почука. Тя извика:

— Влез!

Попе мушна глава в отвора на вратата.

— Добре ли си? — попита.

— Добре съм. Обичаш ли рап?

Попе смръщи вежди.

— Какъв рап?

— Рап музика.

— По-скоро бих слушал писъците на котка, когато я душат.

— Ела с мен довечера. Време е да открием нови хоризонти.

Тед Макуейд гледаше сина си на игрището за лакрос в двора на касълтънската гимназия. Денят бе отстъпил и слънцето залязваше, ала на игрището, покрито наскоро с изкуствена трева, бе светло като на стадион. Тед бе дошъл да гледа как деветгодишният му син се проявява в играта на лакрос, тъй като нямаше какво друго да прави, освен по цял ден да се върти из къщи и да плаче. Неговите бивши приятели — „бивши“ бе малко грубо казано, но Тед не бе в настроение да проявява великодушие — вежливо му кимнаха, но не го погледнаха в очите, сякаш да ти изчезне детето е болест, която се бояха да не прихванат.

Раян беше в отбора на третокласниците в Касълтън. Уменията им със стика, нека се изразим по-внимателно, се простираха някъде между „в зачатък“ и „хич ги няма“. През по-голямата част от времето топката беше на земята, защото нито едно от момчетата не успяваше да я задържи дълго, и играта бе заприличала на хоккей, който играеха по правилата за ръгби. Момчетата носеха шлемове, твърде големи за главите им, и напомняха на марсианеца Казу от филма „Семейство Флинтстоун“, при това никой не можеше да ги разпознае кой кой е. По време на играта Тед викаше за Раян, радваше се на напредъка му, но когато накрая момчето свали шлема си, Тед видя, че това не беше Раян, а някакво друго дете.

Застанал на разстояние от останалите родители, Тед си мислеше за изминалия ден и почти се усмихваше. Ала внезапно действителността отново му напомни за себе си и го сграбчи за гърлото. Винаги ставаше така. Тъкмо започнеше да се чувства като всички хора, и нещо го дърпаше назад — цената за временното успокоение беше жестока.

Спомни си за Хейли на същото това игрище — в деня на откриването му — и за часовете, които дъщеря му бе прекарала тук, за да тренира удара с лявата ръка. В най-отдалечения ъгъл на игрището беше оставено място, където Хейли идваше специално, за да работи върху левия си удар, защото трябваше да подобри левия си удар, скаутите наблюдаваха левия ѝ удар, нейната слабост бе проклетият ѝ ляв удар и университетът във Вирджиния нямаше никога да я приеме, ако не оправи левия си удар. Така че тя по цели дни работеше върху своя ляв удар — не само на игрището, а и вкъщи. Започна да използва ляв удар и за други неща: миеше си зъбите с лявата ръка, пишеше с лявата ръка и какво ли още не. Всички родители в града окуражаваха децата си да се представят добре, денонощно ги натискаха за по-добри оценки в училище, за повече успехи в спорта с надеждата да ги вкарат в престижните институти за висше образование. Но при Хейли не беше така. Никой не я притискаше. Тя самичка се амбицираше. Дали не беше твърде амбициозна? Може би. Но накрая университетът във Вирджиния така и не я взе. Левият ѝ удар бе станал от добър по-добър, тя бе отлична кандидатура за гимназиалния отбор или може би за по-долното ниво на първа дивизия, но не и за университета във

Вирджиния. Хейли бе сломена, неутешима. Защо? На кого му пука? Какво значение има това в края на краищата?

Тя толкова много му липсваше, по дяволите!

Повече нямаше да ходи на състезанията ѝ по лакрос. Липсваше му времето, в което двамата гледаха телевизия, липсваше му начинът, по който го караше да пуска нейната музика, видеозаписите на YouTube, които ѝ се струваха изключително забавни и които искаше да му покаже. Липсваха му милите жестове в отношенията им като например как тя извърташе очи, щом го срещнеше по време на любимата му „нощна“ разходка в кухнята. Или как продължително целуваше Марша, напълно преднамерено, за да накара Хейли да се намръщи и да извика: „Хе-е-е-ей! Я стига, децата ви гледат!“.

По силата на негласно споразумение двамата с Марша не се бяха докосвали един друг вече три месеца. Раната бе още прясна. Липсата на физическа близост помежду им не пораждаше напрежение, въпреки че той бе почувствал огромна празнота в душата си. Просто не беше толкова важно, че да мисли за това, още по-малко в този момент.

Неизвестността. Тя ти тежи. Искаш отговор, какъвто и да е той, и това те кара да се обвиняваш още повече, да се чувстваш още по-зле. Усещането за вина го разяждаше отвътре, глождеше душата му всеки божи ден. Тед не си падаше по конфликтите. От тях получаваше сърцебиене. Спорът със съседите миналата година за мястото, през което трябва да мине оградата между двата двора, му бе отнел съня в продължение на няколко седмици. Лежеше буден в леглото, като продължаваше да премисля и да спори наум.

Грешката беше негова.

Правило номер едно за мъжа: дъщеря ти е в безопасност в твоя дом. Ти се грижиш за семейството си. Колкото и да бе ужасно, фактът си остава факт: Тед не си бе свършил работата. Дали някой не бе влязъл с взлом в къщата и не бе отвлякъл неговата Хейли? Е, това е удар срещу самия него, нали така? Бащата трябва да закриля. Това е първото му задължение. А ако Хейли бе напуснала дома си по собствено желание, ако през онази нощ се бе промъкнала тайничко навън и бе избягала от вкъщи? Това също се пишеше на неговия гръб. Значи не е бил бащата, с когото дъщеря му би могла да сподели какво не е наред и какво се случва в живота ѝ.

Тези мисли нямаха край. Искаше му се да върне времето назад, да промени нещо, каквото и да е. Хейли винаги се бе отличавала със силен дух, беше независимо и разумно дете. Беше се възхищавал на нейната находчивост, която определено бе наследила от майка си. Дали това сега не бе проявление на тази нейна находчивост? За да може той да осъзнае факта, че, ами да, Хейли няма нужда от толкова родителски грижи, колкото Патриша и Раян?

Ненужни размишления, които нямаха край.

Тед не беше от хората, които често страдат от депресия, съвсем не, но понякога имаше мрачни и неприветливи дни, в които си спомняше къде баща му държи пистолета си. Сега си представи цялата сцена — как се уверява, че вътре няма никой, как влиза в къщата, в която бе прекарал детството си и където все още живееха неговите родители, взема пистолета от кутията за обувки от горния рафт в дрешника, слиза в мазето, където за първи път се целунаха с Ейми Стийн в седми клас, влиза в пералното помещение, защото подът там бе циментов, не бе покрит с мокет и можеше лесно да бъде почистен. Щеше да седне на пода, да опре гръб в старата пералня, да пъкне пистолета в устата си и всичко щеше да свърши.

Никога нямаше да го направи. Нямаше да стори това на семейството си, нямаше да му причини още болка и страдания. Един баща не постъпва така. Той поема вината на плещите си. Но в минутите, в които искаше да е честен пред себе си, той се питаше какво ли означава всичко това, защо ставаше така, че колчем си помисляше за подобно освобождение, то неизменно му се струваше тъй дяволски примамливо?

Раян бе влязъл в играта. Тед се опита да се съсредоточи, да се вгледа в лицето на сина си през защитната решетка, в изкривената му от напрежение уста, мъчеше се да открие поне малко радост в този щастлив за всички момчета миг. Все още не бе разбрал правилата на лакрос за момчета — момчешката игра изглеждаше съвършено различна от играта за момичета — но схващаше, че синът му играе в нападение. От тази позиция шансът да отбележи гол бе най-голям.

Тед събра длани пред устата си като рупор.

— Давай, Раян!

Гласът му прозвуча глухо. И други родители викаха окуражаващо, но гласът на Тед звучеше неубедително и не на място.

Той се сви целият. Опита се да пляска с ръце, ала и от това се почувства неудобно, сякаш дланите не бяха негови. Обърна се само за миг и тъкмо тогава го видя.

Франк Тремънт крачеше тежко към него, сякаш газеше дълбок сняг. До него вървеше огромен чернокож мъж, ченге от главата до петите. За миг бе окрилен от надежда. Дълбоко в себе си усети остра болка. Но само за миг.

Франк вървеше с наведена глава. Когато се приближи, Тед забеляза, че езикът на тялото му сочеше тъкмо обратното на очакванията му. Тед усети слабост в коленете. Едното дори се подкоси, ала той се задържа на краката си. Тръгна да пресича страничните очертания на игрището, за да се срещне по-бързо с него.

Щом се доближиха на достатъчно разстояние един от друг, Франк попита:

— Къде е Марша?

— Отиде да види майка си.

— Трябва да я намерим — каза Франк. — Веднага.

ГЛАВА 14

Широка усмивка се разля по лицето на Попе, когато влязоха в бар „Бленд“.

— Какво има? — попита Уенди.

— Тук виждам повече тигрици, отколкото по канал „Дискавъри“.

Светлината в помещението беше слаба, огледалата бяха опушени от цигарения дим и всички бяха облечени в черни дрехи. Забележката му за клиентелата бе точна. В известен смисъл.

— По дефиниция — отвърна Уенди — тигрицата е жена на възраст, която посещава клубове, за да си хваща *млади* мъже.

Попе свъси вежди.

— Някои от тях все още страдат от комплекси, нали така?

— На твоята възраст би трябвало да се надяваш да страдат от комплекса на Електра. Имай го предвид.

Попе я погледна разочаровано, защото забележката ѝ не беше на място. Тя му се извини с кимане на глава, защото в случая той беше прав.

— Имаш ли нещо против да пообщувам с посетителите? — попита Попе.

— Не съм в крак с твоя стил, така ли?

— Ти си най-страшната тигрица в бара. Така че си в крак. Но може някои мацки да се опитат да ме отвлекат.

— Не ги води вкъщи. Имам чувствителен син в пубертета.

— Винаги аз ходя у тях — уточни Попе. — Не ми се ще да знаят къде биха могли да ме намерят. Освен това им спестявам неудобството на сутринта.

— Тактичен си.

Най-отпред имаше бар, в средата беше ресторантът, а клубът бе разположен в дъното. Тъкмо в клуба се провеждаше „Микрофонът е ваш“. Уенди плати куверта — пет долара, включващ питие за мъжа, и един долар, включващ напитка за дамата — и се мушна вътре. Дочу Норм, известен още като Тен-А-Флай, да рапира:

*Хей, маце, чуй ме, хей,
ти не си във „Тенафлай“,
но Тен-А-Флай е вече в теб...*

Охо, каза си тя. Около сцената се бяха събрали четирийсет-петдесет души и се веселяха. Тен-А-Флай носеше по себе си достатъчно злато, за да привлече завистливите погледи на присъстващите, както и шапка с козирка, килната на четирийсет и пет градуса встрани. С едната ръка придържаше увисналите си панталони — може би защото бяха твърде големи по размер или пък защото нямаше абсолютно никакъв задник — а с другата бе стиснал микрофона.

Когато Норм свърши това особено романтично парче с уверения към мацката, че Тен-А-Флай ще навлезе тъй дълбоко в нея, че тя няма и да си помисли за нещо друго, тълпата — предимно хора в четвъртото десетилетие — го възнагради с продължителни ръкопляскалия. Облечена в червено жена от предната редица, вероятно групарка, хвърли нещо на сцената и Уенди с ужас видя, че това са дамски пликчета.

Тен-А-Флай ги вдигна и ги помириша.

— Ох, ох, поздравя на дамите отсреща, целувки на сладураниците от Тен-А-Флай и КБ в заведението!

Групарката вдигна ръце във въздуха. Беше облечена с тениска, на която, господ да ѝ е на помощ, пишеше: „Тен-А-Флай е пич!“.

Попе се приближи зад гърба ѝ. Имаше болезнен вид.

— В името на милосърдието...

Уенди огледа помещението. В предната му част забеляза останалите от Клуба на бащите — КБ? — в това число и Фил. Те шумно се веселяха. Погледът на Уенди се върна обратно и се спря върху самотното русо миньонче, което седеше най-отзад. Беше свела очи и се взираше в питието си.

Шери Търнбол, съпругата на Фил.

Уенди се понесе през тълпата, като си проправяше път към нея.

— Госпожо Търнбол?

Шери Търнбол бавно отмести поглед от чашата си.

— Казвам се Уенди Тайнс. Разговаряхме по телефона.

— Репортерката.

— Да.

— Тогава не разбрах, че вие сте писали за Дан Мърсър.

— Познавахте ли го?

— Виждала съм го веднъж.

— Къде?

— Беше един от обитаващите жилището на Фил в Принстаун. Срегнах го на сбирката за набиране на средства в полза на Фарли миналата година.

— Фарли?

— Друг техен състудент.

Тя отпи от чашата си.

От сцената Тен-А-Флай помоли за тишина.

— Ще ви кажа нещо за следващия номер.

В помещението се смълчаха. Тен-А-Флай свали тъмните си очила, сякаш публиката го беше изнервила. Свъси вежди застрашително, ала мръщенето му бе повече като на човек, страдащ от запек.

— И така, седя си аз един ден с домашните от КБ — започна той.

Откъм Клуба на бащите се чува викове и дюдюкане.

— Седя си и се наслаждавам на кафето с мляко и каквото още имаше там, и тази страхотна мацка минава жива и здрава покрай мен и мята ли ги, мята.

От развеселената група извикаха, че знаели какво има предвид.

— Трябва ми вдъхновение за новата мелодия и за какво ли още не, а тя ги мята, увесени на шията ѝ, и внезапно в главата ми прозвучава: „Мятай тези кученца“. Просто така. Мацката се върти наоколо с високо вдигната глава, циците ѝ подскочат и аз си казвам: „Ха тъй, бибче, мятай своите кученца“.

Тен-А-Флай млъкна, за да даде възможност на слушателите си да възприемат казаното. Мълчание. След малко последва вик:

— Гениално!

— Благодаря, братле, имам предвид това — и той посочи към своя почитател по много сложен начин, сякаш с пръстите си оформяше фигурата на пистолет. — А моите домашни от КБ ми помогнаха да взема този рап и да го издигна на по-високо равнище. Така че това е за

вас, момчета. И, разбира се, за всички сладурани отсреща. Вие сте вдъхновението на Тен-А-Флай.

Аплодисменти.

Шери Търнбол каза:

— Мислите си, че това е трогателно, нали?

— Не съм дошла, за да отсъждам.

Тен-А-Флай изобразяваше нещо, което някои биха взели за танц, но което медиците със сигурност ще окачествят като криза или предсмъртен гърч.

*Леле, маце, мятай своите кученца,
люшкой ги, свали ме, ох, омай ме,
люшкой си ги кученцата,
мятай ги, добре го прайш,
мятай ги кутретата,
имама кокалче за тях,
люшкой ги кутретата,
майната ви, еколози...*

Уенди разтърка очи, запремига и отново ги ококори.

Останалите членове на Клуба на бащите се бяха изправили и бяха започнали да пеят в хор „Люшкой ги кутретата“, като оставяха Тен-А-Флай да пее соло между техните припявания:

„Мятай своите кученца...“

(Тен-А-Флай:) „Не пискай и не викай...“

„Люшкой ги кутретата...“

*(Тен-А-Флай:) „Ха така ги мятай, перлен аз
нашийник ще ти дам...“*

Уенди направи физиономия. Мъжете бяха станали на крака. Онзи с белия екип се бе пременил в светлозелено поло. Фил бе обул панталони в цвят как и риза със сини копчета. Изправен на крака, той

пляскаше с ръце, погълнат от рапа. Шери Търнбол се бе вторачила в него.

— Добре ли си? — попита Уенди.

— Приятно ми е да гледам как Фил се усмихва.

Песента продължи с още няколко стиха. Уенди забеляза, че Попе разговаря с две дами в ъгъла. Сред жителите на предградията рокерите бяха рядкост, така че в клубовете все се намираше по някоя елегантна посетителка, която да изрази желание да отведе лошото момче у дома си.

Шери каза:

— Виждаш ли жената, която седи най-отпред?

— Онази, която хвърли пликчетата си на сцената ли?

Тя кимна с глава.

— Това е съпругата на Норм... ъ-ъ-ъ... на Тен-А-Флай. Имат три деца и ще им се наложи да продадат къщата си и да се преместят при родителите ѝ. Но тя толкова го подкрепя!

— Много мило — отвърна Уенди, но като погледна още веднъж натам, стори ѝ се, че веселбата е доста пресилена и че е по-близо до класическия напън да се компенсира нещо, отколкото до искрен възторг.

— Защо дойде? — поинтересува се Шери Търнбол.

— Искам да науча истината за Дан Мърсър.

— Малко си позакъсняла, не мислиш ли?

— Може би. Днес Фил ми каза нещо странно. Заяви, че знае какво е да си обвинен незаслужено.

Шери Търнбол си играеше с чашата си.

— Шери?

Тя вдигна поглед и погледна Уенди в очите.

— Не искам да го виждам отново наранен.

— Нямам такова намерение.

— Всяка сутрин Фил се събужда в шест, облича си костюма и си слага вратовръзката. Сякаш ще ходи на работа. После купува местните вестници и отива с колата си до ресторанта на шосе № 17. Сяда самичък на масата с чаша кафе пред себе си и преглежда новините. Сам-самичък, облечен с костюм и вратовръзка. Всяка божа сутрин. Все едно и също.

Уенди отново си представи баща си, седнал до кухненската маса, да пъха автобиографията си в пликове.

— Опитвам се да го убедя, че всичко е наред — продължи Шери.
— Но ако му предложи да се преместим в по-малка къща, Фил ще го приеме като лично поражение. Мъже, какво да ги правиш?

— Какво му се е случило, Шери?

— Фил обичаше работата си. Беше финансов консултант. Управляваше много пари. В наши дни тези термини носят отрицателен заряд. Но Фил казваше, че хората му вярват и му доверяват спестяванията си. Помисли си само! Той се грижи за парите на другите. Хората му доверяват своя труд, образованието на децата си, старините си. Той казваше: представи си само каква голяма отговорност е това — и каква чест. За него всичко се свеждаше до доверието. До честността и честта.

Замълча. Уенди я чакаше да продължи. Но тя не го стори и Уенди каза:

— Направих малко проучване.

— Имам намерение да се върна на работа. Фил не иска. Но аз ще се върна.

— Шери, чуй ме. Знам за обвиненията срещу Фил.

Тя млъкна, сякаш някой я зашлеви през устата.

— Откъде знаеш?

— Няма значение. Това ли има предвид Фил, като казва „незаслужено обвинен“?

— Обвиненията са скалъпени. Извинение за уволнението на един от най-високоплатените им служители. Ако е виновен, защо не са повдигнали обвинение?

— Ще ми се да поговоря с Фил за това.

— Защо?

Добър въпрос.

— Ще поговориш ли с него от мое име? — попита Уенди.

— И какво да му кажа?

— Че искам да му помогна.

Но тя се сети за нещо, спомни си какво ѝ бе казала Джена, какво бе чула и от устата на Фил и Шери — нещо за миналото, за „Принстън“, едно име — Фарли. Трябваше да се прибере, да седне пред компютъра и да проучи това име.

— Просто му поговори, става ли?

Тен-А-Флай запя друга песен, ода за героиня от порнографските сайтове на име Харизма. Уенди побърза да отиде при Попе.

— Хайде — каза тя.

Попе махна с ръка към пийналата жена с подканящата усмивка и огърлицата, спускаща се до пъпа ѝ.

— Имам работа тук.

— Вземи ѝ телефонния номер и ѝ кажи да си люшне кученцата по-късно. Трябва да се измъкнем оттук.

ГЛАВА 15

Цел номер едно за Франк Тремънт и шериф Мики Уокър: да открият връзката между насилника Дан Мърсър и изчезналото момиче Хейли Макуейд.

Телефонът на Хейли им бе дал твърде малко — нямаше нови съобщения, имейли или обаждания — въпреки че Том Стантън, младото ченге в управлението на Съсекс, което имаше техническо образование, го бе изследвал до най-малката подробност. И все пак с помощта на тъжния Тед и стоманената Марша той не след дълго намери връзка между Хейли и Дан Мърсър. Хейли Макуейд е била в горните класове на касълтънската гимназия. Нейна съученичка беше Аманда Уилър, доведената дъщеря на Джена Уилър, бившата съпруга на Дан. Дан Мърсър бе поддържал приятелски отношения с бившата си съпруга и, изглежда, бе прекарвал голяма част от времето си в дома ѝ.

Връзка.

Джена и Ноел Уилър седяха на канапето срещу него в своя класически, построен на три нива дом. Клепачите на Джена се бяха подули от плач. Тя беше дребна жена със стегнато тяло — като на човек, непрекъснато полагал физически усилия в живота, и вероятно би била страхотна, ако лицето ѝ не бе така подпухнало в момента. Съпругът ѝ Ноел, както бе разбрал Тремънт, беше началник на отделението по сърдечносъдова хирургия в Медицинския център. Той имаше тъмна коса, буйна и малко дълга за лекар, която повече би прилягала на концертиращ пианист.

Още едно плюшено канапе, помисли си Франк, още един красив дом в предградията. Като този на семейство Макуейд. И двата дивана бяха елегантни, може би доста скъпи. Този тук бе със сини цветя на светложълт фон. Пролетна дамаска. Франк си ги представи: Ноел и Джена Уилър (или Тед и Марша Макуейд) влизат в някой мебелен магазин на магистралата, най-вероятно разположен на шосе № 4, опитват няколко канапета и обсъждат кое ще пасва най-добре в прекрасния им дом, като обръщат внимание и на десена, и на модела, и

на удобството, и на стабилността, представят си как ще хармонира с тапетите, персийския килим и сувенирите, донесени от пътуването им в Европа. Поръчали са го, а после са го местили из стаята, докато намерят най-подходящото място за него, тръшнали са се отгоре, повикали са децата — и те да го пробват — а може би някоя нощ крадешком са влезли в стаята и са се излегнали на новото канапе...

Шериф Мики Уокър от полицейското управление в Съсекс се мержелееше зад него като при слънчево затъмнение. Сега, когато двата случая се покриваха отчасти, сътрудничеството им щеше да е пълно — местната юрисдикция нямаше думата, щом ставаше въпрос за изчезнало момиче. Споразумяха се разпитът да бъде проведен от Франк.

Тремънт се изкашля в шепата си.

— Благодаря, че се съгласихте да разговаряте с нас.

— Открихте ли нещо ново за Дан?

— Исках да попитам и двамата ви за отношенията ви с Дан Мърсър.

Джена се смути. Ноел Уилър не помръдна. Само леко се наведе напред, опрял ръце на бедрата и сплел пръсти между коленете си.

— Какво по-точно? — попита Джена.

— Бяхте ли близки?

— Да.

Франк хвърли поглед към Ноел.

— Всички ли? Имам предвид, че той е бившият съпруг на жена ви.

Отново отговори Джена:

— Всички. Дан е... беше... кръстник на дъщеря ни Кери.

— Колко е голяма Кери?

— Какво общо има това?

Франк направи така, че гласът му да прозвучи малко по-твърдо.

— Моля, отговорете на въпроса, госпожо Уилър.

— На шест години.

— Оставяли ли сте я насаме с Дан Мърсър?

— Ако намеквате...

— Просто задавам въпрос — прекъсна я Франк. — Оставяли ли сте шестгодишната си дъщеря насаме с Дан Мърсър?

— Да — с гордо вдигната глава отговори Джена. — Тя много го обичаше. Наричаше го чичо Дан.

— Имате и друго дете, нали така?

Отговори Ноел:

— Имам дъщеря от предишния си брак, така е. Казва се Аманда.

— В момента въкъщи ли е?

Франк беше вече проверил и знаеше отговора.

— Да, на горния етаж е.

Джена погледна към мълчащия Уокър.

— Не разбирам какво общо може да има това с Ед Грейсън и убийството на Дан.

Уокър, който стоеше със скръстени на гърдите ръце, отвърна на погледа ѝ.

Франк рече:

— Дан често ли посещаваше дома ви?

— Има ли някакво значение?

— Госпожо Уилър, криете ли нещо?

Джена отвори уста.

— Моля?

— Защо затруднявате работата ми?

— Нищо не затруднявам. Просто искам да знам...

— Защо? Какво значение има онова, което ви питам?

Ноел Уилър успокояващо докосна жена си по коляното.

— Идваше често. Веднъж или два пъти седмично преди... — и той замълча — преди предаването по телевизията.

— А оттогава насам?

— Рядко. Може би един или два пъти.

Франк се приближи към Ноел.

— Защо намаляха посещенията му? Вие повярвахте ли на обвинението?

Ноел Уилър не бързаше да отговори. Джена се вторачи в него и тялото ѝ се стегна. Най-после Ноел каза:

— Не повярвах на обвинението, не.

— Но?

Ноел Уилър мълчеше. Не поглеждаше към жена си.

— Но по-добре да се предпазите, отколкото после да съжелявате, така ли?

Джена се обади:

— Дан усещаше, че не е много добре да се навърта наоколо. Съседите щяха да клюкарстват.

Ноел бе забил поглед в килима.

— Но — продължи тя — аз все още бих желала да знам какво общо има това със случилото се.

— Искаме да поговорим с дъщеря ви Аманда — каза Франк.

Думите му приковаха тяхното внимание. Първа скочи Джена, ала нещо я накара да се спре. Погледна към Ноел. Тремънт се попита защо ли. Синдром на мащехата, каза си той. Та нали истинският родител в случая бе Ноел Уилър?

Ноел рече:

— Детектив... Тремънт, така ли беше?

Франк кимна с глава, без да си направи труда да го коригира — беше следовател, а не детектив, ала често дори самият той се объркваше.

— Сами пожелахме да ви сътрудничим — продължи Ноел. — Ще отговоря на всеки въпрос, който имате към мен. Но вие въвличате и дъщеря ми. Имате ли деца, детективе?

С периферното си зрение Франк Тремънт видя как Мики Уокър смутено пристъпи от крак на крак. Уокър знаеше за дъщеря му, но не от Тремънт. Тремънт не бе говорил нищо за Кейси.

— Не, нямам.

— Ако искате да говорите с Аманда, трябва да знам какво точно имате предвид.

— Прав сте. — Тремънт се позабави, остави мълчанието да ги поизмъчи малко. Когато прецени, че е мълчал достатъчно, попита: — Познавате ли Хейли Макуейд?

— Разбира се — отговори Джена.

— Мислим, че Дан Мърсър ѝ е сторил нещо.

Мълчание.

Джена промълви:

— Когато казвате „сторил ѝ е нещо“...

— Отвлечена, насилена, похитена, убита — изрече грубо Франк. — Това достатъчно ли ви е, госпожо Уилър?

— Искам само да знам...

— Не ми пука какво искате да знаете. Не давам и пет пари за Дан Мърсър, нито за репутацията му, нито дори за неговия убиец. Интересувам се само от него, и то дотолкова, доколкото може да се свърже с Хейли Макуейд.

— Дан не би наранил никого.

Франк усети как кръвта зашумя в главата му.

— О, защо не го казахте по-рано? Можех да се опра на думите ви и да се прибера вкъщи, нали така? „Забравете купищата улики, доказващи, че тъкмо той е отвлякъл дъщеря ви, госпожо и господин Макуейд, защото бившата му съпруга твърди, че той не би наранил никого“.

— Не виждам причина да бъдете толкова язвителен — обади се Ноел с онзи тон, който вероятно използваше за пациентите си.

— Всъщност, д-р Уилър, имам доста причини да бъда язвителен. Както преди малко подчертахте, вие сте баща, нали?

— Разбира се.

— Е, представете си, че вашата Аманда е изчезнала от три месеца, а семейство Макуейд ми говорят, както сега го правите вие. Как щяхте да реагирате?

Джена отвърна:

— Ние просто се опитваме да разберем...

Но съпругът ѝ отново постави ръка на коляното ѝ, за да я успокои. Ноел поклати глава към нея и извика:

— Аманда!

Отгоре се чу недоволен пубертетски глас и Джена Уилър се отпусна на мястото си.

— Идвам!

Зачакаха. Джена гледаше към Ноел. Ноел гледаше в килима.

— Въпросът е към двама ви — каза Франк Тремънт. — Според вас Дан познавал ли е, виждал ли е Хейли Макуейд?

Джена отвърна:

— Не.

— Д-р Уилър?

Дъщеря му се появи и той поклати главата си с буйната си коса. Аманда беше висока, слаба; торсът ѝ бе издължен, сякаш някоя гигантска ръка бе сплескала глината от двете ѝ страни. Определението, което тутакси се налагаше за нея, бе „непохватна“. Тя бе застанала

пред тях, увесила големите си ръце пред тялото си, сякаш беше гола, а хората я гледаха и тя искаше да се прикрие. Погледът ѝ се рееше къде ли не, но не се спираше върху никого от присъстващите.

Баща ѝ стана и прекоси стаята. Прегърна я закрилнически през раменете и я поведе към дивана. Настани я между Джена и себе си. Джена също прегърна доведената си дъщеря. Франк ги почака да ѝ прошепнат успокоителните думички.

— Аманда, аз съм следовател Тремънт. Това е шериф Уокър. Искаме да ти зададем няколко въпроса. Не си направила нищо лошо, така че се отпусни. Трябва само да ни отговориш честно и колкото е възможно по-ясно, става ли?

Аманда бързо кимна с глава. Очите ѝ блуждаеха като две подплашени птички, които търсят безопасно място, на което да кацнат. Родителите ѝ се приближиха към нея, наведоха се напред, сякаш искаха да поемат удара вместо дъщеря си.

— Познаваш ли Хейли Макуейд? — попита Франк.

Момичето сякаш се сви пред очите им.

— Да.

— Откъде?

— От училище.

— Можеш ли да кажеш, че бяхте приятелки?

Аманда вдигна рамене, както обикновено правеха децата на нейната възраст.

— Работехме в една група в лабораторията по химия.

— Тази година ли?

— Да.

— Как стана така, че ви сложиха да работите заедно?

Аманда сякаш се обърка от въпроса.

— Вие сами ли го предложихте?

— Не. Госпожа Уолш нареди.

— Ясно. Разбирахте ли се двете?

— Да, разбирахме се. Хейли е много приятна.

— Идвала ли е в дома ви?

Аманда се поколеба, после отвърна:

— Да.

— Колко пъти?

— Само веднъж.

Франк Тремънт се облегна назад и й даде малко време.

— Ще ми кажеш ли кога беше това?

Момичето погледна към баща си. Той кимна с глава.

— Спокойно.

Аманда се обърна отново към Тремънт.

— В Деня на благодарността.

Франк наблюдаваше Джена Уилър. Тя се опита да запази спокойствие, но той забеляза, че й бяха нужни доста усилия за това.

— Защо беше дошла у вас?

Отново вдигане на рамене.

— Просто така — отвърна Аманда.

— Точно в Деня на благодарността? Не е била със семейството си?

Джена Уилър обясни:

— Беше след това. Момичетата вечеряха със семействата си и после се събраха тук. На другия ден нямаха училище.

Този път гласът на Джена звучеше така, сякаш идваше някъде отдалече. Глух и безжизнен. Франк не отлепяше очи от Аманда.

— По кое време беше това?

Аманда се замисли.

— Не знам. Дойде към десет часа.

— Колко момичета бяхте?

— Четири. Бри и Джоуди също дойдоха. Мотяхме се из мазето.

— След официалната вечеря?

— Да.

Франк чакаше. Тъй като всички мълчаха, той зададе логичния въпрос:

— И чичо Дан ли беше дошъл за Деня на благодарността?

Аманда не отговори. Джена седеше и не помръдваше.

— Той беше ли тук? — повтори въпроса си Тремънт.

Ноел Уилър се наведе напред и покри с длани лицето си.

— Да — отвърна той. — Дан беше тук в Деня на благодарността.

ГЛАВА 16

По пътя на връщане Попе мърмореше.

— Дупенцето беше в ръцете ми.

— Съжалявам.

После:

— Дупенцето ли?

— Обичам да употребявам модните термини за „маце“.

— Добре е да си във форма.

— Само да знаеш!

— Не се впускай в описания, моля.

— О, няма — отвърна Попе. — Работата е много важна, така ли?

— Аха. Съжалявам, че изпусна дупенцето.

— Има много риба в морето, нали знаеш как е? — сви рамене

Попе.

— Знам.

Уенди побърза да влезе в дома си. Чарли и двама негови приятели — Кларк и Джеймс — бяха пред телевизора и сменяха канал след канал. Тримата се бяха разположили върху мебелите в кабинета както само момчета в пубертета можеха да се разположат — сякаш бяха махнали скелетите си, бяха ги окачили в най-близкия дрешник и се бяха сгърчили върху де що има свободна повърхност.

— Здравсти — обади се Чарли, като раздвижи само устните си. — Рано се връщаш.

— Да, не ставайте.

Той самодоволно се ухили. Кларк и Джеймс измърмориха:

— Здравейте, госпожо Тайнс.

Не помръднаха телата си, но поне извиха вратове да я погледнат. Чарли спря на канала на телевизионната станция, за която Уенди доскоро бе работила. Вървяха новините по Ен Ти Си. Мишел Фислър, скучната нова водеща (и много млада), която трябваше да уволнят вместо Уенди, разказваше в репортажа си за някакъв човек на име Артър Лимейн, който бил прострелян в двете колена, докато излизал от стадион „Саут Маунтън Арина“ в Уест Ориндж.

— Олеле! — възкликна Кларк.

— Сякаш едното му е било малко.

Артър Лимейн, говореше Мишел с онази псевдосериозна интонация, характерна за всички репортерки, която Уенди дълбоко се надяваше, че успява да избегне, бе прострелян в малките часове на нощта. Камерата блуждаеше над „Саут Маунтън Арина“, дори се спря на табелата, на която пишеше, че на това място играят „Дяволите на Ню Джърси“, като че ли това даваше някакво обяснение за събитията.

Камерата се върна и показа подходящото за случая мрачно лице на водещата Мишел Фислър.

— Мразя я — обади се Джеймс.

— Главата ѝ е твърде голяма за тялото — додаде Кларк.

Фислър продължаваше с пихтиестия си глас: „Артър Лимейн не е запознал властите със станалото“. Голяма работа, помисли си Уенди. Ако някой те простреля в двете колена, най-добре е да не видиш и да не кажеш нищо по въпроса. Дори Джеймс увеси нос в опит да изобрази физиономията на Мафиота. Чарли отново защрака с дистанционното.

Джеймс се обърна и каза:

— Това маце, Мишел, не е от вашата класа, госпожо Т.

— Така е — добави Кларк. — Нещастницата ви диша праха.

Очевидно Чарли ги бе информирал за служебните ѝ неприятности, но въпреки всичко тя им беше признателна.

— Благодаря ви, момчета.

— Говоря сериозно — рече Кларк. — Главата ѝ прилича на плажна топка.

Чарли не каза нищо. Беше обяснил на майка си, че приятелите му я смятат за най-секси от телевизионните звезди. Беше го заявил без смущение, без ужас, така че Уенди не разбра това добре ли беше, или не.

Тя тръгна нагоре по стълбите към компютъра. Фарли не беше обикновено име. Шери Търнбол бе споменала нещо за политика, за набиране на средства. Тя си спомни името във връзка с един сексскандал.

Скоростта и точността на интернет не би трябвало да учудват никого вече, но тя се изненада за пореден път. Само две щракания и намери онова, което търсеше.

Преди шест месеца Фарли Паркс, който се беше кандидатира за конгресмен от щата Пенсилвания, бе въввлечен в скандал с проститутка. Скандалът не намери широко отражение в пресата — в наши дни политическите сексскандали не са рядкост — но се наложи Фарли да се откаже от борбата. Уенди прегледа първите няколко резултата.

Очевидно някаква „изпълнителка на еротични танци“ (разбирай стриптийзърка) на име Дезире (вероятно нейният псевдоним) била съобщила за случая в местния вестник. Оттам го бяха раздухали. Дезире поддържаше блог, в който бе описала срещите си с Фарли Паркс с ужасяващи подробности. Уенди я намираще за доста красноречива, тъй като описанията ѝ я накараха да се изчерви от неудобство. Голяма кучка. Имаше и видеоматериали. Уенди затвори очи, но щракна на снимките. Слава богу, нямаше голотии. Дезире бе седнала, виждаше се силуетът ѝ. Със задъхан глас, променен с помощта на техниката, тя записва още подробности. След половин минута Уенди щракна и изключи клипа. Достатъчно. Разбра онова, което искаше. А то не беше никак хубаво.

Добре, забави топката! Репортерите са научени във всяка ситуация да търсят скрития смисъл, ала тук всичко бе твърде очебийно. Въпреки това тя трябваше да проучи нещата. Първата страница от списъка с резултатите, появили се в отговор на запитването за Фарли Паркс, бе заредена с подробности от скандала. Тя повика втората и намери биографията му. Аха, ето го тук — Фарли Паркс бе завършил „Принстън“ преди двайсет години. В същата година като Фил Търнбол и Дан Мърсър.

Съвпадение?

Само през последната година трима мъже от един и същи випуск на един и същи елитен университет бяха въввлечени в различни скандали — богатите и силните имаха навика да привличат подобни неприятности. Би могло да е тъкмо това. Съвпадение.

С изключение на факта, че тримата бяха по-близки помежду си, отколкото обикновени състуденти.

„Обитаващите жилището на Фил“. Така ги бе нарекла Шери Търнбол. Фил и Дан също бяха сред „обитаващите“. Терминът предполагаше повече от двама души. Ако бяха само Фил и Дан, би ги

нарекла съквартиранти. Но обитаващи едно и също жилище? Изразът предполагаше поне трима, дори повече.

Как да разбере дали Фарли Паркс не е бил един от тях?

Уенди разполагаше само с телефонния номер на Търнбол. Вероятно още бяха в бара на Бленд. Кой друг можеше да знае за обитаващите студентското жилище?

Може би Джена Уилър, бившата жена на Дан?

Ставаше късно, но тя не се притесняваше да наруши съня на телефонните абонати, не беше време за това. Уенди набра номера на Уилър. На третото позвъняване се обади мъж, вероятно съпругът ѝ Ноел.

— Ало?

— Обажда се Уенди Тайнс. Може ли да говоря с Джена?

— Не е вкъщи.

Щрак.

Тя се вторачи в слушалката. Хмм. Беше доста рязък. Уенди сви рамене и остави слушалката. Обърна се отново към компютъра и внезапно ѝ хрумна нещо: „Фейсбук“. С глупавото усещане за някакво необяснимо напрежение миналата година Уенди си бе открила акаунт във „Фейсбук“, прие и потърси неколцина свои познати — и толкова. Не беше го използвала за друго. Може би се дължеше на възрастта ѝ, въпреки че в социалните мрежи имаше доста зрели хора, ала на младини — сега пък да не прозвучи като престаряла вещица — да те „забие“ някой мъж бе... тъъ... много по-различно от разбирането за това във „Фейсбук“ сега. Уважавани от нея интелигентни хора непрекъснато ѝ изпращаха глуповати въпроси, разни съобщения, покани да се включи във войната на мафията или да играе за нещо онлайн и тя се чувстваше като Том Ханкс във филма „Голям“, където той непрекъснато вдига ръце и изрича: „Не разбирам“.

Ала сега тя си спомни, че нейният випуск в „Гъфтс“ имаше собствена страница, пълна със стари и нови фотографии и информация за състудентите ѝ. Дали има същата страница за завършилите „Принстън“ преди двайсет години?

Влезе във „Фейсбук“ и започна да търси.

Успех!

Бяха се записали деветдесет и осем души от завършилите „Принстън“ студенти. На първата страница се виждаха малки снимки

на осем от тях. Имаше дискуссионни бордове и линкове. Уенди се чудеше как да се включи в групата, за да получи достъп до всички материали, но в този миг мобилният ѝ телефон зазвъня. Погледна екранчето и видя краткото лого, което ѝ сигнализираше, че има съобщение. Вероятно обаждането бе дошло по времето, когато беше в „Бленд“. Прегледа списъка на обажданията и видя, че последното е дошло от бившата ѝ месторабота. Вероятно нещо свързано с документите по уволнението ѝ.

Но не, обаждането бе станало преди по-малко от час. Х. Р. нямаше да се обади толкова късно.

Уенди натисна бутона да прослуша съобщението и с изненада чу гласа на Вик Гарет, мъжа, който я бе уволнил... нима беше едва вчера?

„Здравей, сладурче, Вик е. Обади ми се незабавно. Страшно е важно.“

Уенди усети адреналина в кръвта си. Вик не си падаше по преувеличенията. Тя набра номера в кабинета му. Ако си бе тръгнал, позвъняването щеше да се прехвърли на мобилния му телефон. Той вдигна още след първия сигнал.

— Чу ли? — попита Вик.

— Какво да чуя?

— Може отново да те назначат. В най-лошия случай на хонорар. Както и да е, искам да отидеш на място.

— На кое място?

— Полицаяте открили мобилния на Хейли Макуейд.

— Какво общо има това с мен?

— Намерили са го в хотелската стая на Дан Мърсър. Очевидно твоят човек е виновен за случилото се с нея.

Ед Грейсън лежеше на леглото си.

Маги, негова съпруга от шестнайсет години насам, си бе прибрала багажа и си бе отишла още докато го разпитваха за „убийството“ на Дан Мърсър. Нищо. Бракът им бе издъхнал, беше мъртъв от доста време насам, ала те продължаваха да се надяват. Сега вече всяка надежда бе изчезнала. Маги не искаше да го признае дори пред себе си. Той добре я познаваше. Желанието ѝ бе да забрави проблемите. Винаги постъпваше така. Прибира неприятностите в

куфара, натиква го на най-горния рафт на някой дрешник в дълбините на съзнанието си, затваря вратата и си залепва усмивка на устните. Любимият израз, на който мама в Квебек я бе научила, беше: „Каквото време донесеш на пикника, на такова ще се радваш“. И двете много се забавляваха. И двете се усмихваха толкова широко, че понякога можеше да забравиш, че усмивките им са безсмислени.

Когато се появиха голите снимки на сина им Ед младши, реакцията на Маги го изуми. Тя не им обърна внимание. Никой не бива да знае, бе заявила Маги. Ед младши изглежда добре, бе продължила тя. Той е само на осем години. Никой не го е докосвал, а ако го е направил, по него не бяха останали следи. Педиатърът нищо не откри. Ед младши изглеждаше напълно нормално, нищо не го безпокоеше. Не мокреше чаршафите през нощта, нямаше кошмари, нито проявяваше свръхвъзбудимост.

— Няма нищо — убеждаваше го Маги. — Той е добре.

Ед Грейсън се гневеше.

— Нямаш желание да заклемиш тази отрепка, така ли? Ще го оставиш да върши подобни неща и на други деца?

— Другите деца не ме интересуват. Интересувам се само от Ед младши.

— На това ли ще го научиш? Да не обръща внимание на безобразията?

— Така е най-добре. Няма защо целият свят да разбере какво му се е случило.

— Но той не е направил нищо лошо, Маги.

— Знам. Нима си мислиш, че не знам? Но хората ще го гледат с други очи. Ще бъде белязан. Ако си мълчим, никой няма да разбере...

Маги му отправи лека усмивка. За първи път той я прие така, сякаш го бе зашлевила по лицето.

Ед седна в леглото и си наля още уиски със сода. Щракна на спортната страница и се загледа в спортната програма. Затвори очи и си спомни за кръвта. Мислеше си за болката и ужаса, които бе причинил в името на справедливостта. Беше убеден в онова, което бе казал на репортерката, на Уенди Тайнс. Трябваше да се въздаде справедливост. Ако не от съда, тогава от мъже като него. Ала това не означаваше, че въздаващите справедливост не заплащаха своя лична цена.

Често слушате изказвания в смисъл че свободата не е свободна. Същото е и със справедливостта.

Той беше сам, ала в ушите му продължаваше да звучи ужасяващият въпрос, с който го бе посрещнала Маги:

— Какво си направил?

И вместо да подхване дълга защитна реч, той бе отговорил кратко и ясно:

— Свърши се.

Това би могло да се отнася с пълна сила и за тях двамата, за Ед и Маги Грейсън. Тяхната любов бе останала в миналото. Лесно беше да укоряват себе си за случилото се с Ед младши, но дали беше правилно? Наистина ли трагедията бе виновна за пропукванията в техните отношения, или тя просто бе хвърлила светлина върху пукнатините, които винаги са си били там? Може би ние живеем в мрак, заслепени от усмивката и фасадата на добротата. Може би трагедията просто ни отваря очите?

Ед чу звънеца на вратата. Късно. Звънът бе тутакси последван от нетърпеливо хлопане. Без да му мисли, Ед скочи и грабна пистолета си. Последва второ позвъняване, после още тропане по вратата.

— Господин Грейсън? Полиция, отворете.

Ед надникна през прозореца. Видя двама полицаи от управлението в Съсекс в кафяви униформи — нито един от тях не беше едрият чернокож шериф Уокър. Много бързо пристигнаха, помисли си Грейсън. Беше повече шокиран, отколкото изненадан. Остави пистолета настрана, слезе на долния етаж и отвори вратата.

Двете ченгета имаха вид на дванайсетгодишни момчета.

— Господин Грейсън?

— Аз съм пенсиониран федерален съдия Грейсън, синко.

— Господине, арестуваме ви за убийството на Даниел Дж. Мърсър. Моля, сложете ръце зад гърба си, докато ви чета правата.

ГЛАВА 17

Уенди приключи телефонния разговор със стария си (и настоящ?) шеф Вик Гарет и като в мъгла окачи слушалката на мястото ѝ.

Бяха намерили мобилния телефон на Хейли Макуейд под леглото на Дан Мърсър.

Помъчи се да го осъзнае и да укроти емоциите си. Първата ѝ мисъл бе и най-естествената: сърцето ѝ се сви, като си помисли за семейство Макуейд. До този миг тя хранеше надежда, че все пак нещата ще се оправят. Но сега се вцепени. Това бе положението. Шокиращо. Нима вече нямаше надежда? За нея това бе някакъв вид реабилитация — значи през цялото време тя е била права за Дан. Бе въздадена справедливост, или нещо подобно. В старанието си да постъпи правилно тя не е била пионка в нечий заговор срещу невинен човек.

Но ето го и него — на екрана, точно пред нея, бе страницата във „Фейсбук“ с випуска на Дан от „Принстън“. Тя затвори очи и се облегна назад. Представи си лицето на Дан в деня на тяхното запознанство, на първото интервю в приюта, ентузиазма му от факта, че е спасил толкова изоставени деца, очите на тези деца, вперени в него, в които имаше такова страхопочитание, начина, по който той я привличаше. Спомни си и вчерашния ден в проклетия паркинг за каравани, ужасните синини по същото това лице, мрака в очите му, припомни си желанието да протегне ръка към него въпреки онова, което ѝ бе известно.

Нима трябваше да пренебрегне интуицията си?

Можеше, разбира се, да се възрази, че злото се явява под най-различни форми. Десетки пъти бе чувала за примера с известния сериен убиец Тед Бънди. Истината обаче беше, че тя никога не бе смятала Бънди за красавец. Може би беше предубедена, защото знаеше какъв е, но как можеше да отмине празнотата в погледа му? Бе сигурна, че в негово лице щеше да види един мазен, лигав злодей, без

какъвто и да е чар. Злото неизменно се усещаше. Наистина. Така поне й се струваше.

Тъй или иначе тя не беше видяла, нито бе почувствала нещо зло у Дан. Напротив, дори в деня на смъртта си той излъчваше доброта и топлина. Сега вече разполагаше и с нещо повече от интуиция. Тук беше Фил Търнбол. И Фарли Паркс. Ставаше и още нещо — нещо тъмно и коварно.

Тя отвори очи и се приведе напред. Добре, „Фейсбук“! Вписа данните си, намери страницата с имената на съответния випуск от „Принстън“, но как можеше да влезе? Трябваше да има начин.

Ще попитам специалиста по „Фейсбук“, който живее тук, реши тя.

— Чарли!

От долния етаж:

— Какво?

— Ще се качиш ли при мен?

— Не те чувам.

— Качи се при мен!

— Моля?

После:

— За какво?

— Моля те да се качиш.

— Не можеш ли просто да извикаш какво ти е нужно?

Тя грабна мобилния си телефон и му изпрати текст в смисъл че й трябва бърза помощ с компютъра и че ако той не побърза, тя ще закрие всичките му акаунти в интернет, макар че нямаше представа как би могла да го стори. Само след миг дочу пъшкане и шум от трополене на крака нагоре по стълбите. Чарли надникна през вратата.

— Какво?

Тя посочи към екрана.

— Искам да се включа в тяхната група.

Чарли погледна страницата с присвити очи.

— Ти не си учила в „Принстън“.

— Признателна съм ти за задълбочения анализ. Нямах представа.

Чарли се усмихна.

— Обичам сарказма ти.

— Каквато майката, такъв и синът.

Господи, колко обичаше това хлапе! Обзе я онова чувство, тъй познато на родителите, което ги обезоръжава и ги кара да прегърнат детето си и никога да не го пуснат.

— Моля? — попита Чарли.

Тя отмина въпроса му без отговор.

— Как мога да се включа в групата, ако не съм учила в „Принстън“?

Чарли направи физиономия.

— Шегуваш се, нали?

— На шегаджийка ли ти приличам?

— Трудно е да се каже при твоя сарказъм и всичко останало.

— Нито се шегувам, нито съм саркастична. Как да вляза?

Чарли въздъхна, наведе се и посочи в дясната страна на страницата.

— Виждаш ли този линк — „Включи се в групата“?

— Да.

— Щракни върху него.

Той се изправи.

— После?

— Това е всичко — отвърна синът ѝ. — Вътре си.

Сега пък Уенди направи физиономия.

— Но както ти тъй мъдро забеляза, аз не съм учила в „Принстън“.

— Няма значение. Това е отворена група. Затворените групи уведомяват с „Молба за включване“. Тази е отворена за всеки. Само щракваш и си вътре.

Уенди се колебаеше.

Чарли отново въздъхна.

— Хайде, направи го — окуражи я той.

— Добре, почакай.

Уенди щракна и като по чудо — готово! — тя стана член на един абсолвентски курс от „Принстън“, макар и само в неговия интернет вариант. Чарли ѝ хвърли поглед в стил „Нали ти казах“, поклати глава и затрополи по обратния път надолу. Тя отново си помисли колко много го обича. Спомни си за Марша и Тед Макуейд: сигурно вече са разбрали от полицията за мобилния телефон на Хейли, който вероятно

дъщеря им толкова силно е желала и настоявала да получи и който е бил открит под леглото на непознат мъж.

Не ѝ бе от полза.

Страницата бе пред очите ѝ, така че — на работа! Най-напред Уенди проучи всички деветдесет и осем имена. Сред тях не видя името на Дан, нито на Фил, нито това на Фарли. Имаше логика. Вероятно нито един от тримата не желаше да привлича вниманието. Ако изобщо са били включени в групата, те отдавна са излезли от „Фейсбук“. Останалите имена не ѝ бяха познати.

Добре, ами сега?

Провери дискуссионните форуми. Имаше един за болен съвипускник, търсеше помощ. Друг съобщаваше за регионална среща на състуденти. В тях нямаше нищо интересно. Още един за приближаващо събрание. Щракна на тази страница и попадна на линк, който бе доста обещаващ:

Фотографии от спалните — само първокурсници!

На петата поред снимка тя откри и тримата. Надписът гласеше: „Стърнс Хаус“ и фотографията показваше стотина студенти, позиращи на фона на тухлена сграда. Първо забеляза Дан. Познаваше го като доста по-възрастен, къдриците на косата му бяха по-къси, но иначе не се беше променил кой знае колко. Беше красавец, нямаше спор по този въпрос.

Най-долу на страницата бяха изписани имената им. Фарли Паркс, като всеки политик, бе на първата редица в средата. Фил Търнбол бе отдясно. Докато Дан се бе облякъл в джинси и тениска, Фарли и Фил се бяха издокарали като за снимка за корицата на снобското месечно списание за подгответа. Цвят каки, ризи с колосани яки, нахлузени на бос крак мокасини — липсваше им само по един потник, увит около врата.

Така, вече знаеше и имената на спалните им.

Можеше да направи справка в „Гугъл“ почти за всяко момче от снимката — имената им бяха най-долу — ала това щеше да ѝ отнеме време, а можеше и да не ѝ донесе необходимите резултати. Хората не вписваха имената на съквартирантите си първокурсници в мрежата.

Но да се върнем обратно. Уенди отново превъртя страницата на „Фейсбук“. Десет минути по-късно тя можеше да се поздрави с успех:

„Фейсбук“ на първокурсниците!

Уенди щракна върху този линк, зареди PDF файла и го отвори с помощта на Adobe Acrobat. „Фейсбук“ на първокурсниците — Уенди се усмихна при спомена за това. Тя, разбира се, имаше същия в „Тъфтс“. Ученическа снимка от гимназията и града, от който идваш в университета — достатъчно за целта, която преследваше тази вечер — в коя стая си разпределен през първата година. Уенди щракна клавиша с буквата М, прескочи две страници и намери името Дан Мърсър. Ето я цялата картинка:

Даниел Дж. Мърсър
Ридъл, щата Орегон
Гимназията в Ридъл
Стая 109 в „Стърнс“

Дан се хилеше от фотографията, целият живот бе пред него. Грешка. Вероятно е бил на осемнайсет, когато си е направил тази снимка. Усмивката му говореше, че е готов да се изправи пред света и, да, ще завърши „Принстън“, ще се ожени, ще се разведе... и какво?

Ще стане педофил и ще умре?

Дали е станал такъв впоследствие? Дали вече не е бил педофил, още на осемнайсет години? Дали не е бил вече насиллил някого? Дали е имал такива наклонности още в колежа? Наистина ли бе отвлякъл непълнолетно момиче?

Защо Уенди не можеше да приеме факта?

Няма значение. Съсредоточи се. Натисна клавиша и научи номера на стаята в „Стърнс“. Стая 109. Щракна, за да направи двойна проверка. Така беше, Фарли Паркс от Брин Мор, Пасадина, училището в Лорънсвил, бе настанен също в стая 109. Филип Търнбол от Бостън,

Масачузетс, академия „Филипс Андоувър“, изобщо не се бе променил — да, също в стая 109.

Уенди натисна клавиша „търсене“ и написа „Стърнс, стая 109“.

Пет резултата.

Филип Търнбол, Даниел Мърсър, Фарли Паркс и още двама: Келвин Тилфър, афроамериканец с предпазлива усмивка, и Стивън Мишано, който носеше една от добре познатите ни розови огърлици с голямо мънисто в средата.

Последните две имена не й говореха нищо. Отвори нов браузър и написа името на Келвин Тилфър.

Нищо. Почти. Един резултат от списъка на випуска от „Принстън“ и толкоз. Нямаше линкове. Нямаше „Фейсбук“. Нямаше „Туитър“. Нямаше „Май Спейс“.

Уенди се питаше какво ли означава това. Повечето хора, дори най-свитите, все имаха по нещо за себе си в интернет. Келвин Тилфър, особено като се имаха предвид съквартирантите му, сякаш беше призрак.

Какво ли означаваше това?

Може би нищо. Беше рано да прави хипотези. Най-напред трябваше да намери още информация.

Уенди написа името на Стивън Мишано. Когато видя резултатите, тя разбра всичко още преди да щракне върху някой от тях.

— По дяволите! — изруга на глас.

Отзад се чу:

— Какво има?

Беше Чарли.

— Нищо, какво е станало?

— Имаш ли нещо против да отидем у Кларк?

— Добре.

— Страхотно.

Чарли излезе. Уенди отново се обърна към компютъра. Щракна върху първия резултат и отвори нов текст отпреди около четири месеца с названието: „Уест Есекс Трибюн“:

Местният жител Стивън Мишано, хирург-ортопед в Медицинския център „Св. Барнабъс“ в Ливингстън, щата

Ню Джърси, бе арестуван снощи по обвинение в незаконно притежание на наркотици. Полицаяте, работещи по случая, са открили, по тяхно описание, „голямо количество незаконно придобити болкоуспокояващи“, скрити в багажника на автомобила на лекаря. Д-р Мишано бе освободен под гаранция, предстои изслушване. Говорител на Медицинския център „Св. Барнабъс“ заяви, че д-р Мишано ще остане под гаранция до изясняването на случая.

Толкова. Уенди потърси продължение на информацията в „Уест Съсекс Трибюн“. Нищо. Върна се в мрежата и откри резултати в някои блогове, дори в „Туитър“. Първият бе от бивш пациент, който разказваше как д-р Мишано придобивал упойващи средства. Другият бе от един „наркопласъор“, помогнал да „заковат“ д-р Мишано. Имаше и друг блог — от пациент, който твърдеше, че Мишано бил „неподходящ“ и „определено изглеждаше надрусан с нещо“.

Уенди започна да си записва, проверяваше блоговете, съобщенията в „Туитър“, разнообразната информация, линковете в „Май Спейс“ и „Фейсбук“.

Това бе истинска лудост.

Петима първокурсници, съквартиранти от „Принстън“. Добре, да изключим за миг Кевин Тилфър от сметката. Останалите четирима: един финансов консултант, един политик, един социален работник, а сега и един лекар. През последната година и четиримата бяха въввлечени в скандали. Ако и това не е съвпадение!

ГЛАВА 18

Само с едно телефонно позвъняване Ед Грейсън събуди от сън Хестър Кримстейн. Съобщи ѝ, че са го арестували.

Хестър каза:

— Това ми звучи толкова тъпо, че и портиера да изпратя, ще може да те освободи.

— Но? — попита Ед.

— Но не ми харесва времето, по което са те арестували.

— И на мен — съгласи се Ед.

— Имам предвид, че само преди няколко часа нанесох още един удар на Уокър. В такъв случай какъв е смисълът да те прибере, всъщност да те арестува? — Тя замълча. — Освен ако вече съм загубила способността си да разсъждавам логично?

— Не мисля, че това е причината.

— Нито пък аз. Следователно открили са нещо ново.

— Кръвните проби?

— Това не би било достатъчно. — Хестър се подвоуми. — Ед, сигурен ли си, че не са открили нещо... въъ... по-инкриминиращо?

— Няма начин.

— Уверен ли си?

— Напълно.

— Добре, знаеш какво да правиш. Не говори. Ще накарам шофьора ми да ме изведе. Но за не повече за час.

— Има още нещо, което ме безпокои — каза той.

— Какво?

— Този път не съм в полицейския участък в Съсекс. Намирам се в Нюарк. Област Есекс, различна юрисдикция.

— Имаш ли някаква представа защо?

— Никаква.

— Добре, бъди спокоен. Ще си метна нещо и идвам. Този път ще играя с най-силните си карти. Никаква милост за тези негодници.

Четирийсет и пет минути по-късно Хестър седеше с клиента си в тясната стая за разпити, покрита с лъскав ламинат и със здраво

закрепена за пода маса. Те чакаха. Чакаха много дълго. Хестър започна да се гневи.

Най-после вратата се отвори. Влезе шериф Уокър в униформа. Придружаваше го мъж на около шейсет години с бирено коремче, облечен в сив костюм, който сякаш е бил нарочно намачкан.

— Извинете, че ви накарахме да чакате — каза Уокър.

Той се облегна на стената. Мъжът зае стола до масата точно срещу Грейсън. Хестър продължаваше да крачи из стаята.

— Тръгваме си — заяви тя.

Уокър заклати пръст във въздуха.

— Довиждане, адвокате, ще ни липсват. Но клиентът ви остава при нас. Арестуван е. Чака го съдебен процес. Късно е. Вероятно първата ви работа утре сутринта ще бъде да определите гаранцията му, но не се притеснявайте, ще го настаним удобно за през нощта.

Хестър не се съгласи с нищо от казаното от шерифа.

— Извинете ме, шерифе, но нали сте на изборна длъжност?

— Така е.

— Представете си какво ще стане, когато впрегна всички сили да ви компрометирам. Колко ли ще ви е трудно? Как така ще арестувате човек, чийто син е станал жертва на гнусно...

Сега проговори и другият мъж.

— Може ли да прекратите заплахите за малко?

Хестър го погледна.

— Постъпете както искате, госпожице Кримстийн, ясно? Не ми пука! Имаме въпроси. Или ще ни отговорите, или клиентът ви ще потъне в съдебни процедури. Разбрахте ли ме?

Хестър Кримстийн присви очи и го загледа.

— А вие сте?

— Казвам се Франк Тремънт. Следовател от полицейското управление в Есекс. Убеден съм, че ако за момент престанете да се правите на велика, може би ще разберете защо сте тук.

Хестър зае нападателна поза, но само след миг се отдръпна.

— Добре, младежо, с какво разполагате?

Уокър разбра въпроса ѝ. Тръсна на масата някаква папка.

— Кръвната проба.

— Според която?

— Както знаете, открихме кръв в автомобила на клиента ви.

— Така твърдите вие.

— Кръвта в автомобила му напълно съвпада с кръвта на жертвата Дан Мърсър.

Хестър се престори, че се прозява.

Уокър попита:

— Може би ще ни обясните защо е така?

Хестър сви рамене.

— Вероятно са се возили заедно? Вероятно от носа на Дан Мърсър е потекла кръв?

Уокър скръсти ръце на гърдите си.

— Това ли успяхте да измислите?

— О, не, шериф Уокър. Мога да измисля нещо много по-добро, ако искате. — Хестър се плесна по челото и заговори с преправен глас като на малко момиче: — Да ви предложи ли хипотетично обяснение?

— По-скоро имам нужда от факти.

— Съжалявам, хубавецо, това е всичко, което мога да направя.

— Добре, започвайте.

— Е, тогава ето ви една хипотеза: имате свидетел на предполагаемото убийство на Дан Мърсър, права ли съм?

— Така е.

— А сега да предположим, но само да предположим, че съм прочела показанията на вашия свидетел — телевизионната репортерка Уенди Тайнс.

— Не би могло да е вярно — отвърна Уокър. — Показанията, както и самоличността на свидетелите се пазят в тайна.

— Чуйте се само! *Хипотетични* показания, направени от *хипотетична* репортерка. Може ли да продължа?

Франк Тремънт каза:

— Продължете.

— Супер! Според нейните хипотетични показания, когато тя се е срещнала с Дан Мърсър в онази каравана, преди стрелбата, по лицето му е имало ясни белези, че наскоро здравата са го напердашили.

Никой не проронваше и дума.

— Обичам да получавам потвърждение на думите си — заяви Хестър. — Нека поне единият от вас да кимне с глава.

— Престори се, че си видяла как и двамата кимаме — предложи Франк.

— Добре, съгласих се. Сега нека кажем — отново хипотетично, че няколко дни преди това Дан Мърсър се е срещнал с бащата на някоя от жертвите му. Да кажем, че двамата са се скарали. Да кажем, че по време на свадата са били пролетели няколко капки кръв. Да кажем, че тъкмо тази кръв е изцапала купето на автомобила.

Тя замълча, разпери ръце и повдигна вежди.

Уокър погледна към Тремънт.

Франк Тремънт рече:

— Тъй, тъй.

— Тъй, тъй, какво?

Той се помъчи да се усмихне.

— Ако е започнала хипотетична кавга, тя със сигурност ще осигури на клиента ви добър мотив, нали така?

— Извинете, как ви беше името?

— Франк Тремънт, следовател от полицейското управление в Есекс.

— Новак ли си, Франк?

Сега бе негов ред да разпери ръце.

— На новак ли ви приличам?

— Не, Франк, приличаш на човек, който сто години е вземал все погрешни решения, но когато преди малко говореше за мотивацията, все едно чувах някой неопитен „заек“ в професията да поучава малоумния си помощник. На първо място — обърни внимание — обикновено изгубилият битката е онзи, който търси възмездие, нали така?

— В повечето случаи.

— Е — Хестър махна към клиента си, сякаш бе водеща на забавно шоу, — погледнете този здравеняк, мъжкар, когото наричам свой клиент. Да виждате по него синини или драскотини? Не. Така че, ако е имало физическа разправа, моят човек е имал превес, какво ще кажете?

— Това нищо не доказва.

— Повярвай ми, Франк, не би искал да влезеш в спор за доказателствена стойност на фактите с мен. Така или иначе, дали си спечелил, или си загубил битката, няма никакво значение в случая. Говорите за мотив, сякаш това е нещо ново, което ще ви помогне. Тъй като едва навлизах в казуса, Франк, нека ти помогна — Дан Мърсър е

направил голи снимки на осемгодишния син на клиента ми. Това вече е мотив. Виждаш ли? Когато някой мъж насили сексуално детето ти, това е мотив за отмъщение. Запиши си го някъде. Опитните следователи трябва да знаят тези неща.

Франк недоволно изсумтя.

— Въпросът не е в това.

— За жалост, Франк, точно в това е. Твърдиш, че кръвната проба е кой знае колко важно доказателство. Толкова си впечатлен, че ни домъкваш тук посред нощ. Казвам ти още веднъж: твоето тъй наречено доказателство — ще пропусна онази част, в която обяснявам как ще направя на парченца всички улики от местопрестъплението, защото Уокър ще пусне запис от първата ни среща на четири очи — та тъй нареченото ти доказателство е едно голямо нищо и лесно би могло да се отхвърли.

Хестър хвърли поглед към Уокър.

— Не бих искала да отправям открити заплахи, но наистина ли имате намерение да използвате тази спорна кръвна проба, за да арестувате клиента ми за убийство?

— Не го арестувахме за убийство — уточни Тремънт.

Думите му накараха Хестър да млъкне за миг.

— Така ли?

— Така. Не е за убийство. А за съучастничество.

Хестър се обърна към Ед Грейсън. Той сви рамене. Тя отново погледна към Тремънт.

— Да се направим, че на това място ахвам и се хващам право за твърдението ви за съучастничество.

— Претърсихме мотелската стая на Дан Мърсър — каза Франк Тремънт. — Ето какво намерихме.

Той подхвърли на масата пред тях снимка с размери осем на десет. Хестър я разгледа — розов на цвят мобилен телефон. Подаде я на Ед Грейсън, като държеше ръката си на рамото му, сякаш го предупреждаваше да не реагира твърде бурно. Тя не казваше нищо. Грейсън също мълчеше. Хестър знаеше основните правила. Имаше моменти, в които трябваше да напада, и такива, в които трябваше да запази мълчание. Това ѝ бе станало навик — каква изненада! — и знаеше, че когато напада, трябва да говори непрекъснато. Ала в

момента те очакваха някаква реакция. Каквато и да е. Но Хестър нямаше да се поддаде. Щеше да изчака.

Измина цяла минута, преди Франк Тремънт да изрече:

— Този телефон бе намерен под леглото на Мърсър в хотелската му стая в Нюарк, недалече от мястото, където сме сега.

Хестър и Грейсън мълчаха.

— Той принадлежи на едно изчезнало момиче на име Хейли Макуейд.

Ед Грейсън, пенсиониран федерален съдия, който знаеше какво означава това, изпъшка. Хестър обърна поглед към него. Лицето му беше преbledняло, и последната капчица кръв се бе отцедила от него. Хестър отново го улови за ръката и я стисна в опит да го накара да се съвземе. Трябваше да спечели малко време.

— Сигурно не мислите, че е възможно клиентът ми...

— Знаеш ли какво си мисля, Хестър? — прекъсна я Франк Тремънт. Бе възвърнал самочувствието си, гласът му звучеше заплашително. — Мисля, че клиентът ти е убил Дан Мърсър, защото властите са били на път да оправдаят Мърсър за стореното със сина на клиента ти. Точно това мисля. Мисля, че клиентът ти е взел закона в собствените си ръце и аз го разбирам донякъде. Ако някой направи същото с моето дете, и аз бих постъпил по същия начин. Бога ми, ще го направя. После ще наема най-добрия адвокат, защото истината е следната: жертвата в случая е толкова несимпатична — такава гадна отрепка — че дори да го прострелят в центъра на претъпкан стадион по време на мач, никой не ще го съжали.

Той се вторачи в Хестър. Хестър бе скръстила ръце пред гърдите си и чакаше.

— Но тъкмо там е проблемът, когато вземеш закона в свои ръце. Не знаеш докъде ще стигнеш. Така че — о, говорим хипотетично, нали? — твоят клиент е убил единствения човек, който можеше да ни каже какво се е случило със седемнайсетгодишното момиче.

— Господи! — промълви Грейсън и зарови лице в дланите си.

Хестър каза:

— Искам да остана насаме с клиента си.

— Защо?

— Просто се ометете оттук, по дяволите!

После, като премисли, тя се наведе към Грейсън и му прошепна:

— Знаеш ли нещо за това?

Грейсън се отдръпна и я погледна ужасен.

— Разбира се, че не.

— Добре — кимна Хестър.

— Виж сега, ние не смятаме, че клиентът ти е наранил Хейли Макуейд — продължи Франк. — Но сме почти убедени, че Дан Мърсър го е направил. Така че нужно е да знаем всичко, което трябва, за да открием Хейли. Всичко. Включително и местонахождението на трупа на Мърсър. Трябва много да бързаме. Доколкото ни е известно, Дан я е държал на скришно място. Може да я е завързал, да я е сплашил, да я е наранил, кой знае? Ще копаем в тази посока. Ще разпитваме съседи, колеги, приятели, ще питаме дори бившата му съпруга за местата, където е обичал да ходи. Но времето лети, а момичето може да е самичко и да умира от глад, да е заключено някъде или още по-лошо.

— И — обади се Хестър — вие мислите, че трупът му ще ви подсказе къде се намира?

— Да, би могло. По трупа може да има някакви следи, може да намерим нещо в джобовете му. Клиентът ти трябва да ни каже къде е Дан Мърсър.

Хестър поклати глава.

— Нима очакваш да накарам клиента си сам да се обвини?

— Очаквам клиентът ти да постъпи по най-правилния начин.

— Сигурна съм, че всичко е скалъпено.

Франк Тремънт се изправи.

— Моля?

— Имала съм работа с доста ченгета и познавам номерата им. Хайде, признай си, за да спасим момичето.

Той се наведе напред.

— Погледни ме хубаво. Наистина ли вярваш, че си измислям?

— Може и така да е.

— Но не е — заяви Уокър.

— И трябва да повярвам на честната ви дума?

И Уокър, и Тремънт стояха и я гледаха. И тримата знаеха — всичко беше истина. Дори Де Ниро не можеше да го изиграе по-добре.

— И все пак — каза Хестър, — няма да позволя на клиента си сам да се инкриминира.

Тремънт стана, лицето му пламна.

— И ти ли мислиш така, Ед?

— Говори на мен, не на клиента ми.

Франк не ѝ обърна внимание.

— Ти си служител на закона. — Той се наведе и погледна Ед Грейсън право в лицето. — Като си убил Дан Мърсър, би могъл да бъдеш обвинен и в убийството на Хейли Макуейд.

— По-полека — обади се Хестър.

— Как ще живееш със себе си, Ед? С гузната си съвест? Ако си мислиш, че ще си губя времето с юридически маневри...

— Почакай — намеси се Хестър с удивително спокоен глас. — Основаваш връзката единствено върху този телефон?

— Моля?

— Само с този факт ли разполагаш? С телефона в хотелската стая?

— Нима това не е достатъчно?

— Не питам за това, Франк. Искам да знам какво още имаш на разположение?

— Защо се интересуваш?

— Просто ми отговори.

Франк Тремънт отправи поглед към Уокър. Уокър кимна с глава.

— Бившата му съпруга — каза Франк. — Мърсър често е посещавал дома ѝ. Очевидно същото е правила и Хейли Макуейд.

— И мислиш, че тъкмо там Мърсър се е срещнал с момичето?

— Така мислим.

Хестър кимна. После додаде:

— Пуснете клиента ми да си ходи, моля.

— Шегуваш се, нали?

— Пуснете го веднага.

— Клиентът ти е унищожил единствената ни улика!

— Грешка — отсече Хестър и гласът ѝ проехтя в стаята. — Ако думите ви са истина, то тогава Ед Грейсън ви е *предоставил* единствената улика.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Как открихте телефона, смотаняци?

Не последва отговор.

— Претърсихте стаята на Дан Мърсър, нали така? А защо? Защото мислехте, че клиентът ми го е убил. Ако не беше така, нищо нямаше да откриете. Три месеца разследване — и нищо. До ден-днешен. Когато моят клиент ви предостави единствената улика.

Мълчание. Но Хестър не беше свършила.

— И докато сме още на въпроса, Франк, аз знам кой си ти. Следовател Франк Тремънт от полицейското управление в Есекс, който преди няколко години оплеска важно дело за убийство. Провалът е бил покрит от началника ти Лорън Мюс заради мързела ти и липсата на компетентност, нали така? И ето че сега се появяваш пред мен с последния си случай и какво става? За да изкупиш вината си и да спасиш мизерната си кариера дори не си си направил труда да огледаш добре известния педофил, чийто път се е пресякъл с жертвата по доста очебиен начин. Как, по дяволите, си го пропуснал, Франк?

Сега бе ред на Франк Тремънт да пребледнее.

— И сега ти, едно мързеливо ченге, имаш наглостта да обвиняваш клиента ми в съучастничество? Би трябвало да му благодариш. Профука месеци по този случай и не откри абсолютно нищо. Сега си по-близо от всякога до решението му *поради* престъплението, в което обвиняваш клиента ми.

Франк Тремънт се сви пред очите им.

Хестър кимна на Грейсън. Двамата понечиха да станат от местата си.

— Къде си мислите, че отивате? — попита Уокър.

— Тръгваме си.

Уокър подкани с поглед Тремънт да възрази. Тремънт бе все още замаян. Уокър пое инициативата в свои си ръце.

— Така си мислите. Клиентът ти е арестуван.

— Искам добре да ме чуете — каза Хестър. Сега тонът ѝ бе помек, примирителен. — Губите си времето.

— Защо мислиш така?

Тя го погледна право в очите.

— Ако знаехме нещо, което би могло да помогне на това момиче, щяхме да ви го съобщим.

Мълчание.

Уокър се помъчи да се изперчи, но вече нямаше смисъл.

— Защо не ни оставиш ние да решим какво би ни помогнало?

— Да — отвърна Хестър, която от известно време насам стоеше права; тя хвърли поглед към Тремънт, после отново се взря в Уокър. — И двамата доста се потрусихте, за да ми вдъхнете доверие. Сега трябва да се съсредоточите в задачата си — да намерите горкото момиче, а не да преследвате единствения човек, направил нещо полезно в случая.

Някой почука на вратата. Млад полицай надникна в стаята. Всички обърнаха поглед към него. Уокър попита:

— Какво има, Стантън?

— Открих нещо в телефона ѝ. Мисля, че ще искате да го видите.

ГЛАВА 19

Франк Тремънт и Мики Уокър тръгнаха след Стантън по коридора.

— Хестър Кримстийн е безнравствена акула, която би засрамила дори уличница — забеляза Уокър. — Знаеш ли, че всичките тези приказки за компетентността и тям подобни имаха за цел да ни изхвърли от играта?

— Аха.

— Погълнат си целият от случая. Направи повече от който и да е друг.

— Така е.

— Същото може да се каже и за ФБР, за криминалните психолози, както и за цялото управление. Едва ли някой можеше да предвиди случилото се.

— Мики?

— Да.

— Нуждая се от нежност — заяви Франк. — Ще отида да потърся някой по-женствен от теб, ясно?

— Добре де, ясно.

Стантън ги отведе в една ъглова стая в мазето, където се навъртаха полицаи от техническия екип. Бяха включили телефона на Хейли Макуейд в един от компютрите. Стантън посочи към екрана.

— Нарочно прекарахме телефона й през компютъра, за да го огледаш на по-голям екран.

— Хубаво — отвърна Франк Тремънт. — Е, какво открихте?

— Намерих нещо в една апликация.

— Къде?

— В апликация към телефона.

Тремънт се хвана за колана и повдигна панталоните си.

— Представи си, че съм древно изкопаемо, което не може да включи дори собственото си видео.

Стантън натисна едно копче. Екранът почерня и на него се появиха три колонки стриктно подредени иконки.

— Това са приложенията за мобилния телефон. Ето тук, където пише „айкол“, се записват уговорените ѝ срещи, като например за игра на лакрос или пък училищните задачи, „тетрис“ е името на играта, както и „моточейзър“, „сафари“ е нейният браузър, „айтюнс“ — тук може да сваля песни. Хейли е обичала музиката. Има и още една програма или музикална апликация, наречена „Шазам“. Тя...

— Мисля, че това е главното — каза Уокър.

— Да, съжалявам.

Франк се вторачи в телефона на Хейли. Запита се коя ли песен е слушала за последно. Бърз рок ли е харесвала, или сърцераздирателни балади? Като типичен дърт гадняр Франк винаги се бе подигравал на подобни джунджурии, на хлапаците, които набират и изпращат текстове и се шляят със слушалки в ушите, но знаеше, че в известен смисъл това бе животът. Вътре щеше да намери имената на приятелите ѝ, училищната ѝ програма щеше да бъде в календара, любимите ѝ парчета — в специален списък, той щеше да види и снимките, които са я карали да се усмихва, като онази с Мики Маус.

В телефона ѝ щеше да бъде и обвинението на Хестър Кримстийн. Наистина Дан Мърсър не бе извършил някакво насилие или изнасилване преди, изглежда, си бе паднал по млади момичета, а фактът, че бившата му съпруга живее в същия град, едва ли означава нещо. Ала думите на Кримстийн относно липсата му на компетентност още звучаха в ушите му и Франк се опасяваше, че в тях дочува ехото на истината.

Трябваше да забележи педофила.

— Както и да е — каза Стантън, — нямам намерение да навлизам в подробности, но ми се струва малко странно. Хейли е свалила много песни, както прави всеки на нейната възраст, но не и по времето, когато е изчезнала. След изчезването си тя не е влизала и в мрежата. Искам да кажа, че ни е известно всяко място, на което е била, защото сървърът ни го посочва. Така че видяното в браузъра няма да ви изненада кой знае колко. Направила е няколко справки в университета във Вирджиния — предполагам, че е понесла тежко факта, че не са я приели, прав ли съм?

— Прав си.

— Търсила е сведения и за някакво момиче на име Лин Яловски от Уест Ориндж, състезателка по лакрос, приета в университета във

Вирджиния, затова мисля, че ѝ е била конкурентка.

— Това го знаем — отвърна Франк.

— Да, от сървър. Сигурно знаете и за съобщенията, за текстовете и други такива, макар че, трябва да отбележа, че Хейли се е занимавала много по-малко с тези неща, отколкото приятелите ѝ. Но вижте, тук има една специална апликация с „Гугъл Ърт“. Вероятно знаеш какво означава това.

— Не ми се присмивай — рече Франк.

— Виж тук. Представлява вградена система за глобално позициониране.

Стантън взе мобилния телефон и чукна върху една снимка със земното кълбо на нея. Огромният глобус се завъртя, сателитната камера увеличи образа на частта, на която се бе фиксирала, планетата започна да се увеличава — първо Съединените щати, после Източното крайбрежие, след това се придвижи още по-надолу към Ню Джърси, докато се спря на стотина метра над сградата, в която се намираха в момента. На екрана пишеше: „Улица «Уест Маркет» 50, Нюарк, щата Ню Джърси“.

Франк зина с уста от почуда.

— Това нещо навсякъде ли може да отиде?

— Бих искал да е така — отвърна Стантън. — Но не. Трябва да се превключи. А Хейли не го е направила. Но пък можеш да провериш всеки адрес, всяко място, което си поискаш, и да видиш сателитната му снимка на картата. Тъй или иначе в момента специалистите работят по въпроса, но мисля, че „Гугъл Ърт“ има самостоятелен вход, така че не можем да видим посещенията от нея места чрез сървъра. Нито кога точно ги е посетила.

— Хейли е търсила разни места, така ли?

— Само две, откакто си е качила апликацията.

— Кои?

— Собствения си дом. Мисля, че когато за първи път го е качила, тя е включила каквото трябва и телефонът ѝ е показал къде се е намирала. Така че това не влиза в сметката.

— А другото?

Стантън щракна и огромното кълбо отново се завъртя. Те наблюдаваха как увеличава картината на Ню Джърси. Спря в гориста местност, в центъра на която се издигаше постройка.

— Рингууд Стейт Парк — обяви Стантън. — На около шейсет километра оттук. В сърцето на планината Рамаро. Сградата е „Скайланд Манър“. Намира се по средата на парцел от най-малко двайсет хиляди декара гора.

Последва мълчание. Франк усещаше как сърцето му се блъска в гърдите. Погледна към Уокър. Не си размениха нито дума. Защото знаеха. Щом нещо подобно кацне на рамото ти, ти просто знаеш. Паркът бе доста голям. Франк си припомни как преди няколко години някои от участниците в играта „Сървайвър“ се бяха изпокрили в околните гори и живяха там повече от месец. Бе напълно възможно да си построиш малко обиталище, сгущено под дървета и храсти, и да държиш някого насила в него.

Може пък да погребеш някого, така че никога да не го открият.

Първи Тремънт погледна часовника си. Полунощ. Още дълго време щеше да цари мрак. Обзе го паника. Бързо позвъни на Джена Уилър. Ако не отговореше, той щеше да отиде с колата си до самия й праг, за да получи отговор на въпроса си.

— Ало?

— Дан обичаше да ходи из планината, нали?

— Да.

— Имаше ли любими места?

— Знам, че харесваше пътеката в Уочънг.

— А Рингууд Стейг Парк?

Мълчание.

— Джена?

Тя не отговори веднага.

— Да — потвърди с глас, който идваше някъде отдалече. — Преди години, когато бяхме още женени, непрекъснато се изкачвахме по Къпсо Брук Луп дотам.

— Облечи се. Ще изпратя кола да те вземе.

Франк Тремънт остави слушалката и се обърна към Уокър и Стантън:

— Хеликоптери, кучета, булдозери, прожектори, лопати, спасителни отряди, рейнджъри, всеки до последния човек, местни доброволци. Да тръгваме.

Уокър и Стантън кимнаха с глава.

Франк Тремънт отново вдигна телефона си. Пое си дълбоко дъх и с горчивина, останала в душата му от думите на Хестър Кримстийн, набра номера на Тед и Марша Макуейд.

В пет часа сутринта Уенди се събуди от рязък телефонен звън. Беше заспала само преди два часа. През цялото време се бе ровила в компютъра и бе започнала да обобщава нещата. За Келвин Тилфър нямаше нищо. Дали той не беше изключението, което потвърждаваше правилото? Все още не знаеше. Но колкото повече неща откриваше за останалите четирима, колкото по-дълбоко се ровеше в живота им, толкова по странни се оказваха скандалите, в които бяха замесени групата съквартиранти от „Принстън“.

Уенди протегна ръка към телефона, без да отваря очи, и измърмори:

— Ало?

Вик пропусна любезностите.

— Знаеш ли къде се намира Рингууд Стейт Парк?

— Не.

— В Рингууд.

— Трябвало е да станеш екстрасенс, Вик.

— Идвай веднага.

— Защо?

— Защото тъкмо там ченгетата търсят трупа на момичето.

Тя седна в леглото.

— Хейли Макуейд?

— Аха. Предполагат, че Мърсър я е завлякъл в гората.

— Какво ги е насочило натам?

— Нямам представа. Изпращам операторски екип да те посрещне.

— Вик?

— Какво?

Уенди разреса косата си с пръсти, като се опита да укроти препускащите мисли в главата ѝ.

— Не съм сигурна, че ще имам куража да отида там.

— Ала-бала-портокала. Тръгвай веднага.

Той затвори телефона. Уенди стана от леглото, взе душ и се облече. Куфарчето с гримовеите за пред екран бе винаги готово, но тя се почувства доста зле, като се сети къде отива. Добре дошли в света на телевизионните новини. Да го кажем с поетичния израз на Вик: „Ала-бала-портокала“.

Тя мина през стаята на Чарли. Пълна скръб — ризата и шортите от предишния ден се въргаляха захвърлени на пода. Когато изгубиш съпруга си, научаваш се да не си губиш времето за такива неща. Тя погледна през тях към спящия си син и си помисли за Марша Макуейд. И Марша се бе събудила като нея една сутрин, и тя бе погледнала в стаята на децата си и бе открила, че леглото на дъщеря ѝ е празно. Сега, три месеца по-късно, Марша Макуейд чакаше съобщение, докато блюстителите на закона претърсваха парка и диреха изчезналото ѝ дете.

Ето това хора като Ариана Насброу никога нямаше да разберат. Крехкостта, несигурността на живота. Бурята, която само ужасът можеше да развихри. Как и най-малката небрежност можеше да те захвърли в дълбините на отчаянието. И как последиците можеха да се окажат непоправими.

Все пак Уенди мълчешком изрече молитвата на всички родители: „Дано нищо лошо не му се случи. Опази живота на детето ми“.

После седна зад волана и се отправи към националния парк, където полицията издирваше момичето, което една сутрин майка му не бе открила в леглото.

ГЛАВА 20

Слънцето изгря в пет и четирийсет и пет.

Патриша Макуейд, по-малката сестра на Хейли Макуейд, бе застанала в центъра на бурята и не помръдваше. Откакто полицаите откриха мобилния телефон на Хейли, струваше ѝ се, че се бяха върнали в началните дни на вцепенение, когато отпечатваха постери, звъняха на всичките ѝ приятели, ходеха на местата, на които тя обичаше да ходи, ровеха се из компютъра на „изчезналото момиче“, раздаваха снимката ѝ в близките търговски центрове.

Детектив Тремънт, който бе толкова внимателен със семейството ѝ, изглеждаше така, сякаш през последните десет дни бе остарял с цели десет години. Той се насили да ѝ се усмихне и я попита:

— Как си, Патриша?

— Добре съм, благодаря.

Той я потупа по рамото и отмина. Доста хора се отнасяха така към Патриша. Тя не изпъкваше с нищо. Беше съвсем обикновено момиче. Но това не я притесняваше. Повечето хора бяха обикновени, макар да смятаха, че не са. Патриша бе доволна от положението, което заемаше — поне така беше досега. Хейли ѝ липсваше. Патриша не обичаше да привлича вниманието. За разлика от по-голямата си сестра, надпреварата не я привличаше и тя странеше от светлината на прожекторите. Сега се бе превърнала в „знаменитост по нещастен повод“, популярните момичета в училище се държаха приятелски с нея, стремяха се да бъдат по-близо до нея, за да могат да кажат в компания: „О, изчезналото момиче ли? Сестра ѝ ми е приятелка!“.

Майката на Патриша помагаше в организирането на спасителните групи. Марша бе силна, също като Хейли, по време на разходките им от нея се излъчваше силата на пантера и в такива случаи дори най-обикновеното ходене сякаш се превръщаше в огромно предизвикателство за останалите. Най-отпред вървеше Хейли. Всеки път. А Патриша бе след нея. Някои си мислеха, че това я притеснява. Не беше така. Понякога майка ѝ ще ѝ направи забележка, ще ѝ каже: „Трябва да си по-решителна“, ала Патриша не виждаше причина за

това. Не обичаше да взема решения. С удоволствие гледаше любимите филми на Хейли. Не ѝ пукаше дали са китайски, или италиански. Голяма работа! Като си помисли човек, каква чак толкова полза имаше от това да си решителен?

Подвижните телевизионни станции бяха паркирали в оградената с въжета поляна — така каубоите ограждаха говедата си, когато ги оставяха да пасат. Патриша зърна жената от кабелната телевизионна станция — онази с пискливия глас и замръзналата в едно положение прическа. Един от репортерите се промъкна покрай огражденията и повика Патриша по име. Той ѝ се усмихна, като показва всичките зъби в устата си, и ѝ посочи микрофона, сякаш бе бонбонче, с което я изкушаваше да влезе в автомобила му. Тремънт се приближи до репортера и му нареди да премести нещо зад огражденията.

Пристигна още една телевизионна кола. Патриша разпозна красивата жена, която слезе от нея. Нейният син, Чарли Тайнс, бе гимназист в училището, в което ходеше и тя. Бащата на Чарли бе убит от пъан шофьор. Майка ѝ бе разказвала. Щом зърнеха госпожа Тайнс, било то на спортна среща в училището, в супермаркета или някъде другаде, Патриша, Хейли и Марша тутакси утихваха, сякаш от уважение или от страх, досещаше се Патриша, като се питаха какъв ли щеше да бъде техният живот, ако някой пъан шофьор беше убил нейния баща.

Пристигнаха още полицаи. Баща ѝ ги поздрави с пресилена усмивка и се ръкува с тях, сякаш им беше началник. Патриша приличаше повече на него — движеше се по течението. Ала баща ѝ се бе променил. Всички се бяха променили, но при баща ѝ промяната бе тъй дълбока, че тя бе сигурна: дори Хейли да се върне, нещата едва ли щяха да се оправят. Външно той бе същият, усмихваше се по същия начин, опитваше се да се смее и да се прави на глупчо, както и много други неща, които му бяха присъщи само на него, ала очите му бяха празни, сякаш вътрешностите му бяха извадени, сякаш участваше във филм, в който извънземните са заменили хората с бездушни клонинги и той бе един от тях.

Полицайте доведоха и кучетата си, немски мастифи, и Патриша се приближи до тях.

— Може ли да ги погала? — попита тя.

— Разбира се — отвърна полицаят.

Патриша почеса едното зад ушите. То изплезе език от удоволствие.

Хората често се питат доколко родителите формират характера на децата си, но в живота на Патриша най-доминираща от всички бе фигурата на Хейли. Когато във втори клас децата започнаха да обиждат Патриша, Хейли напердаши едно от тях за назидание на останалите. Когато веднъж група момчета им подсвиркваха в „Медисън Скуеър Гардън“ — Хейли бе взела малката си сестричка на концерт на Тейлър Суифт — сестра ѝ бе застанала пред нея и им беше просъскала да си затварят устите. Когато бяха в „Дисни Уърлд“, една вечер родителите ѝ бяха пуснали Хейли и Патриша да излязат самички. Накрая се запознаха с няколко по-големи момчета и се напиха в едно заведение. Порядъчното момиче винаги можеше да се справи с подобно положение. Не че Хейли не бе порядъчно момиче, напротив, но все пак бе още малка. През онази нощ, след като изпи първата си бира, Патриша излезе с едно момче на име Паркър, но Хейли се погрижи Паркър да не стига по-далече от това.

— Ще започнем да претърсваме гората от вътре навън — тя чу гласа на детектив Тремънт, който отговаряше за кучетата.

— Колко навътре?

— Ако е жива, ако кучият син ѝ е направил заслон, където да я скрие, той трябва да е доста далече от пътя, иначе все някой щеше да забележи нещо. Но ако е близо до пътеката...

Гласът му заглъхна, когато той осъзна — Патриша бе сигурна в това — че тя можеше да го чуе. Патриша хвърли поглед към гората, помилва кучето и се престори, че нищо не е чула. През последните три месеца Патриша бе блокирала. Хейли беше силна. Щеше да оцелее. Сякаш по-голямата ѝ сестра бе тръгнала на някакво странно приключение, чийто край скоро щеше да се види.

Но сега, като гледаше навътре в гората и милваше кучето, тя си представи нещо невероятно: Хейли — сам-самичка, уплашена, наранена, плачеща. Патриша стисна очи. Франк Тремънт се приближи до нея. Изправи се отпред, леко се прокашля и я зачака да отвори очи. След няколко секунди тя го погледна. Зачака да започне да я утешава. Но той не го направи. Просто стоеше пред нея и нерешително пристъпваше от крак на крак.

Патриша отново затвори очи, като продължи да милва кучето.

ГЛАВА 21

Уенди стоеше пред полицейските заграждения и говореше в микрофона, който носеше логото „НОВИНИТЕ ПО ЕН ТИ СИ“.

— И така, очакваме информация — започна тя, като се стараеше да придаде на гласа си тежест, съответстваща на мелодрамата, която предаваше по телевизионните новини. — От Рингууд Стейт Парк, щата Ню Джърси, за вас предава Уенди Тайнс от „Новините по Ен Ти Си“.

Тя снижи микрофона. Сам, операторът ѝ, рече:

— Може би трябва да го повторим.

— Защо?

— Заради конската ти опашка.

— Няма ѝ нищо.

— Хайде, стегни я малко. Ще ти отнеме само две минути. Вик сигурно ще иска повторение на кадъра.

— Остави го Вик.

Сам завъртя очи.

— Шегуваш ли се?

Тя не отговори.

— Хей, ти ще опереш пешкира, когато пуснем в ефир кадрите, на които си с размазан грим — продължаваше той. — Да не би внезапно да си станала религиозна? Хайде, нека повторим кадъра.

Уенди му подаде микрофона и се оттегли. Сам, разбира се, имаше право. Тя беше телевизионна репортерка на новините. Всеки, който си мисли, че външният вид няма значение в тази индустрия, е или наивен, или малоумен. Разбира се, че външността беше от значение, и при подобни тъжни поводи Уенди не бе пропускала да се нагласи за пред камерата и бе повтаряла кадрите веднъж, че и повече пъти.

Накратко — към дългия списък от слабостите ѝ можете да добавите и квалификацията „лицемерна“.

— Къде отиваш? — попита Сам.

— Мобилният е в мен. Ако изникне нещо, позвъни ми.

Тя се отправи към колата си. Беше си наумила да се обади на Фил Търнбол, но си спомни какво бе казала жена му Шери: Фил прекарвал всяка сутрин сам-самичък с новия вестник в крайпътната закувалня на шосе №17. Само на двайсетина минути път оттук.

Класическите крайпътни заведения в щата Ню Джърси в миналото имаха чудесни стени от лъскав алуминий. По-новите — построени около 1968 година — бяха с изкуствени каменни фасади и Уенди почувства, че алуминият ѝ липсва. Вътре обаче те почти не се бяха променили. На всяка маса все още имаше по един малък джубокс, столчетата около тезгяха можеха да се въртят във всички посоки, поничките все тъй стояха под стъклени похлупаци, по стените висяха стари, избелели от слънцето фотографии с автографи на местни знаменитости, за които никой не бе чувал, зад касата стояха навъсен мъж, от чиито уши стърчаха косми, и сервитьорка, която наричаше посетителите „сладурче“ и на тях им ставаше приятно.

На джубокса бе зареден хитът от осемдесетте години „Истина“ на „Спандау Балет“, интересна селекция от шест АМ парчета. Фил Търнбол бе седнал в ъгловото сепаре. Носеше сив раиран костюм и жълта вратовръзка — от онези, които в миналото се асоциираха с притежаването на власт. Той не четеше вестника. Беше се вторачил в чашата си с кафе, сякаш вътре се криеше отговорът на въпросите му.

Уенди се приближи и го зачака да вдигне поглед. Но той не го направи.

Все още забил поглед надолу, Фил попита:

— Откъде разбра, че съм тук?

— Жена ти ми бе споменала, че се навърташ насам.

Той се усмихна, но в усмивката му нямаше радост.

— Тя знаеше, нали?

Уенди не отговори.

— Кажи ми как точно протече разговорът ви: „О, чувствителният Фил всяка сутрин сяда в крайпътния ресторант и се самосъжалева“ — така ли?

— Нищо подобно — отвърна Уенди.

— Хубаво.

Не си струваше да се задълбочават на тази тема.

— Имаш ли нещо против да седна?

— Нямам какво да ти кажа.

Вестникът бе отгърнат на страницата, където се описваше как мобилният телефон на Хейли е бил намерен в мотелската стая на Дан Мърсър.

— Чете ли за Дан?

— Аха. Още ли имаш намерение да защитаваш името му? Или е било лъжа от самото начало?

— Не разбирам мисълта ти.

— Онзи ден не знаеше ли, че Дан е отвлякъл момичето? Нима си помисли, че няма да говоря, ако ми кажеш истинската си цел, и затова се престори, че искаш да възстановиш репутацията му?

Уенди се намести на стола срещу него.

— Никога не съм казвала, че искам да възстановя репутацията му. Казах, че искам да разбера истината.

— Колко благородно! — забеляза той.

— Защо си толкова враждебен?

— Снощи те видях да говориш с Шери.

— Да, и какво от това?

Фил Търнбол взе кафето с двете си ръце — той бе мушнал единия си пръст в дръжката на чашата и балансираше с останалите.

— Искала си да ме убеди да ти сътруднича.

— Пак повтарям: и какво от това?

Той отпи от кафето и внимателно върна чашата върху масата.

— Не знаех какво да си мисля. Част от онова, което каза за Дан, имаше логика. Но сега — и той кимна към написаното във вестника относно мобилния телефон на Хейли, — накъде бият?

— Може би ще ни помогнеш да открием изчезналото момиче?

Той поклати глава и затвори очи.

— Моля?

Сервитьорката — една от онези, които бащата на Уенди навремето наричаше „курвички“, едра, разлята блондинка, затиснала молив зад ухото си, каза:

— Да ви донеса ли нещо?

По дяволите, помисли си Уенди. Не я бе нарекла „сладурче“.

— Не, благодаря — отвърна Уенди.

Сервитьорката се отдалечи. Фил продължаваше да седи със затворени очи.

— Фил?

— Неофициално ли? — попита той.

— Добре.

— Не знам как да се изразя така, че казаното от мен да не прозвучи погрешно.

Уенди мълчеше, за да му даде време да помисли.

— Виж сега, Дан и тези сексуални глупости...

Гласът му заглъхна. Уенди бе втрещена. Сексуални глупости ли? Да се опиташ да си направиш среща с малолетна и да отвлечеш друга като нея — това ли нарича той „сексуални глупости“? Ала сега едва ли бе моментът за лекция по морал. Така че тя продължи да мълчи и да чака.

— Не ме разбирай погрешно. Не твърдя, че Дан е бил педофил. Нещата съвсем не стояха по този начин.

Той отново млъкна и този път Уенди не беше сигурна дали той ще продължи, ако тя не го подкани.

— А по кой? — попита тя.

Фил отвори уста, спря се и поклати глава.

— Да речем, че за Дан нямаше значение фактът, че са млади, разбираш ли ме?

Сърцето на Уенди се сви.

— Като казваш „нямаше значение фактът, че са млади“...?

— Навремето — имай предвид, че говоря за преди повече от двайсет години — та навремето Дан предпочиташе да е в компанията на по-млади момичета. Не като педофилите или други извратеняци. Нямаше нищо извън релсите. Но обичаше да ходи на вечеринки в гимназията. Ще покани млади момичета на събиране в студентските общежития, неща от този род.

Устата на Уенди пресъхна.

— Колко млади?

— Не знам. Не съм поглеждал личните им карти.

— Колко млади, Фил?

— Вече ти казах, че не знам. — Той смутено се размърда на стола си. — Имай предвид, че ние бяхме първокурсници в колежа. На по осемнайсет-деветнайсет години. А момичетата учеха в гимназията. Не е кой знае какво, нали? Мисля, че Дан бе осемнайсетгодишен. Момичетата трябва да са били две, три, четири години по-млади от него.

— Четири години? Значи е имало момичета на по четиринайсет?

— Нямам представа. Само ти казвам. А и ти сама знаеш как е. Някои четиринайсетгодишни момичета имат вид на много по-възрастни. Начинът, по който се обличат, и прочее. Сякаш искат да се харесат на по-големите момчета.

— Не навлизай в тези води, Фил.

— Права си. — Той разтърка лицето си с две ръце. — Господи, дъщеря ми е на същата възраст. Не го защитавам. Опитвам се да обясня. Дан не беше нито извратен, нито изнасилвач, но да се сближи с по-младо момиче? Вероятно бих го разбрал. Но насила да отвлече и нарани младо момиче...? Не, изобщо не мога да си го представя.

Той млъкна и се облегна назад. Уенди седеше и не помръдваше. Тя отново си припомни онова, което знаеше за изчезването на Хейли Макуейд: нямало е влизане с взлом, нямало е насилие, нито обаждания по телефона, нито никакви текстове по мобилния, никакви имейли, никакви следи от отвлечане, дори леглото ѝ беше оправено.

Може пък да са грешали от самото начало.

В главата ѝ започна да се оформя друга теория. Тя бе още неподредена, не беше основана на неоспорими факти, ала все пак бе нещо, по което да се ръководи. Следващата стъпка: да се върне в гората и да открие шериф Уокър.

— Трябва да вървя.

Той вдигна поглед към нея.

— Мислиш ли, че Дан е сторил нещо на момичето?

— Вече не правя никакви догадки. Никакви, наистина.

ГЛАВА 22

Уенди позвъни на Уокър от автомобила си. Позвъняването премина по три различни маршрута, преди Уокър да отговори.

— Къде си? — попита Уенди.

— В гората.

Мълчание.

— Нещо ново?

— Нищо.

— Ще ми отделиш ли пет минути?

— В момента съм на път за имението. Тук има един човек на име Франк Тремънт. Той отговаря за случая с Хейли Макуейд.

Името ѝ се стори познато. Беше отразявала случаи, с които се бе занимавал той. Човекът бе професионалист, доста умен, прекалено циничен.

— Познавам го.

— Страхотно. Чакаме те.

Тя затвори телефона. Върна се с автомобила в Рингууд, паркира до другите репортери и се приближи до полицая, който охраняваше входа към местопрестъплението. Сам грабна камерата си и хукна след нея. Уенди поклати глава и го спря. Сам се обърка. Уенди каза името си на полицая и той ѝ махна с ръка да влезе. Това не се хареса на останалите репортери. Втурнаха се след нея, като настояваха да влязат. Уенди не се обърна назад.

Стигна до палатката и друг полицаей я уведоми:

— Шериф Уокър и детектив Тремънт казаха да почакате тук.

Тя кимна и седна на сгъваемия платнен стол, от онези, на които родителите седяха край игрището по време на училищните мачове. Наоколо бяха паркирани десетина полицейски автомобили — някои от тях обозначени, други не. Имаше и униформени ченгета, ченгета в цивилни дрехи, а неколцина офицери се бяха издокарали в модните винтяги на ФБР. Мнозина си бяха взели преносимите компютри. В далечината се чуваше неравното боботене на хеликоптер.

В края на гората, съвсем самичко, стоеше малко момиченце, в което Уенди разпозна Патриша Макуейд, по-малката сестра на Хейли. Уенди се поколеба дали времето е подходящо за това, ала колебанията ѝ не продължиха дълго. Нима щеше да пропусне възможността? Тя се отправи към момичето, като пътем се убеждаваше, че не го прави заради сензационния материал, а с цел да научи какво се е случило в действителност с Хейли и Дан.

В главата ѝ се оформяше нова теория. Патриша Макуейд сигурно разполагаше с информация, която щеше или да я докаже, или да я опровергае.

— Здравсти — поздрави тя малкото момиче.

То трепна. Обърна се към Уенди.

— Здравсти.

— Казвам се Уенди Тайнс.

— Знам — отвърна Патриша. — Живеете в града. Работите в телевизията.

— Така е.

— Направихте предаване за човека, който е взел телефона на Хейли. Мислите ли, че ѝ е сторил нещо лошо?

Уенди се изненада от прямотата на момичето.

— Не знам.

— Помислете — смятате ли, че я е наранил?

Уенди се замисли.

— Мисля, че не я е наранил, не.

— Защо?

— Просто така ми хрумна. Нямам причини да мисля противното. Но, както вече казах, не знам.

— Доста логично — кимна с глава Патриша.

Уенди се зачуди по какъв начин да захване разговор с момичето. Дали да не започне с нещо незначително, като например: „Бяхте ли близки със сестра си?“. Всяко интервю можеше да започне така. Първият въпрос трябваше да бъде доста безобиден. Да оставиш събеседника си да се отпусне, да ти се довери, да следва твоя ритъм. Но пък нямаше и много време — Тремънт и Уокър можеше да се появят всеки миг — пътят като че ли не беше най-правилният. Момичето бе доста директно с нея. Дали и тя да не опита същия подход?

— Сестра ти споменавала ли е името на Дан Мърсър?

— И полицията ме попита същото.

— Е?

— Не. Хейли никога не го е споменавала.

— Хейли имаше ли си приятел?

— Полицията и това ме попита — отвърна Патриша. — Още първия ден, след като тя изчезна. Детектив Тремънт трябва да ме е питал стотици пъти оттогава насам. Сякаш крия нещо.

— А не криеш ли?

— Не.

— Е, имаше ли си приятел?

— Мисля, че да. Но не знам. Беше нещо като тайна. Хейли пазеше личните си неща в тайна.

Уенди усети как сърцето ѝ заби по-бързо.

— Как така лични?

— Понякога се измъкваше и се срещаше с него.

— Откъде знаеш?

— Тя ми каза. За да я прикрия, ако родителите ни я потърсят.

— Колко пъти го е правила?

— Може би два или три пъти.

— А в нощта, когато изчезна, беше ли те накарала да я прикриеш?

— Не. Последният път, когато ме помоли за това, бе близо седмица, преди да изчезне.

Уенди се замисли върху думите ѝ.

— Разказа ли всичко на полицията?

— Разбира се. Още на първия ден.

— Те откриха ли този неин приятел?

— Така ми се струва. Имам предвид, че така казаха.

— Ще ми разкриеш ли кой е той?

— Кърби Сенет. От нашето училище.

— А ти сигурна ли си, че е бил Кърби?

— В смисъл, дали той е бил нейният приятел?

— Да.

Патриша сви рамене.

— Предполагам.

— Не си много сигурна.

— Нали ви казах, тя не споделяше с мен. Просто ме използваше, за да я прикривам.

Хеликоптерът прелетя над главите им. Патриша заслони очите си с длан и погледна нагоре. Пое си дълбоко въздух и тежко преглътна.

— Все още ми изглежда нереално. Сякаш е заминала на екскурзия и някоя сутрин ще се върне у дома.

— Патриша?

Тя свали очи от небето.

— Мислиш ли, че Хейли е избягала?

— Не.

Просто така.

— Защо си толкова сигурна?

— Че защо ѝ е да бяга? Да, от време на време ще се измъкне да пийне, такива неща. Но Хейли беше щастлива. Обичаше да ходи на училище, да играе лакрос. Харесваше приятелите си. И обичаше семейството си. Защо ѝ е да бяга?

Уенди се замисли.

— Госпожо Тайнс? — каза Патриша.

— Да?

— За какво си мислите?

Уенди не желаше да лъже момичето. Но и не искаше да ѝ каже. Гледаше встрани и се колебаеше.

— Какво става тук?

И двете се сепнаха. Обърнаха се и видяха областния детектив Франк Тремънт и шериф Уокър. Детектив Тремънт имаше недоволен вид. Хвърли кос поглед към шериф Уокър. Уокър кимна и каза:

— Патриша, ще дойдеш ли с мен?

Уокър и Патриша се запътиха към полицейската шатра, като оставиха Тремънт насаме с Уенди. Тремънт свъси вежди.

— Надявам се, че не ми изиграхте някой номер, докато разговаряхте със семейството?

— Не.

— Е, до какво се добрахте?

— Дан Мърсър е харесвал млади момичета.

Тремънт я погледна с крайчеца на окото си.

— Леле, какво откритие!

— Нещо в цялата тази история с Дан Мърсър ми звучи фалшиво от самото начало — продължи тя. — Сега няма защо да се впускам в подробности, но никога не съм го възприемала като злодей или хищник. Разговарях с негов състудент от „Принстън“. Той не вярва, че Дан би могъл да отвлече когото и да е.

— Леле, и това е голямо откритие!

— Но в същото време потвърди, че Дан е харесвал по-млади момичета. Не отричам, че е отрепка. По-скоро е пълен боклук. Но онова, което искам да кажа, е, че той, изглежда, е получил съгласието на момичето, не е действал като отявлен насилник.

Тремънт не изглеждаше впечатлен от казаното.

— И така?

— И така, Патриша твърди, че Хейли си е имала таен приятел.

— Не е бил чак толкова таен. Местен хлапак на име Кърби Сенет.

— Сигурен ли сте?

— В какво да съм сигурен? — Тремънт направи пауза. — Почакайте, какво искате да кажете?

— Според Патриша Хейли неведнъж се е измъквала навън — последния път е излязла близо седмица, преди да изчезне. Твърди, че Хейли я е помолила да я прикрие.

— Така е.

— И вие, момчета, си мислите, че тя се е срещала с това хлапе Кърби?

— Да.

— Кърби потвърди ли го?

— Не напълно. Вижте, има доказателства, че са били заедно. Писали са си съобщения, изпращали са си имейли и прочее. Сякаш на Хейли ѝ е харесвало да го пази в тайна — може би защото Кърби е бил още хлапе. Не е бил кой знае какво. Момчето се е позовало на Петата поправка и не е казало истината. Не е нещо необичайно, дори да е невинен. Богати родители, разглезено дете, знаете как става.

— И това е бил приятелят на Хейли?

— Така изглежда. Но Кърби ни каза, че с Хейли са скъсали близо седмица преди нейното изчезване. Това съвпада с времето, когато се е измъкнала последния път.

— И очевидно сте огледали Кърби?

— Разбира се, но хлапето е пълен идиот. Не ме разбирайте погрешно. Дълго време проучвахме Кърби. По времето, когато тя е изчезнала, той е бил в Кентъки. Алибито му е непоклатимо. Проверихме го цели шест пъти. Няма начин да е замесен в това, ако това имате предвид.

— Нямам това предвид — отвърна Уенди.

Тремънт хвана колана си за токата и си повдигна панталоните.

— В такъв случай няма ли да споделите с нас?

— Дан Мърсър се е срещал с млади момичета. Хейли Макуейд излиза от дома си — няма следи от насилие, нито от влизане с взлом, нищо. Искам да кажа, че вероятно тайнственият ѝ приятел не е бил Кърби Сенет. Може да е бил Дан Мърсър.

Тремънт не бързаше да отговори. Предъвкваше нещо, което очевидно бе доста неприятно на вкус.

— Значи мислите — какво? Че Хейли е избягала с този извратеняк по собствена воля?

— Все още не ми се ще да отивам толкова далече.

— Добре — отвърна Тремънт със стоманена нотка в гласа. — Защото тя е порядъчно момиче. Наистина. Не искам родителите ѝ да слушат подобни глупости. Не го заслужават.

— Нямам намерение да я очерня.

— Добре. Значи сме наясно.

— Но заради самия спор — уточни Уенди — нека кажем, че Хейли е забегнала с Мърсър. Това обяснява липсата на следи от насилие. А може би обяснява и защо мобилният ѝ телефон се намираше в мотелската му стая.

— И какво е обяснението?

— Хейли бяга с Дан Мърсър. Но го убиват. Тя бързо излиза от мотелската стая, без дори да погледне назад. Помислете. Ако Дан Мърсър я бе отвлякъл и убил, защо ще задържа телефона ѝ?

— Като трофей?

Уенди се намръщи.

— Наистина ли го мислите?

Тремънт не отговори.

— Намерихте тази гора в „Гугъл Ърт“, нали?

— Да.

— Представете си, че сте Хейли. Бихте ли търсили в телефона си мястото, където похитителят ви е мислел да ви държи или да ви погребее?

— Но — Тремънт завърши мисълта ѝ, — бихте могли да потърсите място, където да се срещнете с приятеля си, с когото да избягате.

Уенди кимна с глава.

Тремънт въздъхна.

— Тя е порядъчно хлапе.

— Ние не ѝ издаваме морална присъда.

— Така ли?

Уенди го пропусна покрай ушите си.

— Да речем, че сте права — каза Тремънт. — Къде може да е Хейли сега?

— Не знам.

— И защо ще си оставя мобилния в мотела?

— Може би ѝ се е наложило да бърза. Може да не е могла да се върне в стаята. Може би се е страхувала, защото са убили Дан и тя е трябвало да се крие.

— Затова се е наложило да бърза — повтори Тремънт и поклати глава. — Така че тя какво е направила? Оставила е мобилния си телефон под леглото му, така ли?

Уенди се замисли. Нямаше отговор на въпроса.

— Нека разгледаме нещата в тяхната последователност — предложи Тремънт. — Най-напред ще изпратя хора в мотела — и във всички хотели, където Дан е пребивавал — и ще разбера дали някой си го спомня — него и момичето.

— Добре — съгласи се Уенди.

А после:

— Има още нещо.

— Какво е то?

— Когато видях Дан, преди да го застрелят, по лицето му имаше следи от як побой.

Тремънт разбра накъде биеше тя.

— И мислите, че Хейли Макуейд, ако е била с него, може да е станала свидетел на побоя? — Той кимна с глава. — Може би това е била причината да избяга.

Но когато Уенди го чу да изказва предположението си на глас, стори ѝ се неприемливо. Звучеше неубедително. Опита се да го премисли още веднъж. Имаше и друго — например къде се вмъкваша тук скандалите, в които беше замесена и стая 109 в „Стърнс“? Тъкмо се канеше да запознае Тремънт и с този аспект на нещата, ала в момента той ѝ се струваше твърде отдалечен от главното. Трябваше да го обмисли. Това означаваше да се върне при Фил и Шери Търнбол, може би дори да се обади на Фарли Паркс и Стивън Мишано, да се помъчи да открие Келвин Тилфър.

— Може би ще трябва да проучите кой е нападнал Дан Мърсър?
— предложи тя.

Лицето на Тремънт се озари от нещо подобно на усмивка.

— Хестър Кримстийн има интересна теория за станалото.

— Хестър Кримстийн? Телевизионният съдия?

— Точно така. Тя е адвокат на Ед Грейсън. Според хипотезата ѝ Дан Мърсър е бил насинен от нейния клиент.

— Защо мисли така?

— Виждате ли, открихме петна от кръвта на Дан Мърсър в автомобила на Грейсън. Заявихме, че като имаме предвид и вашите показания, очевидно Грейсън е убил Мърсър.

— Така.

— Но Кримстийн — много е добра! — тя казва така: добре, вашият свидетел (т.е. вие) твърди, че Мърсър е бил бит. Така че, заявява тя, възможно е Грейсън и Мърсър да са се сбили ден или два преди убийството. Възможно е кръвта да е попаднала в автомобила тъкмо по този начин.

— А вие приемате ли твърдението ѝ?

Тремънт сви рамене.

— Всъщност не, но не е там работата.

— Доста добра защита — забеляза Уенди.

— Аха. Кримстийн и Грейсън са измислили блестящ начин да отхвърлят доказателствата. Разполагаме с ДНК анализ на кръвта, но една схватка между двамата би могла да бъде достоверно обяснение. Да, по ръцете на Грейсън има остатъци от барут, но пък собственикът на стрелбището потвърди, че е бил там час след като сте го видели да стреля срещу Мърсър. Той твърди, че Грейсън е един от най-точните стрелци, които някога е срещал, така че си го спомня много добре. Вие

сте го видели да убива Дан Мърсър, но нямаме труп, нямаме оръжие, а убиецът е бил с маска.

Нещо се въртеше в главата на Уенди. Смътно си спомняше нещо, още не ѝ се появяваше съвсем ясно, не можеше да го види.

Тремънт каза:

— Знаете какво ще поискам, нали?

— Така мисля.

— Семейство Макуейд преминават през ада. Не ми се ще да ги натоварвам още повече. Не давайте гласност на предположенията си засега.

Уенди мълчеше.

— И бездруго нямаме нищо определено освен някои неизяснени хипотези — продължи той. — Обещавам, че каквото и да научим, най-напред ще го споделим с вас. Но заради успеха на следствието, заради родителите на Хейли още нищо не казвайте. Споразумяхме ли се?

Онова нещо продължаваше да чопли в главата ѝ.

Тремънт чакаше.

— Споразумяхме се — отвърна тя.

Когато излезе извън полицейските ограждения, Уенди, учудена, откри, че Ед Грейсън я чакаше, облегнат на колата ѝ. Мъчеше се да се държи нормално, ала не успяваше. Въртеше цигарата между пръстите си. Пъхна я в устата си и дръпна дълбоко, сякаш се намираще под водата, а цигарата бе тръбичка, през която си поемаше въздух.

— Пак ли си ми прикрепил проследяващо устройство на автомобила? — попита тя.

— Нямам представа за какво говориш.

— Да бе! Само проверяваш дали гумата ми е спукана, нали така?

Грейсън отново дръпна от цигарата си. Лицето му сякаш от дни не бе виждало самообръсначка, но такива бяха лицата и на повечето мъже, събрали се тук в този ранен час. Очите му бяха кървявали. Изглеждаше много по-зле от човека, който предишния ден самонадеяно ѝ развиваше теории за бдителността. Тя си спомни за посещението му в дома ѝ.

— Наистина ли си мислеше, че ще ти помогна да го убиеш? — попита Уенди.

— Истината ли искаш?

— Да, би било добре.

— Може и да си се съгласила с моята теория. Дори може да си се поразколебала по въпроса за Ариана Насброу. Но не, никога не съм си и помислял, че ще ми помогнеш.

— Просто си опитвал почвата, така ли?

Той замълча.

— Или посещениято ти е било повод, за да поставиш проследяващо устройство на колата ми?

Ед Грейсън поклати глава.

— Моля? — попита тя.

— Не разполагаш с никакви улики, нали, Уенди?

Тя се приближи до вратата откъм страната на шофьора.

— Защо си дошъл, Ед?

Той отправи поглед към гората.

— Искях да помогна в търсенето.

— Но няма да те пуснат ли?

— Ти какво мислиш?

— Говориш като провинил се.

Той отново дръпна от цигарата.

— Направи ми услуга, Уенди. Пропусни анализаторската част.

— Какво искаш от мен?

— Мнението ти.

— За кое?

Той стисна цигарата с връхчетата на пръстите си, сякаш в нея се съдържаше отговорът.

— Мислиш ли, че Дан я е убил?

Тя се замисли как да му отговори.

— Какво направи с трупа му?

— Най-напред ми отговори. Наистина ли Дан е убил Хейли Макуейд?

— Не знам. Може да я е затворил някъде и точно в този миг тя да умира от глад заради онова, което направи ти.

— Добър отговор. — Той се почеса по бузата. — Но полицаите вече ми вмениха тази вина.

— Не се ли получи?

— Не.

— Ще ми кажеш ли какво направи с трупа му?

— Боже мой — изрече монотонно той. — Аз... нямам... никаква... представа... за... какво... говориш...

Тя попадна в задънена улица, а имаше да посети много места. Онова малко нещо, което се въртеше в главата ѝ, имаше общо с групата на съквартирантите от „Принстън“. Дан и Хейли са избягали заедно — добре, може би. Ами скандалите, които включваха старите му съквартиранти? Можеше и нищо да не означаваха. Но най-вероятно не бе така. Тук нещо важно ѝ убягваше.

— И какво искаш от мен? — попита тя.

— Опитвам се да разбера дали Дан наистина е отвлякъл момичето.

— Защо?

— За да помогна на следствието, разбира се.

— За да спиш спокойно през нощта ли?

— Може би.

— И кой точно отговор ще успокои съня ти? — попита тя.

— Не те разбирам.

— Ако Дан е убил Хейли, съвестта ти няма да страда толкова, задето ти уби него, нали така? Както вече каза, той би могъл пак да го направи. Ти го спря, макар и малко късно. А ако не я е убил, значи все още си убеден, че той би могъл да нарани някого другото? Тъй или иначе единственият начин да го спреш, е бил да го убиеш. А това означава, че само ако се окаже, че Хейли е жива, а ти застрашаваш живота ѝ със своите действия, ще загубиш съня си.

Ед Грейсън поклати глава.

— Забрави за това.

Той понечи да си тръгне.

— Пропускам ли нещо? — попита тя.

— Както вече казах — и без да забавя крачка, Грейсън хвърли цигарата, — не разполагаш с никакви доказателства.

ГЛАВА 23

А сега какво?

Уенди би могла да продължи да търси улики, които да докажат, че макар и да не е било съвсем в реда на нещата, Дан и Хейли са имали отношения, при това напълно доброволно, но какво щеше да спечели от това? Полицията вече разполагаше с тази теория. Щяха да работят по нея. А тя трябваше да погледне случилото се от друг ъгъл.

Петимата, обитаващи едно и също жилище в „Принстън“.

Миналата година четирима от тях са били въввлечени в скандали. Петият — е, може би той също бе преминал през подобни изпитания, но просто не фигурираше в интернет. Така че тя се върна в „Старбъкс“ в Енгълууд, за да продължи разследването си. Когато влезе, още преди да зърне членовете на Клуба на бащите, тя чу звуците на рапа от високоговорителите — рапираше Тен-А-Флай:

*Каризма Карпентър, обичам те.
Ти не си мечтата на дърводелеца,
не си плоска като талпа
и не се даваш лесно...*

— Хей, здрасти.

Беше Тен-А-Флай. Тя се спря.

— Здрасти.

Тен-А-Флай бе пристегнат в син суичър с дръпнат до шията цип. Беше наложил качулката си върху червена бейзболна шапка с толкова голяма козирка, че дори шофьор на камион през далечната 1978-а щеше да се срамува да я носи. Зад него Уенди зърна мъжа с белия екип за тенис. Той лудо тракаше по клавишите на преносимия си компютър. По-младият баща с бебешкото кенгуру крачеше напред-назад и гукаше ли, гукаше.

Тен-А-Флай полюшваше рапърската си гривна като атрибут от празника на Все светии.

— Снощи те видях тук.

— Да.

— Хареса ли ти?

Уенди кимна с глава.

— Беше... въз... яко, страхотно.

Думите ѝ му направиха удоволствие. Той протегна ръка със свит юмрук. Тя откликна на жеста му.

— Ти си телевизионна репортерка, нали?

— Да.

— Дошла си, за да направиш предаване за мен, така ли?

Тенисистът в бяло добави с поглед, вторачен в компютъра:

— Би трябвало, наистина. — Той посочи екрана. — Тук има страшен екшън.

Уенди заобиколи масата и погледна лаптопа.

— Отворил си eBay^[1].

— Сега с това си изкарвам прехраната — отвърна Тенисиста в бяло. — Откакто ме уволниха...

— Дъг беше консултант в „Леман Брадърс“ — намеси се Тен-А-Флай. — Той предвиди лошите последици за пазара, ала не го послушаха.

— Както и да е — рече Дъг и скромно махна с ръка. — Но с помощта на eBay останах платежоспособен. Най-напред разпродадох всичко, което притежавах. После се втурнах да правя гаражна търговия — купувах разни неща, поправях ги и ги препродавах.

— И така припечелваш достатъчно?

Той сви рамене.

— Не, всъщност не се получава. Но все пак правя нещо.

— Като да играеш тенис ли?

— О, не играя тенис.

Тя само го погледна.

— Жена ми играе. Всъщност тя ми е втора жена. Някои биха я нарекли „жертва“. Непрекъснато се оплаква, задето е изоставила успешната си кариера, за да гледа децата, а всъщност по цял ден играе тенис. Когато изгубих работата си, предложих ѝ да се върне на работа. Заяви ми, че било късно. Така че продължава да играе тенис всеки божи ден. Вече ме мрази. Не може да ме гледа. Затова и аз облякох бял екип за тенис.

— Защото...?

— Не знам. Предполагам, че е в знак на протест. Взех си добра жена и ужасно я нараних. А добрата жена си тръгна от мен и вече дори не си прави труда да ми се ядосва. Получих си заслуженото, нали така?

Темата не я интересуваше. Тя погледна към екрана.

— Какво продаваш в момента?

— Сувенири с логото на Тен-А-Флай. Всъщност искам да кажа, че продаваме диска на Тен-А-Флай.

Върху масата имаше няколко компактдиска. На тях се виждаше Тен-А-Флай, облечен като Снуп Дог^[2], леко пийнал, да прави жестове с ръка; но той повече имаше вид на паралитик, отколкото на певец, чиято цел е да внуши нещо на публиката. Компактдискът носеше заглавието „Без ресори в предградията“.

— Без ресори ли? — попита Уенди.

— Езикът на гетото — обясни й Дъг в белия тенис екип.

— И е за?

— Не ти трябва да знаеш. Както и да е, продаваме тези компактдискове, тениски, шапки, ключодържатели, постери. Но в момента качвам и нещо друго. Погледни! Кърпата, която Тен-А-Флай носеше на снощното си представление.

Уенди погледна и не може да повярва на изписаната цена.

— Шестстотин долара!

— Непрекъснато наддават и вече са шестстотин и двацет. Нали ви казах, тук има доста екшън. Пликчетата, които някой хвърли на сцената, също се оценяват високо.

Уенди отново погледна към Тен-А-Флай.

— Не ги ли хвърли жена ти?

— Е, и?

Добър въпрос.

— Не, нищо. Фил тук ли е?

Докато задаваше въпроса си, Уенди го зърна зад щанда да разговаря с бармана. Още се усмихваше, когато се обърна, но щом я видя, усмивката му се стопи. Фил бързешком тръгна към нея. Уенди го пресрещна.

— Какво правиш тук?

— Трябва да поговорим.

— Вече говорихме.

— Не беше достатъчно.

— Нищо не знам.

Тя направи крачка към него.

— Нима не разбираш, че момичето е все още в неизвестност?

Фил затвори очи.

— Разбирам — отвърна той. — Просто... Не знам нищо.

— Само пет минути. Заради Хейли.

Фил кимна с глава. Те се оттеглиха на масата в ъгъла. Тя беше правоъгълна и в единия ѝ ъгъл имаше лого със следния надпис: „Моля, предложете тази маса на клиентите инвалиди“.

— През първата година на престоя ви в „Принстън“ — захвана Уенди, — двамата с Дан имахте ли и други съквартиранти?

Фил се намръщи.

— Какво значение има това?

— Просто ми отговори, става ли?

— Бяхме петима. Освен Дан и аз в апартамента живееха Фарли Паркс, Келвин Тилфър и Стийв Мишано.

— По-късно живели ли сте пак заедно?

— Сериозно ли ме питаш?

— Моля те!

— Да. Е, на втората година — или може би беше третата — Стийв записа семестъра в Испания. В Барселона или Мадрид. А през третата година, струва ми се, че Фарли живя в общежитието на студентското братство.

— Ти не влезе ли в братството?

— Не. О, аз отсъствах през първия семестър на последната година. Работех по програма в Лондон. Доволна ли си?

— Поддържахте ли връзка помежду си?

— Всъщност не.

— А Келвин Тилфър?

— Откакто завършихме, не съм чувал нищо за него.

— Не знаеш ли къде живее?

Фил поклати глава. Барманът донесе чаша с кафе и я остави пред Фил. Фил погледна към Уенди, за да види дали и тя не иска кафе, ала Уенди отказа.

— Келвин беше от Бронкс. Може да се е върнал там, не съм сигурен.

— Ами другите? Не си ли разговарял с тях?

— Чух се с Фарли, макар и доста отдавна. Миналата година двамата с Шери набирахме средства за кампанията му. Беше се кандидатира за Конгреса, но не му провървя.

— Е, Фил, там е работата.

— Къде?

— На никого от вас не е провървяло.

Той хвана чашата си, ала не я вдигна.

— Не те разбирам.

Тя извади листовете от кафявия плик, който бе донесла със себе си, и ги постави на масата.

— Какво е това? — попита той.

— Да започнем с теб.

— Какво за мен?

— Преди година те обвиняват в присвояване на два милиона долара.

Той облеци очи.

— Откъде знаеш колко?

— И аз си имам източници.

— Обвиненията са пълна безсмислица. Не съм го направил.

— Не твърдя, че си го направил. Слушай ме внимателно, ясно? Първо обвиняват теб в незаконно присвояване. — Тя отвори друга папка. — Два месеца по-късно Фарли се разорява от раздухването на политически скандал с участието на проститутка. — Следващата папка. — Месец и нещо след този скандал Дан Мърсър се озовава в моето предаване. А после — да минем още два месеца напред — д-р Стийв Мишано е арестуван за незаконно притежание на предписани с рецепта наркотични средства.

Папките, съдържащи разпечатки от материалите в интернет, бяха подредени върху масата. Фил се взираше в тях, но не ги докосваше, сякаш се страхуваше от тях.

— Не ти ли се струва, че е адско съвпадение? — попита тя.

— Ами Келвин?

— Още нямам нищо за него.

— И откри всичко това само за един ден?

— Не ми отне много време. Просто се разрових в мрежата.

Тен-А-Флай се обади зад гърба й:

— Мога ли да им хвърля един поглед?

Тя се обърна. Тук бяха всички момчета от Клуба на бащите.

— Подслушвахте ли?

— Не се обиждай — отвърна Дъг. — Хората тук разговарят за личния си живот на висок глас. Сякаш са се оградени с „изобретението на професор Коун“^[3]. Свикнали сме с чуждите тайни. Фил, заради обвинението в присвояване ли те уволниха?

— Не. Това беше извинението им. Бях съкратен като всички вас.

Тен-А-Флай протегна ръка и взе разпечатките. Намери отнякъде очила за четене и ги заразглежда.

Фил рече:

— Все още не виждам връзка с изчезналото момиче.

— Може би такава няма — отвърна Уенди. — Но нека се придвижваме крачка по крачка. Въвлекли са те в скандал. Ти твърдиш, че си невинен.

— Наистина съм невинен. Иначе защо ще съм на свобода? Ако фирмата разполагаше с доказателства, сега щях да съм в затвора. Но те знаят, че обвинението е скалъпено.

— Нима не виждате? Обърнете внимание на съвпаденията. Да вземем Дан. Накрая той изчезва. А, доколкото ми е известно, нито Стийв Мишано, нито Фарли Паркс са в затвора. Нито едно от обвиненията срещу вас, момчета, не е доказано, ала обвиненията са пагубни сами по себе си.

— И?

Дъг каза:

— Шегуваш ли се, Фил?

Уенди кимна с глава.

— Четирима мъже, всички живели заедно в един и същи апартамент, и всички те са въввлечени в различни скандали.

Фил се замисли.

— Но не и Келвин.

— Все още не сме сигурни — отвърна Уенди. — Трябва да го намерим, за да разберем със сигурност.

Оуен, все още с бебешкото кенгуру през рамо, рече:

— Може пък тъкмо Келвин да е скалъпил всичко.

— Какво да е скалъпил? — попита Фил и погледна към Уенди. — Шегуваш се, нали? Защо Келвин ще иска да ни навреди?

— Стоп! — намеси се Дъг. — Навремето гледах подобен филм. Фил, да си членувал в някоя тайна организация?

— Моля? Не съм.

— Може би сте убили някое момиче и сте заровили трупа му, а сега то се е върнало, за да ви отмъсти. Спомням си, че тъкмо това се случи във филма.

— Престани, Дъг.

— Но тук има логика — заяви Уенди. — Не е ли възможно нещо подобно да се е случило и в „Принстън“, без цялата тази мелодрама, разбира се?

— Какво например?

— Нещо, заради което някой да ви преследва след толкова много години?

— Не.

Отговорът последва твърде бързо. Тен-А-Флай се взираше през лупите на очилата си — твърде странни за рапър — и продължаваше да проучва разпечатките.

— Оуен — каза Флай.

Мъжът с бебето се приближи. Флай откъсна парченце от листа.

— Това тук е видеоблог. Провери в интернет и виж какво ще откриеш.

— Какво имаш предвид? — попита го Уенди.

Ала Тен-А-Флай отново запрелиства страниците. Тя върна погледа си върху Фил. Той бе забил очи в пода.

— Помисли си, Фил.

— Нямаше нищо такова.

— Имахте ли врагове?

Фил свъси вежди.

— Ние бяхме просто група колежанчета.

— И все пак. Може би сте се скарали с някого. Може някой от вас да е откраднал нечия приятелка?

— Не.

— Нищо ли не ти идва на ум?

— Нямаше нищо. Казвам ти. Нещо си се объркала.

— Ами Келвин Тилфър?

— Какво за него?

— Да сте го обидили?

— Не сме.

— Бил е единственият цветнокож в апартамента ви сред четирима бели.

— Е, и?

— Само правя догадки — обясни Уенди. — Да не би да му се е случило нещо?

— В колежа ли? Не. Келвин беше странен, математически гений, но всички го харесвахме.

— Какво имаш предвид под „странен“?

— Странен — различен, боязлив, нещо от този род. Обичаше да се разхожда късно през нощта. Когато решаваше някоя задача, говореше на висок глас. Беше странен — луд и гениален. Това се котираше добре в „Принстън“.

— Значи не си спомняш за някоя случка в колежа?

— Която би го накарала да направи нещо подобно? Не.

— А нещо, което да се е случило наскоро?

— Не съм говорил с Келвин откакто завършихме. Казах ти.

— Защо?

Фил отговори на въпроса с въпрос.

— В кой колеж си учила, Уенди?

— В „Тъфтс“.

— И още ли си говориш с всички, с които си учила?

— Не.

— Нито пък аз. Бяхме приятели. Но си изгубихме следите. Като повечето от университетските приятели.

— Не е ли идвал на срещите ви, след завършването ви не е ли участвал във вашите събирания?

— Не.

Уенди се замисли. Трябваше да посети службата, в която се пазят имената на бившите възпитаници на „Принстън“. Може би там ще има интересна информация за тях.

Тен-А-Флай каза:

— Открих нещо.

Уенди се обърна към него. Да, облеклото му си оставаше все така абсурдно — широки като торба джинси, шапка с огромна козирка, наподобяваща капака на улична канализация, фланелка с образа на Ед Харди — но колкото и да е странно, дрехите не можеха да скрият

неговата същност. Тен-А-Флай си бе отишъл. На негово място бе застанал Норм.

— Какво откри?

— Преди да ме изхвърлят от работа, бях консултант по пласмента. Главната ни задача беше да рекламираме компанията. Да накараме хората да я забележат, главно в интернет. Ето защо навлязохме дълбоко във вирусния маркетинг. Знаеш ли нещо за него?

— Не — призна си тя.

— Тази дейност расте, докато достигне точката на неприложимост — което ще рече, че всички започват да се занимават с това и в глъчката никой никого не може да чуе. Но засега този маркетинг все още работи. Прилагаме го дори при продажбата на моя милост в качеството ми на рапър. Да речем, пуснат нов филм. Веднага ще срещнете дълги рецензии и положителни критики в YouTube и в новинарските табла, в блоговете ще напишат какъв страхотен филм е той и прочее. По-голямата част от първите рецензии не отговарят на истината. Направени са от екип, специално нает от съответното киностудио.

— Добре, но каква е връзката с нашия случай?

— Накратко, някой тук е направил същото, но в обратен ред — в случаите с Мишано и Фарли Паркс това е сигурно. Регистрирали са нови блогове. Платили са съответна такса, така че, когато търсите нещо за тези двамата, най-горе на страницата се появяват вирусните им захранвания. Също като вирусния маркетинг, ала в случая това е създадено не да гради, а да разрушава.

— И така — каза Уенди, — ако аз например искам да узная нещо за д-р Стийв Мишано и го потърся в интернет...

— Ще бъдеш облъчена с отрицателна енергия — довърши изречението ѝ Тен-А-Флай. — С десетки страници негативизъм. Да не споменаваме „Твитър“, социалните мрежи, анонимните имейли...

— Имахме нещо подобно по времето, когато работех за „Леман“ — намеси се Дъг. — Някакви хора влизаха в бордовете и говореха хубави неща за IPO^[4] — анонимно или с фалшиво име, но неизменно със запазен интерес. Разбира се, срещаше се и обратното. Пускаш слухове за мощен конкурент — че върви към фалит например. О, спомням си, че веднъж се сблъсках с един финансов журналист в интернет пространството, който разпространяваше слуха, че „Леман“

западат, и познайте какво стана? Внезапно интернет пространството почерня от измислени обвинения срещу него.

— Значи всички тези обвинения са фалшиви? — попита Уенди.
— И Мишано не е бил арестуван?

— Не е така — отвърна Флай. — Обвинението е истинско. Взето е от реално съществуващ вестник и реално съществуващ сайт. Но останалото — защо не погледнеш блога за наркопласъора? А сега го виж от гледна точка на проститутката, въввлечена в скандала с Фарли Паркс. Две страници от блогъра — авторът не е споменал други материали, а само онези, които осъждат двамата мъже.

— Но това е опетняване на репутацията — заяви Уенди.

Тен-А-Флай вдигна рамене.

— Не твърдя, че не са го правили. Може би виновните са те, а не ти, Фил, познаваме се добре. Опитвам се да кажа, че някой е искал скандалите да гръмнат на всеослушание.

Което, каза си Уенди, пасва на моята конспиративна теория за умишленото подклаждане на съсипващите скандали.

Тен-А-Флай погледна зад себе си.

— Откри ли нещо, Оуен?

Без да отлепя очи от лаптопа си, Оуен отговори:

— Само още малко.

Тен-А-Флай продължи да разглежда разпечатките. В далечината сервитьор издиктува на висок глас сложна поръчка, включваща думите „вентис“ и „половин кафе“, „един процент“ и „соя“. Барманът бързо си записваше. Машината за еспресо свистеше като свирка на влак и заглушаваше саундтрака на „Без ресори“.

— А педофила, когото залови? — попита Тен-А-Флай.

— Какво за него?

— И него ли е завъртяла онлайн търговията?

— Дори не ми е хрумвало да проверя.

— Оуен? — каза Тен-А-Флай.

— Дан Мърсър, нали?

Уенди кимна.

Оуен чукна няколко клавиша на лаптопа.

— Няма кой знае колко, може би само два-три резултата, но какво от това? Той присъстваше във всички новини по телевизията.

— Уенди, откъде разбра за Мърсър?

И тя си бе задала същия въпрос и посоката, по която поеха мислите ѝ, никак не ѝ се бе понравила.

— Получих анонимен имейл.

Фил бавно поклати глава. Останалите зяпнаха от изумление.

— Какво пишеше в него? — попита Тен-А-Флай.

Тя измъкна телефона си марка „Блекбъри“. Файлът се пазеше в него. Намери го, извади го на екрана и го подаде на Тен-А-Флай.

Здрасти. И преди съм гледала вашето предаване. Мисля, че трябва да знаете за гадняра, когото срещнах онлайн. Аз съм на тринайсет години и влязох в чата за непълнолетни момчета и момичета. Той се правеше на момче на моите години, но се оказа, че е много по-възрастен. Мисля, че е към четирийсет. Висок е колкото баща ми, което е метър и осемдесет, има зелени очи и къдрава коса. Толкова беше красив, че се срещнах с него в едно кино и той ме накара да отидем в дома му. Беше ужасно. Страхувам се, че е сторил същото и на други деца, защото работата му е с деца. Моля, помогнете, за да не наранява и други.

Ашли (не е истинското ми име, съжалявам!)

П. П. Това е линк към чата за непълнолетни. Той се подвизава под името ДръмЛавър17.

Четяха и мълчаха. Уенди стоеше потресена. Тен-А-Флай ѝ върна телефона и каза:

— Предполагам, че си опитала да ѝ отговориш?

— Никой не ѝ отговори. Помъчихме се да проследим откъде идва обаждането, ала попаднахме в задънена улица. Но аз не разчитах само на този имейл — добави Уенди, като се опитваше да избегне оправдателния тон в гласа си. — Искам да кажа, че това бе само началото. Задействахме се. Влизахме в чатове за ученици и се преструвахме, че сме млади момичета, за да видим какъв перверзник ще се завърти около нас. Влязохме и в този чат за непълнолетни. ДръмЛавър17 беше вече там. Той се правеше на седемнайсетгодишен барабанист. Насрочихме си среща. На мястото се появи Дан Мърсър.

Тен-А-Флай кимна с глава.

— Помня, че четох за случая. Мърсър твърдял, че е дошъл на среща с друго момиче, нали така?

— Да. Той работеше в дом за изоставени деца. Твърдеше, че някакво момиче, на което помагал, го е повикало в набелязаната от нас къща. Но не забравяйте, че ние разполагахме с неопровержими доказателства: логовете на ДръмЛавър¹⁷ и открито сексуалните имейли до едно от нашите подставени уж тринайсетгодишни момичета бяха изпратени от лаптопа, открит в дома на Дан Мърсър.

Никой не реагира на думите ѝ. Дъг замахна във въздуха с ракетата си за тенис. Фил изглеждаше така, сякаш някой го бе ударил с мокър парцал по главата. Тен-А-Флай не спираше да се движи. Отново погледна към Оуен.

— Свърши ли?

— Ще имам нужда от компютъра си, за да направя пълен анализ на видеоматериала — отвърна Оуен.

Уенди с готовност промени темата на разговор.

— Какво търсиш?

Бебето спеше, притиснало се до гърдите на Оуен, а главичката му бе килната по начин, който неизменно я караше да се тревожи. Спомни си и нещо друго — как Джон носеше Чарли в бебешко кенгуру. Отново се запита какво ли би направил Джон от сина си сега, когато той е на път да се превърне в истински мъж, и ѝ се доплака заради нещата, които пропускаше. Винаги ставаше така — на всеки рожден ден, в началото на новата учебна година или просто когато гледаха телевизия заедно. Домъчняваше ѝ не заради онова, което Ариана Насброу бе отнела от нея и от Чарли, а заради отнетото от Джон. Заради всичко, което Джон неизменно пропускаше.

— Оуен е бил техник в дневно телевизионно шоу — обясни ѝ Фил.

— Искам да опростя нещата колкото е възможно повече — каза Оуен. — Нали знаеш, че дигиталният ти фотоапарат има настройка за мегапикселите?

— Да.

— Е, да речем, че направиш снимка и я изпратиш онлайн. Да речем, че снимката е четири на шест. Колкото повече мегапиксели има, толкова по-голям е файлът. Но в повечето случаи — да речем

петмегапикселова фотография със същия размер ще бъде, грубо казано, със същия обем на файла като другата — особено ако е направена със същия фотоапарат.

— Разбрах.

— Същото важи и за дигитални видеоматериали като тези тук. Щом се прибера вкъщи, ще се поразровя за някои специални ефекти и други отличителни маркери. Сега мога да видя само размера на файла и после да го разделя на времетраенето. С една дума, за направата на тези видеоматериали е използван един и същи вид записващо устройство. Само по себе си това не означава кой знае какво. Продават се стотици хиляди видеокамери, които имат същите характеристики. Но все пак си струва да опитаме.

Всички от Клуба на бащите бяха тук: Норм — Рапъра, Дъг — Тенисиста, Оуен с кенгуруто и Фил с костюма на властта.

Тен-А-Флай каза:

— Искаме да помогнем.

— Как? — попита Уенди.

— Искаме да докажем, че Фил е невинен.

— Норм... — обади се Фил.

— Ти си наш приятел, Фил.

Другите се съгласиха с него.

— Съгласна си, нали? Нямаме какво друго да правим. Шляем се наоколо и се самосъжаляваме. Стига поражение. Нека отново се държим конструктивно, нека използваме познанията си.

— Не мога да ви моля за това — каза Фил.

— Не е нужно да ни молиш — продължи Норм. — Знаеш, че искаме да го направим. По дяволите! Може би ние се нуждаем от това повече от теб.

Фил замълча.

— Като начало можем да разучим вирусния маркетинг, да видим дали можем да разберем откъде идва. Ще ти помогнем да откриеш последния съквартирант, онзи Келвин. Всички имаме деца, Фил. Ако моята дъщеря изчезнеше без следа, щях да използвам всяка помощ, която ми се предлага.

Фил кимна с глава.

— Добре.

После:

— Благодаря ви.

Всички ние имаме някои таланти. Каза го Тен-А-Флай. Да използваме познанията си. Нещо накара Уенди да се замисли. Познанията. Обикновено се залавяме с нещата, които познаваме добре, нали така? Уенди гледаше на скандалите с очите на репортер. Тен-А-Флай ги гледаше с очите на специалист по маркетинг, Оуен — през обектива на фотоапарата...

След няколко минути Тен-А-Флай изпрати Уенди до вратата.

— Ще държим връзка — каза той.

— Аз не бих ви съдила толкова строго — заяви тя.

— За кое?

— За поражението. — Тя кимна с глава към лаптопа. — Пораженецът няма да заложи шестстотин долара за една цветна кърпа. Тен-А-Флай се усмихна.

— Направи ти голямо впечатление, нали?

— Така е.

Той се наведе към нея и прошепна:

— Да ти издам ли малката си тайна?

— Разбира се.

— Сумата заложи моята жена. Всъщност тя се подвизава в интернет пространството под две имена и залага срещу самата себе си, за да ми вдигне акциите. Мисли, че аз не знам.

Уенди кимна с глава.

— Това доказва твърдението ми — каза тя.

— Как така?

— Мъж, който е обичан от своята съпруга толкова много — обясни Уенди, — не може да е пораженец.

[1] Уебсайт за търговия онлайн. — Б.пр. ↑

[2] Калвин Гордозар Броудис (р. 1971), известен като Снуп Дог — американски рапър, музикален продуцент и актьор. — Б.пр. ↑

[3] Един от множеството способности, приложени в американската телевизионна поредица от шейсетте години на миналия век „Умници“, които предизвикват смеха на публиката — измислено изобретение на измислен професор, невидим плащ, с който говорещият може да се загърне и уж да запази думите си в тайна от околните, което тъй и не се получава. — Б.пр. ↑

[\[4\]](#) Продажба на акции от частна компания на публичния сектор.
— Б.пр. ↑

ГЛАВА 24

Небето над Рингууд Стейт Парк притъмня. Марша Макуейд крачеше през гъстата гора, а на няколко крачки пред нея вървеше мъжът ѝ Тед.

Нито Тед, нито Марша бяха запалени планинари и любители на чистия въздух, не можеха да бъдат описани като хора, които „си падат по излети на открито“. Преди — вече винаги разделяха живота си с едно „преди“, когато техният наивен свят още бе цял и непокътнат, съвсем различен от сегашния — семейство Макуейд обичаше да посещава музеи и книжарници и да обядва в модни ресторанти.

Тед извърна глава надясно, Марша видя профила му и се изненада. Въпреки възможно най-мрачната маска, застина на красивото му лице, устните му се бяха разтегли в лека усмивка.

— За какво мислиш? — попита съпруга си тя.

Той продължи да върви. Оставаше си все тъй горестно усмихнат. Очите му бяха пълни със сълзи, каквито неизменно биваха през последните три месеца.

— Спомняш ли си танца на Хейли?

Хейли бе участвала в един-единствен концерт. Тогава беше на шест години. Марша каза:

— Това бе последният път, когато я видях в розово.

— Спомняш ли си костюма ѝ?

— Разбира се — отвърна Марша. — Трябваше да изобразява захарен памук. Странен спомен. Искам да кажа, че изобщо не приличаше на себе си.

— Така беше.

— И?

Тед се спря в основата на хълма.

— Спомняш ли си целия концерт?

— Състоя се в средната аудитория на училището.

— Точно така. Ние, родителите, седяхме в салона, шоуто продължи цели три часа и бе ужасно скучно, а всички очаквахме онези две минути, през които щяхме да видим как децата ни играят на

сцената. Помня танца на захарния памук, изпълнен от Хейли, който бе осмият или деветият номер от общо, колко бяха — двайсет и пет, дори трийсет? — тя се появява и ние започваме да се ръгаме с лакти в ребрата. Помня, че се усмихвах и търсех дъщеря си с очи и в онзи миг изпитвах най-чистата и неподправена радост на света! Сега сякаш в душата ми лумна същата онази светлина, аз виждам Хейли и малкото ѝ личице е същото, каквото винаги е било, защото нали я познаваш — Хейли винаги си оставаше Хейли. Не искаше да греши. Искаше всичко да е на мястото си, всяка нейна стъпка да е изчистена и точна. И въпреки че в танца нямаше нито ритъм, нито чувство, Хейли не сгреши нито веднъж. А аз гледах това малко чудо и всеки миг щях да се взривя от гордост.

Тед хвърли поглед към нея, сякаш искаше тя да потвърди истинността на спомените му. Марша кимна с глава и в същия миг, въпреки страшната задача, която имаше да изпълнява, и на нейното лице се появи лека усмивка.

— И после — продължаваше той, — седиш си на мястото с насълзени очи, мислиш си за чудото, събрано в този миг, и тогава — изумително! — оглеждаш се в залата, виждаш и останалите родители и осъзнаваш, че всеки един от тях се чувства по същия начин. Толкова е ясно и просто и в същото време тъй поразително! Не можеш да повярваш, че това всеобхватно чувство, този прилив на обич не принадлежи само на нас, че онова, което преживяваме, не е уникално и че този факт му придава величавост. Помня, че наблюдавах и останалите родители от публиката. Гледах насълзените очи и усмивките им. Виждаш как майките протягат ръка да докоснат ръцете на съпрузите си, никой не изрича и дума. Помня, че бях изпълнен със страхопочитание. Сякаш, не знам, сякаш не можех да повярвам, че помещението, че училищната зала, изпълнена до краен предел с чистата и неподправена любов, няма да се вдигне от земята и да полети нагоре в небесата.

Марша искаше да добави нещо, ала думите ѝ убягваха. Тед сви рамене, обърна се и се заизкачва по склона. Той забиваше крак в пръстта, улавяше се за тънките дървета и се подемаше нагоре по наклона. Накрая Марша каза:

— Тед, много ме е страх.

— Ще се оправим — отвърна той.

Усмивките вече ги нямаше. Небето продължаваше да притъмнява. Над главите им прелетя хеликоптер. Тед протегна ръка назад. Марша я пое. Той я издърпа нагоре. Двамата продължиха да търсят дъщеря си.

Два дни по-късно в плитък гроб в края на Рингууд Стейт Парк полицейските кучета откриха трупа на Хейли Макуейд.

ВТОРА ЧАСТ

ГЛАВА 25

Всички погребения си приличат. Казват се едни и същи молитви, четат се обичайните цитати от Библията, изричат се думи за утеха, които, особено в случаи като този, звучат в ухото на страничния наблюдател като нелепо осмисляне на случилото се или като неприлично оправдание на смъртта. А и проповедите са все едни и същи; единствено реакцията на скърбящите прави атмосферата различна.

Погребението на Хейли Макуейд метна тъмно, оловно покривало над хората от цялата общност. Налегна ги скръб, от която краката и ръцете им натежаваха, а дробовете им сякаш се пълнеха с малки парченца стъкло и всяко поемане на въздух бе за тях истинска агония. В момента всеки един от присъстващите се чувстваше дълбоко наранен, ала Уенди знаеше, че няма да е за дълго. Беше го наблюдавала след преждевременната смърт на Джон. Скръбта е унищожителна, всепоглъщаща. Но тя е само временна гостенка в душите на приятелите, дори на най-близките от тях. Остава по-дълго, дори завинаги, само в семейството, поне така би трябвало да бъде.

Уенди бе застанала в дъното на църквата. Пристигна късно и си тръгна рано. Не погледна към Марша и Тед. Разумът ѝ не го позволяваше — не, тя нямаше да „стане една от тях“, както Чарли, да е жив и здрав, обичаше да казва. Това беше чисто защитен механизъм от нейна страна. И така бе редно.

Слънцето блестеше на небето. На погребения винаги беше така. Тя искаше пак да си спомни за Джон, за затворения му ковчег, ала разумът ѝ отхвърли и това ѝ желание. Тръгна надолу по улицата. На ъгъла се спря, затвори очи и обърна лице нагоре към слънцето. Часовникът ѝ показваше единайсет часа преди обед. Беше време за срещата ѝ с шериф Уокър в кабинета на съдебния лекар.

Разположена в най-мрачната част на „Норфък стрийт“ в Нюарк, службата по съдебна медицина отговаряше за областите Есекс, Хъдсън, Пасаик и Съмърсет. Напоследък Нюарк доста се бе оживил, но службата по съдебна медицина се намираще на няколко преки по-

встрани. И после, защo биха поставили подобна служба на модно и оживено място?

Шериф Уокър я посрещна на улицата. Той чувстваше странно неудобство от размерите си и винаги ходеше леко прегърбен. Тя дори очакваше да приклепне пред нея, докато ѝ говори, както правеха възрастните, когато разговаряха с деца, и от това той ѝ стана още по-симпатичен.

— Последните два дни бяха доста напрегнати и за двама ни — каза Уокър.

Смъртта на Хейли Макуейд бе като реабилитация за Уенди. Вик я назначи отново и дори я повиши — направи я водеща на новините в събота и неделя. Информационните агенции изявиха желание да я интервюират, да им разкаже за Дан Мърсър и как тя, смелата репортерка, бе разкрила не само педофила, но и убиеца.

— Къде е детектив Тремънт? — попита тя.

— Пенсионира се.

— Няма ли да приключи случая?

— Че какво има за приключване? Хейли Макуейд е била убита от Дан Мърсър. Мърсър е мъртъв. Не мислите ли, че с това всичко свърши? Ще продължим да търсим трупа на Мърсър, но ме чакат и други случаи, а кой би искал да съди Ед Грейсън, задето е унищожил подобна отрепка?

— Сигурен ли сте, че Дан Мърсър го е извършил?

Уокър свъси вежди.

— Вие не сте ли?

— Само питам.

— Първо, случаят не е мой. На Франк Тремънт е. А той е съвсем сигурен. Но нещата не са приключили изцяло. Проучваме живота на Дан Мърсър. Издирваме други случаи на изчезнали момичета. Искам да кажа, че ако не бяхме открили телефона на Хейли в стаята на Дан, вероятно никога нямаше да направим връзка между нея и него. Той може да го е вършил години наред с други момичета, с много момичета. Може би и други деца са заставали на пътя му, не знаем нищо за това. Все пак аз съм областен шериф, а престъпленията дори не са извършени в моя район. Федералните се занимават с тях.

Влязоха в доста прозаичния кабинет на Тара О'Нийл, съдебния патологоанатом. Уенди бе благодарна на факта, че се намираха в стая,

която приличаше повече на кабинет на училищен заместник-директор, отколкото на място, свързано с човешки трупове. Двете жени се бяха срещали и преди, когато Уенди отразяваше някои от местните убийства. Тара О'Нийл бе облечена с лъскава черна рокля, но неизменно правеше впечатление на изключително пищна жена, при все че притежаваше нещо от излъчването на Мортиша Адамс^[1]. Тара беше висока, с дълга, права, твърде черна коса и бледо, спокойно, сияйно лице — външност, която би могла да бъде определена като безплътна.

— Здравей, Уенди.

Тя протегна ръка иззад бюрото си, за да се ръкува с нея. Стисна ръката ѝ здраво, официално.

— Здравей, Тара.

— Не съм много убедена, че трябва да проведем този конфиденциален разговор — забеляза Тара.

— Сметнете го за услуга — каза Уокър.

— Но, шерифе, вие дори нямате правомощия тук!

Уокър разпери ръце.

— Наистина ли считате, че задължително трябва да мина по всички канали?

— Не — отвърна Тара. Тя седна и ги подкани да направят същото. — С какво мога да ви помогна?

Столтът беше дървен и бе предназначен за всичко друго, но не и да създава комфорт. Тара седеше с изправен гръб и чакаше — бе свършена професионалистка и винаги се държеше по най-подобаващия за мъртвите си пациенти начин. Помещението се нуждаеше от боядисване, но както се казва в стария виц, „пациентите на Тара никога не се оплакват“.

— Както уточних и по телефона — започна Уокър, — насаме да ни запознаете с всичко, с което разполагате за Хейли Макуейд.

— Разбира се. — Тара погледна към Уенди. — Да започна с разпознаването?

— Най-добре — съгласи се Уенди.

— Първо, няма никакво съмнение, че трупът, открит в Рингууд Стейт Парк, е на изчезналото момиче Хейли Макуейд. Бе в напреднал стадий на разлагане, но скелетът беше непокътнат, както и косата. С една дума, чертите ѝ не се бяха изменили много, макар че кожата я нямаше. Искате ли да видите фотография на останките?

Уенди хвърли поглед към Уокър. Уокър имаше вид на човек, който всеки миг ще повърне.

— Да — отвърна Уенди.

Тара плъзна снимките върху бюрото си, сякаш им подаваше листите с ресторантското меню. Уенди се напрегна. Стомахът ѝ се бунтуваше при вида на кръв. Гадеше ѝ се дори от филмите, забранени за деца до 17-годишна възраст. Погледна само веднъж и бързо се извърна, ала дори за тази кратка секунда тя бе ужасена от видяното — разлагащото се лице на Хейли Макуейд.

— И двамата родители, Тед и Марша Макуейд, настояха да видят трупа на дъщеря си — продължаваше О'Нийл с изумително монотонен глас. — И двамата разпознаха дъщеря си и я идентифицираха за нашите документи. Преминехме по-нататък. Имаше пълно съответствие във височината и размера на скелета. На дванайсетгодишна възраст Хейли Макуейд си е счупила ръката — метакарпалната кост под пръста, който обикновено наричаме „безименен“. Костта беше зараснала, но на рентгеновата снимка си личаха следите от счупеното. Разбира се, направихме и ДНК анализ от материал, доставен от сестра ѝ Патриша. Имаше съответствие. Накратко, идентификацията на трупа е несъмнена.

— А причината за смъртта?

Тара О'Нийл се опря с длани на бюрото.

— Неустановена до момента.

— Кога ще знаете със сигурност?

Тара О'Нийл се протегна и прибра снимките.

— Ако говорим откровенно — отвърна тя, — вероятно никога.

Внимателно сложи фотографиите обратно в папката, затвори я и я остави от дясната си страна.

— Почакайте, нима наистина мислите, че никога няма да можете да установите причината за смъртта?

— Съвсем правилно.

— Не е ли необичайно?

Най-сетне Тара О'Нийл се усмихна. Усмивката ѝ бе лъчезарна и едновременно с това трезва.

— Не, всъщност не е. За жалост обществото ни е свикнало да гледа по телевизията как съдебните лекари творят чудеса. Поглеждат през микроскопа и отговорите са пред очите им. За съжаление

истината е съвсем различна. Ето например, нека си зададем въпроса: простреляна ли е била Хейли Макуейд? Първо — и това е в резултат на огледа на местопрестъплението — не са намерени никакви гилзи. Няма куршуми в трупа. Направих рентгенови снимки, за да видя дали върху костите няма белези и следи, които да говорят за огнестрелна рана. Нямаше. Доста сложно е и не мога да изключа напълно използването на огнестрелно оръжие. Куршумът може да не е засегнал костта. Тъй като по-голямата част от трупа се е разложила, не е задължително да видим следи, ако куршумът е минал през меките тъкани. Така че единственото, което мога да твърдя, е следното: няма доказателства за прострелване и използването на огнестрелно оръжие в случая е малко вероятно. Следите ли мисълта ми?

— Да.

— Добре. Бих направила същото заключение и по отношение на наличието на прободна рана, но не можем да сме сигурни. Ако извършителят е прекъснал артерия...

— Да, мисля, че разбирам.

— Съществуват и много други вероятности. Възможно е жертвата да е била удушена — една възглавница върху лицето и готово! Дори в случаи, когато трупът е открит след няколко дни, а не след месеци, удушаването трудно може да се установи със сигурност. Но в този случай, след като тялото е престояло най-вероятно три месеца под земята, фактически е напълно невъзможно. Направих и някои по-специфични изследвания, за да разбера дали в организма ѝ не са вкарани определени вещества, но когато тялото е разложено до такава степен, ензимите в кръвния серум се освобождават. Много проби са неточни. Докато се разлагат, тъканите в тялото се превръщат в алкохоли, така че не можем да разчитаме и на тези изследвания. Стъкловидното тяло на Хейли — гелообразното вещество между ретината и лещата на окото ѝ — се е раздробило, следователно и тук не можем да търсим следи от чуждо вещество.

— Значи не си сигурна, че е било убийство?

— Аз, в качеството си на съдебен лекар, не мога да го твърдя със сигурност.

Уенди хвърли поглед към Уокър. Той кимна с глава.

— Но ние можем. Помислете си само. Дори не разполагаме с трупа на Дан Мърсър. Била съм свидетел на случаи, които стигат до

съда, без да е открит трупът, и, както казва Тара, това не е толкова необичайно при убийства, от които е минало много време.

О'Нийл стана, като ясно им подсказа, че е време да си вървят.

— Нещо друго?

— Имало ли е сексуално насилие?

— Давам ви същия отговор: не можем да сме сигурни.

Уенди се изправи.

— Благодаря, че ни отдели от времето си, Тара.

Последва още едно официално ръкостискане и Уенди отново се озова на „Норфък стрийт“ заедно с шериф Уокър.

— Разговорът помогна ли ти?

— Не.

— Казах ти, че тук няма нищо интересно.

— Значи това е всичко. Случаят е приключен, така ли?

— Официално и с този шериф? Да.

Уенди погледна надолу по улицата.

— Непрекъснато чувам да казват, че славните времена се завръщат в Нюарк.

— Само че не точно тук — забеляза Уокър.

— Така е.

— Ами ти, Уенди?

— Какво?

— За теб случаят приключен ли е?

Тя поклати глава.

— Все още не е.

— Искаш ли да ми разкажеш за това?

Тя отново поклати глава.

— Още не.

— Така да е.

Грамадният мъж пристъпваше от крак на крак с очи, вперени в паважа.

— Може ли да те помоля за нещо друго?

— Разбира се.

— Чувствам се глупаво. В смисъл че сега не му е времето и прочее.

Тя чакаше.

— Когато всичко свърши, когато след някоя и друга седмица всичко отmine — Уокър се помъчи да вдигне очи и да срещне погледа й, — ще имаш ли нещо против да ти се обадя?

Внезапно улицата сякаш опустя още повече.

— Прав беше относно точния момент.

Уокър мушна ръце в джобовете си и сви рамене.

— Никога не съм се отличавал с деликатност.

— Достатъчно си деликатен — отвърна Уенди, като се помъчи да остане сериозна.

Близостта на смъртта те кара да заобичаш живота още повече. Светът не е нищо друго освен тънки линии, разделящи ни от онова, което смятаме за крайности.

— Не, няма да имам нищо против да ми се обадиш.

Адвокатската кантора на Хестър Кримстийн „Бъртън и Кримстийн“ се намираше в центъра на Манхатън, застроен с небостъргачи, и от него се откриваше зашеметяваща гледка към града и река Хъдсън. Оттук се виждаше военният кораб „Дръзки“, който бе превърнат в музей, както и огромните кораби за увеселителни пътувания за по три хиляди туристи и тя си помисли, че по-скоро ще роди бебе, отколкото да се качи на някой от тях. Истината беше, че тази гледка си оставаше само гледка. Посетителите биваха изумени от нея, ала когато всеки ден е пред очите ти, необикновеното се превръща в баналност, колкото и да не желаеш да си го признаеш.

Ед Грейсън стоеше до прозореца. Гледаше навън, но дори да се е възхищавал на изгледа, не го показваше.

— Не знам какво да правя, Хестър.

— Аз пък знам — настоя тя.

— Слушам те.

— Чуй правния съвет на професионалиста: не прави нищо.

Грейсън продължи да гледа навън, но се поусмихна.

— Нищо чудно, че получаваш толкова пари.

Хестър разтвори ръце.

— Нима е тъй просто?

— В случая — да.

— Знаеш, че жена ми ме напусна. Иска да се премести в Квебек заедно с Ед младши.

— Съжалявам.

— Аз съм виновен за бъркотията.

— Ед, не ме разбирай погрешно, но нали знаеш, че не си падам по утешителните приказки и баналните забележки?

— О, да.

— Така че ще ти го кажа направо: наистина си забъркал голяма каша.

— Никога не съм посягал на някого.

— Но сега го направи.

— Нито съм стрелял по човек.

— Но в случая си стрелял. Какво искаш да ми кажеш с това?

И двамата замълчаха. Ед Грейсън се чувстваше уютно в тишината. Но не и Хестър Кримстийн. Тя започна да се люлее на стола си, захвана да си играе с писалката и театрално да въздиша. Накрая стана и прекоси стаята.

— Виждаш ли това?

Ед се извъртя. Тя сочеше към статуята на справедливостта.

— Да.

— Знаеш ли какво е?

— Разбира се.

— Какво?

— Шегуваш ли се?

— Кого изобразява тя?

— Справедливостта.

— И да, и не. Известна е под много имена. Справедливостта, Сляпата справедливост, гръцката богиня Темида, римската богиня Юстиция, египетската богиня Ма'ат, дори дъщерите на Темида — Дике и Астея.

— Тъж... какво имаш предвид?

— Оглеждал ли си я подробно? Повечето виждат най-напред завързаните ѝ очи, защото, да, това очевидно се отнася до безпристрастността. Пълна глупост, защото всеки е пристрастен. Не можеш да избягаш от пристрастията. Но погледни дясната ѝ ръка. Това е меч. Той би трябвало да предполага бързо и понякога жестоко, дори смъртно наказание. Но виждаш ли, само тя — системата — може да

наказва. Единствено системата, колкото и да е объркана, има право да използва този меч. Но ти, приятелю, нямаш това право.

— Нима ми заявяваш, че не биваше да вземам закона в собствените си ръце? — повдигна вежди Грейсън. — Леле, Хестър, отиваш твърде далече.

— Виж везните, глупако! Държи ги с лявата си ръка. Някои хора са на мнение, че те представляват двете страни в спора — обвинителите и защитата. Други твърдят, че олицетворяват честността и обективността. Помисли си. Везните говорят за равновесие, нали така? Виж сега, аз съм адвокат и си знам цената. Знаем какво мислят хората — че покварявам законността, че използвам вратичките в закона, че насилвам правораздаването или се възползвам от него. И това е така. Но каквото и да правя, аз не излизам извън системата.

— И това те оправдава?

— Да. Тъкмо в това се състои равновесието.

— А аз, нека използвам твоята метафора, нарушавам равновесието, така ли?

— Точно така. Това ѝ е хубавото на нашата система. Може да бъде изкривявана и извивана — бог ми е свидетел, че непрекъснато го правя — но щом действаш вътре в границите ѝ, правилно или неправилно, тя работи. Ако излезеш извън нея, ако изгубиш равновесие, макар да имаш най-добри намерения, ще последва хаос и катастрофа.

— Звучи ми така — каза Ед Грейсън и кимна с глава, — сякаш си правиш дълбок самоанализ.

Тя се усмихна на думите му.

— Може би. Но виждам, че и ти си съгласен с мен. Искаш да поправиш грешката. Ала ако го сториш, равновесието ще изчезне.

— Значи трябва да направя нещо, за да го възстановя.

— Не става така, Ед. Вече го знаеш. Остави нещата на самотек и тогава равновесието ще има шанс да се възстанови.

— Дори това да означава, че лошият ще остане на свобода?

Тя протегна ръце напред и му се усмихна.

— Кой е лошият в случая, Ед?

Мълчание.

Не знаеше как да ѝ го каже, затова отсече направо.

— Полицията не разполага с доказателства относно Хейли Макуейд.

Хестър се замисли.

— Не можеш да си сигурен — отвърна. — Може би ние сме тези, които не разполагат с доказателства.

[1] Мортиша Адамс е майката в култовия филм „Семейство Адамс“ — доста зловеща фигура. — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА 26

Домът на излезлия в пенсия детектив от полицията в Есекс Франк Тремънт представляваше колониална къща с две спални, облицована с алуминиеви повърхности, с малка, но идеално окосена морава отпред и с флага на нийоркските „Джайънтс“ отдясно на входната врата. Божурите в сандъчетата за цветя бяха тъй пищно разноцветни, че Уенди се запита дали не са изкуствени.

Уенди изкачи десетте стъпала от пътеката до входа и похлопа на вратата. Пердето на еркерния прозорец помръдна. След миг вратата се отвори. Въпреки че погребението бе свършило преди часове, Франк Тремънт беше още с черния си костюм. Бе разхлабил вратовръзката си, горните две копчета на ризата му бяха откопчани. Беше пропуснал да обръсне някои части на лицето си. Очите му бяха зачервени и на Уенди й лъхна на алкохол.

Без да я поздравя, той с дълбока въздишка отстъпи встрани и й кимна с глава да влезе. Тя се гмурна в къщата. В стаята бе тъмно, осветяваше се само от една лампа. Върху овехтялата холна масичка Уенди зърна полупразна бутилка с етикет „Капитан Морган“. Ром. Пфу! На дивана бяха разхвърляни отворени вестници. На пода се въргаляше картонена кутия, пълна, както предположи тя, с личните му вещи от работното бюро. По телевизията вървяха продължителни рекламни клипове с твърде ентузиазизирана тренъорка и мнозина млади и красиви момичета със стегнати коремни. Уенди върна погледа си към Тремънт. Той сви рамене.

— Вече съм пенсионер и си помислих, че не е лошо от време на време да си поизплаквам очите с реклами.

Тя се помъчи да се усмихне. В края на масичката имаше фотографии на момиче в пубертетната възраст. Прически като нейната се носеха преди петнайсет, дори двајсет години, но първото, което Уенди забеляза, бе усмивката й — широка и лъчезарна, чист динамит, усмивка, която може да скъса сърцето на всеки родител. Уенди знаеше тази история. Без съмнение това бе дъщерята на Франк, която бе

починала от рак. Уенди погледна отново към бутилката с ром и се запита как не се бе пропил.

— Какво е станало, Уенди?

— И така — започна тя, като се опитваше да спечели време, — ти официално излезе в пенсия.

— Аха. Оттеглих се с гръм и трясък, не мислиш ли?

— Съжалявам.

— Спести си съжаленията за семейството на жертвата.

Тя кимна с глава.

— Вестниците доста се занимаваха с теб — забеляза той. — Случаят те превърна в знаменитост. — Франк Тремънт вдигна чашата си, като имитираше наздравица. — Поздравления!

— Франк?

— Какво?

— Не казвай нищо, за което после ще съжаляваш.

Тремънт кимна с глава.

— Да, забележката ти е на място.

— Случаят е закрит официално, така ли? — попита тя.

— От наша гледна точка — като че ли е така. Извършителят е мъртъв — вероятно е заровен в гората, в което някой по-умен от мен би провидял дълбока ирония.

— Продължихте ли да притискате Ед Грейсън да предаде трупа?

— Доколкото можахме.

— И?

— Не пожела да говори. Искрах да му предложа имунитет, ако ни каже къде е трупът на Мърсър, но големият ми шеф Пол Коупланд не се съгласи.

Уенди си помисли за Ед Грейсън, попита се дали да не го посети още веднъж — можеше пък пред нея да признае. Тремънт избута вестниците от дивана и покани Уенди да седне. Самият той се отпусна в коженото кресло и грабна дистанционното управление.

— Знаеш ли какво ще дават по телевизията?

— Не.

— „Съдът на Кримстийн“. Известно ли ти е, че тя защитава Ед Грейсън?

— Ти ми каза.

— Да, забравил съм. Така или иначе, когато го разпитвахме, тя направи някои много интересни забележки.

Той вдигна бутилката и си наля ром в чашата. Предложи и на нея, но тя отказа.

— Какви забележки?

— Заяви, че би трябвало да дадем медал на Ед Грейсън, заедно е убил Дан Мърсър.

— Защото е въздал справедливост?

— Не, виждаш ли, това е едната страна. Но Хестър се опитваше да намекне за нещо много по-голямо.

— Кое е?

— Ако Грейсън не бил убил Мърсър, ние никога нямало да намерим мобилния телефон на Хейли. — Той насочи дистанционното към телевизора и го изключи. — Заяви, че за трите месеца разследване не сме били отбелязали напредък и че Ед Грейсън ни бил предоставил единствената улика относно местонахождението на Хейли. После наблегна на факта, че добрият детектив трябвало да проучи известния перверзник, който се е навъртал в квартала на жертвата. И знаеш ли какво?

Уенди поклати глава.

— Хестър беше права — как съм могъл да не си дам сметка, че въпросният сексуален насилник е имал познати в града, където е живяла Хейли? Може би Хейли е била жива няколко дни след отвличането си. Може би съм можел да я спася.

Уенди погледна самоувереното, ала зловещо изражение на капитан Морган от етикета на бутилката. Каква страховита компания беше той за самотния пияница! Тя понечи да опровергае казаното от него, ала той махна с ръка и я спря.

— Моля те, не ми говори снизходително. Обидно е.

Имаше право.

— Не ми се вярва, че си дошла чак дотук, за да ме гледаш как тъна в самосъжаление.

— Не знам, Франк. Гледката е доста забавна.

Думите ѝ почти го накараха да се усмихне.

— Какво искаш, Уенди?

— Защо мислиш, че тъкмо Дан Мърсър я е убил?

— Питаш дали има мотив ли?

— Да, точно това искам да те попитам.

— Искаш списък, подреден по азбучен ред ли? Както и ти самата го доказва, той е бил сексуален хищник.

— Добре, разбрах. Но в случая дали е така? Хейли Макуейд е била на седемнайсет. В щата Ню Джърси това е възрастта, на която съгласието ѝ би имало пълна юридическа сила.

— Вероятно се е страхувал, че тя ще каже на някого.

— За кое? Юридически тя е имала право да излиза с когото си пожелае.

— Въпреки това. Би могла да го съсипе.

— И той я е убил, за да ѝ запуши устата? — Уенди поклати глава.

— Откри ли някаква следа за предишни отношения между Мърсър и Хейли?

— Не. Знам, че се опита да намекнеш за подобно нещо, когато бяхме в гората — че може да са се срещали в дома на бившата му жена и между тях да са възникнали отношения. Възможно е, но нямаме абсолютно никакви доказателства и не съм сигурен, че бих искал да се задълбочавам в тази посока — заради родителите ѝ. Най-добре е да допуснем, че, да, той я е видял в дома на Уилър, че е бил завладян от мисълта за нея, хванал я е, направил е, каквото е направил, и я е убил.

Уенди се намръщи.

— Не го приемам.

— Защо? Нали помниш набедения за неин приятел Кърби Сенет?

— Да.

— След като открихме трупа ѝ, адвокатът на Кърби му позволи да бъде, така де, по-обстоятелствен. Да, двамата са се срещали тайно, въпреки че той се е колебаел. Каза, че била много наранена, особено когато не я приели в университета. Дори предполагаше, че е вземала нещо.

— Наркотици ли?

Той сви рамене.

— Родителите ѝ не бива да научават и за това.

— Не разбирам. Защо Кърби не ти го е казал още в началото?

— Защото адвокатът му се е опасявал, че ако узнаем характера на неговите отношения с нея, ще се отнесем грубо с момчето. И е бил прав.

— Но ако Кърби е нямал какво да крие?

— Първо, никой не твърди, че той няма какво да крие. Момчето е най-долнопробен наркопласьор. Ако тя е вземала нещо, предполагам, че тъкмо той ѝ го е давал. Второ, повечето адвокати биха ти казали, че невинността всъщност нищо не означава. Ако Кърби бе заявил: да, ние имахме отношения и тя може да е смъркала или пушила нещо от онова, което аз ѝ давах, щеше напълно да си разголи задника пред нас. И когато намерехме трупа, щяхме да бръкнем по-надълбоко, ако разбираш какво искам да кажа. Но щом всичко около него ни се изясни, логично бе той да проговори.

— Добра система — каза тя. — Да не споменавам аналната аналогия.

Той вдигна рамене.

— Сигурен ли си, че Кърби няма нищо общо?

— Какво общо може да има? Да не би той да е оставил телефона в хотелската стая на Дан Мърсър?

Тя се замисли върху думите му.

— Добре казано.

— При това той също има непохватимо алиби. Виж, Кърби е типичното идиотче, дете от заможено семейство — от онези, които мислят, че са нафукани тарикатчета само защото са направили нещо гадно в Нощта на дяволите. Но тук той не се е провинил в нищо.

Тя се облегна назад. Очите ѝ се спряха върху портрета на мъртвата му дъщеря, но не се задържаха дълго там. Бързо извърна поглед встрани, може би малко по-бързо от необходимото. Франк я видя.

— Дъщеря ми — каза.

— Разбрах.

— Няма да говорим за това, ясно?

— Ясно.

— И какъв ти е проблемът с този случай, Уенди?

— Мисля, че имам още много въпроси.

— Погледни отново снимката. Светът не е такъв, за какъвто го мислим.

Той изправи гръб. Очите му се вторачиха в нейните.

— Понякога — може би твърде често — въпросите са излишни.

Когато се върна при колата си, Уенди видя, че Тен-А-Флай ѝ е изпратил съобщение. Обади му се.

— Мисля, че се добрахме до информация за Келвин Тилфър.

Членовете на Клуба на бащите бяха използвали последните два дни да установят местонахождението на останалите съквартиранти от „Принстън“. Най-лесно откриха, разбира се, Фарли Паркс. Уенди бе звъняла на бившия политик цели шест пъти. Фарли не бе откликнал на обажданията ѝ. Нищо чудно. Живееше в Сейнт Луис и не му беше лесно да намине. Така че засега той оставаше малко встрани.

На второ място бе д-р Стийв Мишано. Тя го откри по телефона и го помоли да се срещнат. Ако можеше да не му казва причината по телефона, Уенди щеше да е доволна. Но Мишано дори не попита. Заяви, че е на смяна и че ще се освободи следобед на другия ден. Уенди си каза, че би могла да почака.

Но третият и според Уенди най-важният бе неуловимият Келвин Тилфър. Досега не бяха открили нищо за него. Името му изобщо не фигурираше в интернет — сякаш той не обитаваше тази планета.

— Какво? — попита тя.

— Има брат. Роналд Тилфър е доставчик в НТЗ — „Непрекъсваеми токозахранващи устройства“, в Манхатън. Единственият родственик, когото успяхме да открием. Родителите му са покойници.

— Къде живее?

— В Куинс, но можем да те улесним. Когато Дъг е работил за „Леман“, развивал е бизнес с НТЗ. Дъг се обади на старата си връзка в отдела за продажби и получи разписанието на брат му. Сега всичко е компютризирано, така че бихме могли да проследим движенията му онлайн, ако искаш да го намериш.

— Искам.

— Добре. Тръгваш към Горен Уестсайд. Докато той прави доставките, аз ще ти пращам имейли с местонахождението му.

Четирийсет и пет минути по-късно тя откри кафявия камион, паркиран пред ресторант на име „Телепан“ на Западна 69-а улица. Паркира колата си в зоната за едночасов престой, излезе и се облегна на бронята. Докато гледаше камиона, тя си припомни телевизионната реклама с мъжа с дългата коса, който рисува върху бялата дъска, спомни си как тъй и не разбра какво точно рисува, преди да види на

екрана инициалите „НТЗ“ и името „Браун“. Щом се появеше надписът — това ставаше обикновено в най-решаващия момент на някой футболен мач — Чарли ще поклати глава и ще каже: „Голям пердах ще яде този тип“.

Странно е какво остава в паметта ти.

Роналд Тилфър — за когото тя прие мъжа в кафявата униформа на НТЗ — се усмихна и помахаше с ръка зад гърба си, докато излизаше от ресторанта. Беше нисък, с късо подстригана коса, под униформените му панталони си личеше, че има стройни крака. Уенди се отблъсна от бронята на колата и му препречи пътя, преди той да стигне до камиона.

— Роналд Тилфър?

— Да?

— Казвам се Уенди Тайнс. Репортерка съм за новините по Ен Ти Си. Опитвам се да открия брат ви Келвин.

Той присви очи.

— За какво ви е?

— Подготвям материал за състудентите му от неговия випуск в „Принстън“.

— Не мога да ви помогна.

— Искам да поговоря с него.

— Не е възможно.

— Как така?

Той понечи да я заобиколи. Уенди отново застана пред него.

— Да кажем само, че Келвин не е на разположение.

— Какво пък трябва да означава това?

— Не може да говори с вас. Не може да ви помогне.

— Господин Тилфър?

— Трябва да се връщам на работа.

— Не, не трябва!

— Извинете?

— Това е последният ви адрес за днес.

— Откъде знаете?

Нека се чуди, рече си тя.

— Да престанем да си губим времето със загадъчни отговори като „не е на разположение“, „не може да говори“ и други от този род. Изключително важно е да разговарям с него.

— За абсолвентския му курс в „Принстън“?

— Не само за това. Някой вреди на колежанските съквартиранти.
— И си мислите, че това е Келвин?
— Не съм казала подобно нещо.
— Не може да е той.
— Помогнете ми да го докажа. В противен случай животът на някои хора ще бъде съсипан. Дори брат ви може да е в опасност.

— Не е.

— Тогава нека помогне на старите си приятели.

— Келвин? Той не е в състояние да помогне на никого.

Отново загадъчност. Започваше да ѝ писва.

— Говорите така, сякаш е мъртъв.

— Би могло и така да се каже.

— Не желая да ви прозвучи мелодраматично, господин Тилфър, но въпросът наистина е на живот и смърт. Ако не искате да говорите с мен, мога да докарам полицията при вас. Дойдох сама, но бих могла да се върна заедно с новинарската си група — с камери, магнетофони, оператори.

Роналд Тилфър изпусна дълбока въздишка. Заплахата ѝ бе фалшива, разбира се, но пък той не го знаеше. Прехапа устни.

— Не повярвахте, като ви казах, че не може да ви помогне, така ли?

— Съжалявам.

Той сви рамене.

— Добре тогава.

— Какво му е доброто?

— Ще ви заведе да видите Келвин.

Уенди погледна Келвин Тилфър през дебелото защитно стъкло.

— Откога е тук?

— Последния път ли? — Роналд Тилфър вдигна рамене. — Може би три седмици. След седмица вероятно ще го пуснат.

— И къде ще отиде?

— Живее на улицата, докато отново не направи нещо опасно. Тогава го връщат отново тук. Държавата вече не вярва в продължителното задържане на пациентите в психиатричните клиники. Затова отново ще го пуснат.

Келвин Тилфър яростно пишеше нещо в тетрадката пред себе си, а носът му почти докосваше листа. През стъклото Уенди го чуваше как крещи. Безсмислици. Келвин изглеждаше доста по-възрастен от състудентите си. Косата и брадата му бяха посивели. Зъбите му бяха изпадали.

— Той бе умникът в семейството — каза Роналд. — Чудак и гений, особено в областта на математиката. Тетрадката му е пълна с такива неща. Математически формули. По цял ден ги пише. Не може да изключи мозъка си. Виждате ли, майка ни правеше всичко възможно, за да го превърне в нормално момче. В училище искаха той да преминава няколко години наведнъж. Но тя не му разреши. Караше го да спортува — правеше всичко, за да го задържи в рамките на нормалното. Но ние сякаш винаги сме знаели накъде се е запътил. Тя се мъчеше да задържи развитието на лудостта. Все едно да задържиш океана с голи ръце.

— Какво му има?

— Остра шизофрения. Изпада в ужасни състояния.

— Искан да попитам какво му се е случило?

— Какво искате да кажете? Той е болен. Тук въпросите са излишни. — Въпросите са излишни — днес за втори път чува тази забележка. — Как се разболяваш от рак? Не е станал такъв, защото мама го е напляскала веднъж в детството му. Причината е нарушение на биохимичното равновесие в организма му. Както вече казах, винаги си е бил такъв. Дори като дете той не спеше. Не можеше да изключи мозъка си.

Уенди си спомни думите на Фил. Чудак. Странен математически гений.

— Медикаментите не му ли помагат?

— Укротяват го, така е. Както стреличките с транквилизатори укротяват слона. Той не знае нито къде е, нито кой е. Когато завърши университета, назначиха го на работа в една фармацевтична компания, но той не се застояваше на работното си място. Непрекъснато изчезваше и го уволниха. Заживя по улиците. Цели осем години не знаехме къде е. Когато най-после го открихме в един кашон, пълен със собствените му фекалии, Келвин имаше счупени кости, които бяха зараснали накриво. Зъбите му бяха опаднали. Нямам представа как

изобщо бе оживял, къде е намирал храна, през какво е трябвало да премине.

Келвин отново се разкрещя:

— Химлер! Химлер обича котлети от риба тон!

Тя се обърна към Роналд.

— Химлер ли? Известният нацист?

— Така е. Говори нелепости.

Келвин отново започна да драска в тетрадката си, още по-бързо от преди.

— Мога ли да поговоря с него? — попита тя.

— Шегувате се, нали?

— Не.

— Няма да ви е от полза.

— Но няма и да навреди.

Роналд Тилфър погледна през стъклото.

— През по-голямата част от времето той вече дори не ме разпознава. Гледа през мен. Исках да го взема у дома, но имам жена, дете...

Уенди мълчеше.

— Трябва да направя нещо, да го защита, не сте ли съгласна? Като се опитам да го заключа някъде, той се ядосва. Затова го пускам на свобода и не преставам да се тревожа за него. Като деца ходехме да гледаме „Янките“. Келвин знаеше всичко за всеки един от играчите. Можеше да ти каже кога точно са направили смяна в играта. Ето каква е моята теория: гениалността е проклетие. Така си мисля. Някои са на мнение, че геният възприема Вселената по начин, по който ние не можем. Той вижда света в неговата реалност, която е тъй ужасна, че геният губи разсъдък си. Със сигурност това води до лудост.

Уенди се взираше право пред себе си.

— Келвин говорил ли е някога за „Принстън“?

— Майка ми толкова се гордееше с него! Всъщност всички бяхме горди. Хлапетата от квартала не посещаваха университет от Бръшляновата лига. Опасявахме се, че няма да ни приемат сред тях, ала той се сприятеляваше бързо.

— Приятелите му са в опасност.

— Погледнете го, госпожо Тайнс. Мислите ли, че може да им помогне?

— Бих искала да опитам.

Той сви рамене. Администраторът я накара да подпише някакви документи и ги посъветва да не се приближават много до него. Няколко минути по-късно въведоха Уенди и Роналд в оградената със стъкло стая. До вратата застана санитар. Келвин седеше до писалището и не спираше да дращи в тетрадката си. Бюрото беше широко, така че Уенди и Роналд стояха на доста голямо разстояние от него.

— Здравей, Келвин — поздрави го Роналд.

— Дроунс не разбира същината.

Роналд хвърли поглед към Уенди. Направи ѝ знак тя да продължи.

— Учил си в „Принстън“, нали, Келвин?

— Казах ти. Химлер обича котлети от риба тон.

Не откъсваше очи от тетрадките.

— Келвин?

Той продължаваше да пише.

— Помниш ли Дан Мърсър?

— Бяло момче.

— Да. А Фил Търнбол?

— Безоловният бензин причинява главоболие на благотеля.

— Твоите приятели от „Принстън“.

— Бръшляновата лига, човече. Някои от момчетата носеха зелени обувки. Мразя зелени обувки.

— И аз.

— Бръшляновата лига.

— Правилно. Твоите приятели от Бръшляновата лига. Дан, Фил, Стийв и Фарли. Помниш ли ги?

Най-после Келвин спря да дращи. Вдигна поглед. Очите му бяха като две празни плочи. Той се взря в Уенди, но явно не я виждаше.

— Келвин?

— Химлер обича котлети от риба тон — повтори той, като настоятелно шепнеше. — А кметът? Не му пукаше.

Роналд седна. Уенди се помъчи да го накара да я погледне в очите.

— Искам да поговорим за съквартирантите ти в колежа.

Келвин се засмя и се вторачи в нея.

— Съквартиранти ли?

— Да.

— Смешно. — Той се разкикоти също като побъркан. — Съквартиранти. Като да си с квартирата си. Сякаш ти и квартирата ти правите секс и квартирата забременява от теб. Сякаш си с нея, схващаш ли?

Той отново се разсмя. Е, каза си Уенди, това е по-добро от рибните предпочитания на Химлер.

— Спомняш ли си старите съквартиранти?

Смехът пресекна, сякаш бе на запис и някой го бе изключил.

— Те са в беда, Келвин — каза тя. — Дан Мърсър, Фил Търнбол, Стийв Мишано, Фарли Паркс. Всичките са в беда.

— В беда?

— Да. — Тя повтори четирите имена. После пак.

Лицето на Келвин започна да се променя. Изкриви се пред очите им.

— О, боже, о, не...

Келвин се заплака.

Роналд застана нащрек.

— Келвин?

Роналд протегна ръка към брат си, ала писъкът на Келвин го спря. Той бе неочакван и пронизителен. Уенди отскочи назад.

Очите му се бяха разширили.

— Белязаното лице?

— Келвин?

Той бързо се изправи, столът му се катурна. Санитарят тръгна към него. Келвин отново изпищя и се сви в ъгъла на стаята. Санитарят повика подкрепление.

— Белязаното лице! — пищеше Келвин. — Ще ни избие всичките! Белязаното лице!

— Кой е Белязаното лице? — изкрещя въпроса си Уенди.

— Оставете го на мира! — извика Роналд.

— Белязаното лице! — Келвин стисна очи. Хвана главата си с ръце и я стисна от двете страни, сякаш черепът му всеки миг щеше да се разцепи на две половини. — Казах им! Предупредих ги!

— Какво означава това, Келвин?

— Спрете! — нареди Роналд.

Келвин загуби мисълта си. Главата му се залюшка напред-назад. Дойдоха двама санитаря. Щом ги зърна, Келвин запищя:

— Спрете лова! Спрете лова!

Той се свлече на пода и се опита да избяга, като пълзеше на четири крака. Очите на Роналд се насълзиха. Опита се да успокои брат си. Келвин се изправи на крака. Санитарите се отнесоха с Келвин така, сякаш бяха на футболното игрище. Единият го удари ниско долу, а другият го хвана през раменете.

— Не го наранявайте! — извика Роналд. — Моля ви!

Келвин беше паднал на пода. Санитарите му слагаха усмирителна риза. Роналд ги молеше да не го нараняват. Уенди се опита да се приближи до Келвин, протегна ръка към него.

Най-после очите му срещнаха нейните. Докато той се дърпаше да се освободи, Уенди пропълзя по-близо до него. Един от санитарите ѝ изкрещя:

— Махай се оттам!

Тя не му обърна внимание.

— Какво има, Келвин?

— Казах им — прошепна той. — Предупредих ги.

— За какво ги предупреди, Келвин?

Келвин се разплака. Роналд я сграбчи за рамото и се опита да я издърпа настрана. Тя го отблъсна.

— За какво ги предупреди, Келвин?

В стаята влезе трети санитар. Той носеше в ръка спринцовка за инжекции. Заби я над лакътя му. Сега Келвин я гледаше право в очите.

— Да не излизат на лов — отговори той с изненадващо спокоен глас. — Повече не биваше да излизаме на лов.

— На лов за какво?

Ала инжекцията му бе подействала.

— Никога не биваше да излизаме на лов — тихо каза той. — Белязаното лице ще ти каже. Никога не биваше да ловуваме.

ГЛАВА 27

Роналд Тилфър нямаше представа какво имаше предвид брат му, като спомена „белязаното лице“ и „ловуването“.

— И преди е говорил за белязани и ловуване. Както повтаря и името на Химлер. Мислех, че не означават нищо.

Уенди тръгна да си ходи, като се питаше какво да прави с ненадеждната информация; чувстваше се по-объркана, отколкото в началото на деня.

Чарли лежеше на дивана и гледаше телевизия.

— Здравей — поздрави го тя.

— Какво има за вечеря?

— Добре съм, благодаря. А ти?

Чарли въздъхна.

— Няма ли да пропуснем фалшивите любезности?

— Както и доброто възпитание, може би?

Чарли не помръдна от мястото си.

— Добре ли си? — попита го тя с по-загрижен тон, отколкото възнамеряваше.

— Аз ли? Добре съм, защо?

— Хейли Макуейд ти беше съученичка.

— Да, но всъщност не я познавах.

— Много от съучениците и приятелите ти бяха на погребението.

— Знам.

— Кларк и Джеймс също бяха там.

— Знам.

— Защо ти не пожела да отидеш?

— Защото не я познавах.

— Кларк и Джеймс познаваха ли я?

— Не — отвърна Чарли и седна. — Виж, чувствам се ужасно. Това е трагедия. Но хората, дори най-добрите ми приятели желаят и те да вземат участие, това е всичко. Не са отишли там, за да изразят

уважението си. Отишли са, защото са мислели, че ще е страотно. Искали са да станат част от нещо. Правят го само заради себе си, разбираш ли какво ти казвам?

Уенди кимна с глава.

— Разбирам.

— Няма лошо — продължаваше Чарли. — Но когато става въпрос за мъртво момиче, съжалявам, мен ме няма.

Чарли отново опря глава на възглавницата и се загледа в телевизора. Тя се взря в него за миг.

Без да я погледне, той отново въздъхна и попита:

— Какво има?

— Прозвуча ми също като баща си.

Той замълча.

— Обичам те — каза Уенди.

— Като баща ми ли ще ти прозвуча, ако те попитам: „Какво има за вечеря“?

Тя се засмя.

— Ще проверя в хладилника.

Но предварително знаеше, че в него няма нищо, така че щеше да поръча готова храна. Японски ролчета с кафяв ориз, за да е здравословно.

— О, има и още нещо. Познаваш ли Кърби Сенет?

— Не много. Само по външност.

— Той добро момче ли е?

— Не. Пълен глупак.

Тя се усмихна на думите му.

— Чух, че е от дребните наркопласьори.

— Той е от едрите шушумиги. — Чарли седна на дивана. — Какви са тези въпроси?

— Проучвам Хейли Макуейд от друга гледна точка. Според слуховете двамата са били двойка.

— И?

— Не би ли могъл да поразпиташ за тях?

Той й хвърли пълен с ужас поглед.

— Искаш да ме използваш за свой доносник ли?

— Идеята не е добра, нали?

Той не си направи труда да отговори и внезапно я осени друга мисъл, която ѝ се стори доста добра. Тръгна нагоре по стълбите и седна пред компютъра. Бързо прегледа някои снимки и се спря на най-подходящата. Момичето на фотографията изглеждаше на около осемнайсет, евроазиатка, с очила, блуза с голямо деколте, страхотно тяло.

Аха, става.

Уенди бързо откри страница на момичето във „Фейсбук“, като се възползва от снимката ѝ. Името измисли, като комбинира имената на двете си най-добри приятелки в колежа — Шарън Хейт. Аха, добре. Сега трябваше да се сприятели с Кърби.

— Какво правиш?

Беше Чарли.

— Създавам фалшив профил.

Чарли се намръщи.

— За какво?

— Надявам се да изкуша Кърби да се сприятели с мен. Така ще мога да разговарям с него.

— В реално време?

— Какво, няма ли да проработи?

— Не и с тази снимка.

— Че защо?

— Твърде предизвикателна е. Сякаш искаш да вкараш спам.

— Какво да вкарам?

Той въздъхна.

— Компаниите използват подобни фотографии, за да натрапят на абонатите нежелани съобщения. Виж, намери момиче, което да изглежда добре, но да е реално. Нали знаеш какво имам предвид?

— Мисля, че знам.

— Напиши, че е, да речем, от Глен Рок. Ако е от Касълтън, няма как да не я познава.

— Моля? Нима познавате всички момичета в града?

— Всички предизвикателни момичета ли? Ами да. Или сме чували за тях. Затова избери някой град наоколо, но да не е твърде близо. После пиши, че си чувала за него от приятелка или че си го зърнала в търговския център на „Гардън Стейт Плаза“ или някъде другаде. Може да ѝ дадеш името на реално съществуващо момиче от

някой град, в случай че той попита някого за нея, или я потърси в телефонния указател. Трябва да си сигурна, че в „Гугъл“ няма да се появи друга нейна снимка. Излъжи, че тъкмо си се регистрирала във „Фейсбук“ и че си търсиш приятели, иначе ще се запита защо не познаваш много хора. Малко подробности няма да са излишни — любими филми, любими рок групи.

— Като U2!

— Само гледай да не са на сто години — забеляза той и изброи някой групи, за които дори не бе чувала. Записа си ги.

— Мислиш ли, че ще се получи? — попита Уенди.

— Съмнително е, но знае ли човек? Поне ще те впише в списъка на приятелите си.

— И какво ще означава това за мен?

Отново въздишка.

— Вече го обсъдихме. Като страницата на завършилите „Принстън“. Щом се включиш, ще можеш да я видиш цялата. Ще разгледаш снимките му онлайн, постерите, приятелите му, любимите му игри, всичко.

Страницата на завършилите „Принстън“ я подсети за нещо друго. Тя щракна върху нея, намери линка Admin и натисна бутона, за да изпрати имейл. Администраторът се казваше Лорънс Черстън, „бившият председател на класа ни“, както пишеше в краткото му представяне. Беше сниман с вратовръзка в цветовете на „Принстън“ — оранжево и черно. Леле! Уенди му написа кратко съобщение:

Здравейте. Аз съм телевизионна репортерка, която подготвя материал за вашия клас в „Принстън“, и много бих желала да се видим. Моля, свържете се с мен, за да ми кажете кога ще ви бъде удобно.

Щом натисна бутона за изпращане на съобщението, телефонът ѝ избръмча. Тя видя, че на екрана се изписва текст. Беше от Фил Търнбол: „Трябва да поговорим“.

Тя отговори: „Добре, обади ми се сега“.

Последва известно забавяне. После: „Не по телефона“.

Уенди се зачуди какво ще е това и написа: „Защо?“.

„Да се срещнем след 30 мин. в бар «Зебра»?“

Уенди се питаше защо той избегна въпроса ѝ. „Защо не можем да говорим по телефона?“

Последва още по-дълга пауза. „Точно сега не се доверявай на телефоните.“

Тя се намръщи. Стори ѝ се твърде тайнствено и конспиративно, а честно казано, Фил Търнбол не ѝ бе направил впечатление на човек, който обича да преиграва. Нямаше смисъл да се впуска в догадки. Скоро щеше да разбере. Тя написа ОК и погледна към Чарли.

— Какво? — попита я той.

— Трябва да бързам за една среща. Ще си поръчаш ли вечеря?

— О, мамо!

— Какво има?

— Тази вечер е събранието за организиране на абитуриентското ни празненство, забрави ли?

Тя се плесна по челото.

— По дяволите, съвсем ми изскочи от ума!

— В гимназията след... — Чарли погледна към китката си, макар че не носеше часовник, — о, след по-малко от трийсет минути. Включена си в комисията, отговаряща за закуските или за нещо подобно.

Всъщност тя трябваше да занесе захар/изкуствен подсладител и мляко/немлечни добавки за кафето, макар че скромността не ѝ позволяваше да се хвали с този факт.

Можеше да се освободи от задължението си, но училището гледаше на организирането на абитуриентската вечер доста сериозно, а напоследък тя проявяваше в най-добрия случай незаинтересуваност по отношение на сина си. Взе мобилния телефон и изпрати съобщение на Фил Търнбол: „Не може ли да го отложим за 10 часа?“.

Отговорът се забави. Тя отиде в спалнята си и си облече джинси и зелена блуза. Свали си контактните лещи и си сложи чифт очила, после опъна косата си назад и я върза на опашка. Работеща жена.

Телефонът ѝ избръмча. Пристигна отговор от Фил Търнбол: „ОК“.

Тя заслиза по стълбите. Попе беше в кабинета. На главата си бе завързал червена кърпа — бандана. Банданите — или манданите, както

ги наричаха понякога, щом се носеха от мъже — се харесваха на малцина. Попе бе един от тях.

Щом я видя, той поклати глава.

— Сложила си бабешки очила?

Тя вдигна рамене.

— С тях никога няма да свалиш мъж.

Сякаш това бе целта ѝ на някакво си училищно събрание.

— Не че ти влиза в работата, но така се случи, че ме поканиха да изляза.

— След погребението?

— Аха.

Попе кимна с глава.

— Не се изненадвам.

— Защо?

— Най-добър секс в живота си съм правил след погребение.

Пълна забрава на задната седалка на една лимузина.

— Олеле! После ще ми разкажеш ли подробностите?

— Сарказъм ли долавям в думите ти?

— Дори много.

Тя го целуна по бузата, помоли го да обърне внимание на вечерята на Чарли и се отправи към автомобила си. Спря на супермаркета да купи добавките към кафето. Когато пристигна в гимназията, паркингът бе пълен. Тя успя да паркира на „Бевърли Роуд“. Настани се на петнайсетина метра от забранителния знак, нямаше желание да вади рулетката, за да измери разстоянието. Тази нощ Уенди Тайнс щеше да се движи по ръба.

Когато Уенди влезе, родителите вече се тълпяха около щанда за безплатно кафе и търсеха захарта и млякото. Тя се втурна към тях и докато вадеше добавките към кафето, горещо им се извиняваше. Мили Хануовър, президент на Комисията за здравословно хранене и безопасност на работната среда, майката, която винаги е организирала идеалните кръжоци по изкуства и занаяти в определените за игра дни, мълчаливо изрази неодобрението си. За разлика от нея бащите бяха всеопрощаващи. Всъщност бяха твърде благоразположени към Уенди. Тъкмо поради тази причина Уенди носеше блузата си закопчана до шията, джинсите ѝ бяха свободни и не обгръщаха плътно бедрата, на носа си имаше очила и косата ѝ бе завързана на опашка. Не си

позволяваше да води продължителни разговори с женените мъже. В никакъв случай. Нека я наричат както си искат — надменна, кучка — това бе по-добре от определения като свалячка, проститутка или нещо още по-лошо. Омъжените жени в града и бездруго ме гледат с подозрение, покорно благодаря. В моменти като този ѝ се искаше да си сложи тениска с надпис: „Нямам намерение да открадна мъжете ви, бъдете спокойни!“.

Разговорите се въртяха предимно около колежа: чие дете е прието или не е прието в съответното учебно заведение. Някои родители се хвалеха, други се шегуваха, трети — и това бяха любимците ѝ — се извъртяха като политици след дебати, като внезапно започваха да сипят суперлативи относно „добре обезопасените“ училища, сякаш те бяха за предпочитане пред първоначално избраните от тях колежи. Не ги ли съдеше твърде строго? Може би те просто се опитваха да скрият разочарованието си.

Звънецът безмилостно зазвъня, като запрати Уенди назад в училищните години; всички се запътиха към централната част на гимназията. Един щанд предлагаше на родителите да разлепват пътни знаци за ограничена скорост, на които пишеше: „Моля, карайте бавно — ние (нарисувано сърце) нашите деца“, което, както ѝ се стори на нея, бе въздействащо въпреки намека: сиреч ти, който си зад волана, не обичаш децата си. На друг щанд имаше ваденки за прозорци, които уведомяваха съседите, че твоята къща е „Без наркотици“, което не беше лошо, но бе излишно като надписа „Внимание, дете!“. Тук беше и щандът на „Международния институт за борба с алкохола“, където се рекламираше кампанията против детските събирания, на които се употребява алкохол, наречена „Не и в нашия дом“. От друг един щанд подаваха в ръцете им договори — „обет за неупотреба на алкохол“. Ученикът се заклеваше никога да не пие, нито да се вози в колата на човек, който е пил. Родителят на свой ред се задължаваше да прибере детето си от където и да е, независимо в кой час на денонощието му се обади то.

Уенди си намери място на редовете по-отзад. Един прекалено дружелюбен баща, „гълтнал“ корема си и цъфнал в усмивка като телевизионен водещ на забавна програма, се настани до нея. Посочи към щандовете.

— Прекалената безопасност не е на добро — забеляза той. — Понякога прекаляваме с грижите за децата си, не мислите ли?

Уенди не каза нищо. Съвсената му съпруга зае мястото от другата му страна. Уенди съвестно поздрави намръщената жена, представи се и каза, че е майката на Чарли, като усърдно избягваше погледа на господин Голяма усмивка.

Директорът Пийт Зекър се качи на подиума и благодари на всички, които са се отзовали на поканата му, въпреки „изключително тежката седмица“. Почетоха паметта на Хейли Макуейд с едноминутно мълчание. Някои се чудеха защо събранието не бе отложено за друга вечер, но календарът на училището бе запълнен до краен предел и нямаше свободни дни. Освен това колко време трябва да се изчака? Още един ден? Още една седмица?

И така, след още минута-две мъчително мълчание Пийт Зекър представи Мили Хановър, която развълнувано им съобщи, че темата на тазгодишното събрание по повод завършването на гимназията ще бъде „Супергероите“. Накратко, обясняваше Мили надълго и широко, ще украсят салона на училището, като обособят различните сцени от известни комикси. Пещерата на Батман. Крепостта на Супермен. Х-дома на Х-хората, или както се нарича там. Американския щаб на Лигата за справедливост. През изминалите години училището е било украсявано с теми от Хари Потър, било е декорирано като телевизионното шоу „Сървайвър“ (това бе може би преди няколко години, спомни си Уенди), дори като обиталището на Малката русалка.

Идеята беше да се предостави на абитуриентите сигурно място за празнуване след връчването на дипломите. Автобусите вкарваха учениците вътре, а придружителите оставаха навън. Никакъв алкохол, никакви наркотици, макар че в миналите години някои деца си бяха внесли. И все пак, като се имаше предвид присъствието на родителите и автобусите, които щяха безпроблемно да превозят децата обратно, организираният абитуриентски бал бе далеч по-приемлива алтернатива на увеселенията по повод завършването на гимназията в миналото.

— С радост ви представям моите трудолюбиви председатели на секции — каза Мили Хановър. — Щом чуete името си, моля да се изправите.

Тя представи председателя си на секцията по украсата, председателя си по напитките, председателя си по храната,

председателя си по транспорта, председателя си по рекламата, като всеки един от тях се изправяше сред аплодисменти на околните.

— За останалото чакаме доброволци. Без вашето участие няма да успеем, а и това е великолепен начин да направите така, че завършването на гимназията да остави приятни спомени в душата на вашето дете. Да си припомним, че всичко това е заради децата ви, и да не се осланяме на другите да свършат работата вместо вас.

Гласът на Мили звучеше тъй снизходително, че повече нямаше накъде.

— Благодаря, че ме изслушахте. Списъците са навън и очакват подписите ви.

Директорът Пийт Зекър им представи полицай Дейв Пекора от участъка в Касълтън, комисар по безопасността, който продължи да обяснява с какви опасности е свързан периодът след завършване на гимназията, както и празненствата по този повод. Говореше за това, как хероинът отвърща на удара, говореше за „фарма-увеселенията“, на които хлапетата, откраднали медикаменти от дома си, ги размесват в огромна купа и си правят експерименти. Миналата година Уенди бе намислила да заснеме репортаж за тях, ала не успя да намери реални примери, предлагаша й само разкази на очевидци. Един служител от Комитета против използването и разпространението на наркотици към Министерството на правосъдието й каза, че така наречените фарма-празненства са повече митология, отколкото реалност. Полицай Пекора ги предупреди, че не бива да се употребява алкохол в незряла възраст:

— Четири хиляди деца умират всяка година от прекомерна употреба на алкохол.

Ала той не уточни дали става въпрос за целия свят, или само за САЩ, и на каква възраст са тези деца. Отново наблегна на факта, че „родителят не прави добра услуга на детето си“, като организира в дома си събирания с употреба на алкохол. Със сурово изражение на лицето той цитира няколко случая, в които подобни родители са били осъдени за убийство и сега лежат в затвора. Започна да описва живота в затвора, и то с доста големи подробности — също като във версията за родители на известния документален филм на Арнолд Шапиро от 1978 година „Изплаши ги!“.

Уенди тайничко погледна към часовника, сякаш отново бе ученичка. Девет и половина. Мислите се гонеха в главата й. Първата:

искаше ѝ се да се махне оттук и да види какво става с Фил Търнбол, който внезапно бе станал много загадъчен. Втората: може би трябваше да избере в коя комисия да влезе. Макар че тя нямаше еднозначно отношение към замисъла на абитуриентската забава — от една страна, това сякаш бе още един начин да подхранят капризите на децата си, но от друга — нямаше ли да е нечестно, както се бе изразила и Мили, да остави другите да се погрижат за нещо, в което щеше да участва и Чарли?

И третата, може би най-силната, бе мисълта за Ариана Насброу и за това как алкохолът и шофирането бяха убили Джон. Чудеше се дали родителите на Ариана са присъствали на събрание като това, дали цялата тази свръхзагриженост за безопасността на децата наистина би помогнала да се спаси поне един живот през идните няколко седмици, така че друго семейство да не трябва да премине през онова, което бяха преживели двамата с Чарли.

Зекър се върна на подиума и закри събранието с думите: „Благодаря ви за присъствието тази вечер“. Уенди се огледа за познати лица и се разочарова от себе си, че познава толкова малко от родителите на съучениците на сина си. Естествено, семейство Макуейд ги нямаше. Не беше тук и Джена с Ноел Уилър. Защитата на бившия ѝ съпруг, който бе скандализирал общественото мнение в града, бе коствала на Джена доброто име, а убийството на Хейли Макуейд със сигурност бе направило квартала неподходящо място за живеене.

Родителите започнаха да се стичат към местата със списъците, за да заявят своето желание. Уенди си спомни, че Бренда Трейнър, председателката на комисията по рекламата, дружеше с Джена Уилър и бе една от местните клюкарки — печеливша комбинация, високо ценена в квартала. Уенди се запъти към нея.

— Здравей, Бренда.

— Радвам се да те видя, Уенди. Искаш да се запишеш в комисията ли?

— О, да! Мислех си, че бих могла да помогна с рекламата.

— О, би било чудесно! Кой друг, ако не прославената телевизионна журналистка?

— Е, чак прославена.

— Така си е.

Уенди се насили да се усмихне.

— Къде да се подпиша?

Бренда ѝ показа листа.

— Събираме се всеки вторник и четвъртък. Ще можеш ли да домакинстваш някоя от сбирките ни?

— Разбира се.

Тя наведе глава и написа името си.

— Според теб — каза Уенди, — Джена Уилър не би ли била подходяща кандидатура за комисията по рекламата?

— Шегуваш се, нали?

— Мисля, че има журналистическо образование — измисли си Уенди.

— На кого му пука? След онова, което направи, след като допусна онова чудовище в нашата общност — искам да кажа, че семейството се изнесе.

— Изнесе ли се?

Бренда кимна с глава и се наведе.

— Пред къщата им има табела „Продава се“.

— О!

— Дори Аманда няма да присъства на празненството по случай завършването. Мъчно ми е за нея — вината не е нейна, но все пак взели са правилното решение. Присъствието ѝ би било тягостно за всички.

— А къде се местят?

— Чух, че Ноел получил място в една болница в Охайо, Кълъмбъс или Кантън, или пък беше Кливлънд. Беше нещо с К и аз се обърках. Но като си помисля сега, сякаш беше Синсинати. И то се пише така, но се произнася като „с“. Наричат го меко К^[1], нали?

— Така е. Дали вече са се преместили?

— Не, мисля, че не са. Талия ми каза — нали познаваш Талия Норич? Добра жена. Дъщеря ѝ се казва Али. Малко пълничка. Та Талия ми каза, че чула, че са отседнали в хотел „Мариот Кортярдс“ и всеки момент ще се пренесат.

Бинго!

Уенди си спомни какво бе казала Джена за Дан, за това, че част от него е останала непозната за нея, но как се беше изразила? Нещо му

се било случило в колежа. Може би беше време отново да поговори с Джена Уилър.

Тя се сбогува, смеси се с тълпата на излизане и се отправи на среща с Фил Търнбол.

[1] Става дума за правописа на американските градове Columbus, Canton, Cleveland и Cincinnati, които започват с буквата С от английската азбука. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 28

Фил бе седнал в сравнително тих ъгъл в задната част на спортния бар — относително, разбира се, тъй като спортните барове не са направени за уединение, разговори или размисъл. В бара нямаше хора с червени носове и отпуснати рамене, нито победени мъже, които да давят мъката си в алкохол. Никой не се взираше в празната си чаша, когато наоколо му имаше безброй широкоекранни телевизори, предаващи избрани моменти от спортни състезания — тъкмо те привличаха вниманието им.

Барът се казваше „Обичай зебрата“. Той ухаеше повече на скара и салса, отколкото на бира. Тук беше шумно. Отбор софтболисти празнуваха победата си. Играеха „Янките“. Няколко млади жени, облечени с фланелки с името на Джетър^[1] на гърдите, викаха в тяхна полза малко по-въодушевено, отколкото бе нужно.

Уенди се вмъкна в сепарето. Фил носеше зелена риза за голф, чиито две горни копчета бяха разкопчани. Навън се показваше валмо от сивите косми на гърдите му. Той се бе закичил с лека усмивка и бе опулил очи.

— Имахме отбор по софтбол — каза. — Преди години. Когато започнах. След всяка игра ходехме на бар. И Шери идваше с нас. Носеше бяла секси фланелка, нали ги знаеш — от онези, впитите, с тъмните три четвърти ръкави?

Уенди кимна с глава. Той говореше леко завалено.

— Господи, колко беше красива!

Тя го чакаше да се изкаже. Повечето репортери правеха така. Тайната на доброто интервю се криеше в способността на журналиста да оставя мълчанието между репликите незапълнено. Изминаха няколко секунди. После още няколко. Ясно, стига толкова мълчание. Понякога и репортерът имаше нужда да каже нещо.

— Шери е още красива — каза Уенди.

— О, да.

Лицето му бе застинало в полуусмивка. В бутилката нямаше повече бира. Очите му лъщяха, лицето му се бе зачервило от пиене.

— Но вече не ме гледа така. Не ме разбирай погрешно. Тя ме подкрепя. Обича ме. Говори и върши все правилни неща. Но аз го виждам в очите ѝ. Вече не съм същият мъж за нея.

Уенди не знаеше какво да каже, нещо, което да не прозвучи снизходително, но „Сигурна съм, че това не е истина“ или „Съжалявам“ не бяха подходящи в случая. И тя реши отново да замълчи.

— Искаш ли нещо за пиене? — попита той.

— Да.

— Аз пия „Корона Лайтс“.

— Звучи ми добре — отвърна тя. — Но аз искам просто „Корона“.

— Какво ще кажеш за малко начоси^[2]?

— Ти яде ли?

— Не.

Тя кимна с глава и си каза, че за него ще е добре да сложи нещо в стомаха си.

— Да, добра идея.

Фил махна с ръка на сервитьорката. Тя бе облечена в реферска риза с дълбоко изрязано деколте, т.е. защитаваше името на бара — „Обичай зебрата“. На табелката ѝ пишеше, че се казва Ариел. На врата ѝ висеше свирка и като завършек на картинката очите ѝ бяха изрисувани с черен грим. Уенди никога не бе виждала рефери с черен грим на очите, само играчи, ала обърканата метафора в екипа бе най-малкото, което я безпокоеше.

Направиха поръчката.

— Знаеш ли? — попита Фил и се загледа след отдалечаващата се сервитьорка.

Тя отново зачака.

— Работил съм в подобен бар. Е, не съвсем като този. Беше от веригата ресторанти с бар в центъра на залата. Знаеш ги. Неизменно имат някаква зелена украса по стените — отражение на по-невинните години.

Уенди кимна с глава. Знаеше ги.

— Тъкмо там се запознах с Шери. Бях барман. Тя беше от онези искрящи като шампанско келнерки, които ти се представят на мига и тутакси те питат дали искаш аперитив с мезе.

— Мислех, че си от богаташчетата.

Фил тихо се изкикоти, обърна вече изпразнената бутилка „Корона Лайтс“, за да изцеди и последната капка от дъното. Тя очакваше той да стисне шишето, за да пусне още.

— Предполагам, че родителите ми са били на мнение, че трябва да се трудим. А ти къде се изгуби тази вечер?

— В гимназията на сина ми.

— Защо?

— Организирах празненство по случай завършването — отговори тя.

— Приет ли е вече в някой колеж?

— Да.

— Къде?

Тя се размърда на мястото си.

— Защо искаше да ме видиш, Фил?

— Навлязох в личната ти територия? Извинявай.

— Просто искам да си дойдем на думата. Късно е.

— Бях се замислил. Гледам днешните деца, чиито мечти не са по-различни от нашите навремето. Учи се усърдно. Получавай добри оценки. Подготви се за изпитите в университета. Спортувай, ако можеш. В колежите това много се цени. Гледай да имаш достатъчно извънкласни занимания. Изпълни всички условия, за да те приемат в най-престижното висше учебно заведение. Сякаш първите седемнайсет години не са нищо друго освен подготовка за Бръшляновата лига.

Вярно е, помисли си Уенди. През гимназиалните години животът ти се превръща в истински парад, сведен единствено до писмата, които получаваш от колежите — дали те приемат, или те отхвърлят.

— Виж съквартирантите ми — продължаваше Фил, като сега провлачваше думите още по-силно. — „Принстън“. Върхът на сладоледа. Келвин бе чернокожо момче. Дан беше сирак. Стийв бе от беден по-беден. Фарли бе едно от осемте деца в семейството — голяма католическа фамилия от работническата класа. Всички бяхме приети и всички бяхме несигурни и нещастни. Най-щастливото момче от колежа пое по пътя за щата Монклер и пропусна втората година. Той все още е барман. И е най-доволното копеле, което познавам.

Младата стройна сервитьорка донесе бирите.

— Начосите пристигат след минутка.

— Няма проблеми, скъпа — отвърна Фил с усмивка.

Усмивката му беше хубава. Преди няколко години тя сигурно щеше да отвърне на усмивката му, но не и днес. Фил задържа погледа си върху нея малко по-дълго от необходимото, но Уенди видя, че момичето изобщо не го забеляза. Щом тя се изгуби от полезрението им, Фил вдигна пълната бутилка към Уенди. Тя взе своята, чукна се с него и реши да престане с тази игра.

— Фил, изразът „белязаното лице“ означава ли нещо за теб?

Той се помъчи да запази спокойствие. Свъси вежди, за да спечели малко време, дори каза:

— Ъ?

— Белязаното лице.

— Какво за него?

— Какво означава за теб?

— Нищо.

— Лъжеш.

— Белязания ли? — Физиономията му се изкриви. — Не беше ли филм? С Ал Пачино, нали? — Той заговори с отвратителен акцент и тя се подразни. — „Кажи здрасти на малкия ми приятел.“

Засмя се, като се опита да прикрие раздразнението си.

— Какво ще кажеш да половуваме?

— Откъде си чула тези неща, Уенди?

— От Келвин.

Мълчание.

— Днес го видях.

Отговорът на Фил я изненада:

— Да, знам.

— Откъде?

Той се наведе напред. Зад тях се разнесоха щастливи викове. Някой изкрещя: „Давай! Давай!“. Двама от отбора на „Янките“ тичаха презглава по игрището, сподиряни от виковете на запалянковците.

— Не разбирам каква е целта ти — каза Фил.

— Какво имаш предвид?

— Горкото момиче е мъртво. Дан е мъртъв.

— Е, и?

— Всичко свърши. Край, нали така?

Тя замълча.

— Какво искаш още?

— Фил, злоупотребил ли си с тези пари?

— Има ли някакво значение?

— Злоупотребил ли си, или не?

— Това ли се опитваш да направиш — да докажеш невинността ми?

— Отчасти.

— Не искам да ми помагаш, ясно? Заради мен. Заради себе си. Заради останалите. Моля те, откажи се.

Той извърна поглед. Ръцете му намериха бутилката, бързо я вдигнаха до устата му и той отпи голяма напоителна глътка. Уенди го погледна. За миг може би видя онова, което Шери бе видяла в него. Беше се свил в нещо като черупка. Нещо вътре в него — светлинка, проблясък, както искате го наречете — бе започнало да гасне. Спомни си думите на Попе за мъжете, изгубили работата си — колко силно им повлиява това. Бе гледала пиеса, в която се проследяваше и следната линия: мъж, който е изгубил работата си, не може да ходи с вдигната глава, не може да погледне децата си в очите.

Гласът му се превърна в настоятелен шепот:

— Моля те. Искам да оставиш нещата такива, каквито са.

— Не желаеш ли да научиш истината?

Той започна да къса етикета от бирената бутилка.

Оценяващо огледа направеното, сякаш бе художник, който работи с мрамор.

— Мислиш си, че са ни наранили — изрече тихо той. — Не са. Онова, което ни сториха, прилича на лека плесница. Ако оставим нещата така, всичко ще отmine. Ако се натягаме — ако ти се натягаш — ще стане много, много по-лошо.

Най-после етикетът се отлепи и политна към пода. Фил го гледаше как пада.

— Фил?

Той вдигна поглед към нея.

— Не разбирам за какво говориш.

— Моля те, послушай ме, ясно? Добре ме чуй. Ще стане по-лошо.

— Кой ще го направи по-лошо?

— Няма значение.

— Има, дявол да го вземе!

Младичката сервитьорка се зададе с начосите — бяха толкова много, че тя сякаш носеше дете в ръцете си. Остави ги на масата и попита:

— Желаете ли още нещо?

Те не желяеха. Тя се извъртя и ги остави. Уенди се наведе над масата.

— Кой върши тези неща, Фил?

— Не е точно така.

— Не е така ли? Те може да са убили дете!

Той поклати глава.

— Дан го направи.

— Сигурен ли си?

— Напълно — вдигна очи към нея той. — Трябва да ми вярваш по този въпрос. Ще се радвам да оставиш нещата така.

Тя не отговори.

— Уенди?

— Каж ми какво има — настоя тя. — Няма да продумам пред никого. Обещавам. Ще си остане между нас двамата.

— Остави.

— Поне ми кажи кой стои зад всичко това.

Той поклати глава.

— Не знам.

Отговорът му я накара да се стегне цялата.

— Как може да не знаеш?

Той хвърли две двайсетдоларови банкноти на масата и се накани да става.

— Къде отиваш?

— У дома.

— Не можеш да шофираш.

— Добре съм.

— Не, Фил, не си добре.

— И какво? — изкрещя той и я стресна. — Сега пък се заинтересува от моето състояние ли?

Той изхлипа. Във всеки нормален бар това щеше да привлече любопитни погледи, но тук, при наличието на шумните телевизори, в

които бяха съсредоточени всички погледи, той не направи впечатление на никого.

— Какво, по дяволите, става? — попита тя.

— Откажи се. Чуваш ли ме? Казвам ти го не само заради нас, а и заради теб.

— Заради мен ли?

— Сама поставяш опасности по пътя си. И пред сина си.

Тя го сграбчи за ръката и я стисна.

— Фил?

Той се помъчи да стане, но бирата си бе казала думата.

— Ти току-що заплаши детето ми.

— Търсеше си го — отвърна той. — Защото застрашаваш моите деца.

— Как?

Той поклати глава.

— Просто остави нещата каквито са, разбра ли? Всички правим така. Престани да се опитваш да се домогнеш до Фарли и Стийв — и бездруго те няма да разговарят с теб. Остави Келвин на мира. Нищо няма да научиш от него. Край. Дан е мъртъв. А ако продължиш да настояваш, ще умрат и други.

[1] Дерек Сандерсън Джетър, изкарал цялата си кариера като бейзболист от отбора на нюйоркските „Янки“. — Б.пр. ↑

[2] Мексиканско ястие — пържени царевични питки със сирене и подправки. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 29

Тя се опита да притисне Фил и да научи повече, но той просто млъкна. Накрая го откара до дома му. Когато се върна вкъщи, завари Попе и Чарли да гледат телевизия.

— Време е за сън — подкани ги тя.

Попе изстена.

— Оооо, не може ли да го догледам?

— Много смешно.

Попе сви рамене.

— Не ми се ще да се предам, но вече е късно.

— Чарли?

Той не откъсваше очи от екрана.

— Според мен е доста смешен.

Страхотно, каза си тя. Любители на комедията.

— Марш в леглото!

— Знаеш ли кой е този филм?

Тя погледна към екрана.

— Прилича ми на „Харолд и Кумар: пътуване до белия замък“^[1].

— Същият — отвърна Попе. — А ние в нашето семейство никога не прекъсваме Харолд и Кумар по средата. Неучтиво е някак си.

Той имаше право, пък и тя харесваше този филм. Така че се настани до тях, започна да се смее и за известно време се опита да не мисли за мъртви момичета, педофили, за съквартиранти от „Принстън“ и за заплахите към сина ѝ. Ала не беше лесно да забрави за последното, колкото и егоистично да изглеждаше отстрани. Фил Търнбол не беше един от хората, които лесно изпадат в паника, но тази вечер бе проявил желание — да го кажем на езика на хлапетата — да „бъде един от тях“.

Вероятно в думите на Фил имаше логика. Нейният репортаж беше за Дан Мърсър и може би за Хейли Макуейд. Но тази история бе приключила. Бяха върнали Уенди на работа. Резултатите бяха по-скоро добри за нея — всъщност тя се превърна в репортерката, която бе разкрила не само един педофил, а и едно убийство. Може би трябваше

да продължи да гледа на нещата от този ъгъл. Трябваше да работи съвместно с полицията и да разбере дали няма и други жертви.

Тя погледна към смеещия се Чарли. Смееше се на нещо казано от Нийл Патрик Харис, изпълняващ ролята на Нийл Патрик Харис. Тя обожаваше неговия смях. Че кой родител не обичаше смеха на детето си? Погледът ѝ остана още известно време върху него, тя си спомни за Тед и Марша Макуейд, помисли си, че те никога вече няма да видят как Хейли се смее, и внезапно я обзе тревога.

Когато на сутринта тревогата поизбледня — след нощния сън, който ѝ се бе сторил не повече от осем минути — Уенди се измъкна от леглото. Повика Чарли. Никакъв отговор. Отново го повика. Нищо.

Тя скочи от леглото.

— Чарли!

Пак нищо.

Обзе я паника, не можеше да диша.

— Чарли!

Тя се втурна по коридора, а сърцето ѝ лудо биеше в гърдите. Зави зад ъгъла и без да почука, отвори вратата.

Той беше вътре, все още в леглото, разбира се, мушна глава под завивките.

— Чарли!

Той изохка.

— Махай се.

— Ставай!

— Не мога ли да си доспя?

— Снощи те предупредих. Ставай!

— Първия час имаме урок по здравеопазване. Не може ли да го пропусна? Моля те?

— Стани! Веднага!

— По здравеопазване — повтори той. — Говорят ни за секс. На нас, впечатлителните младежи. Това ни кара да сменяме по-често партньорите си. Повярвай ми, заради моралното ми здраве по-добре е да си остана в леглото.

Тя сдържа усмивката си.

— Стани! Веднага!

— Още пет минутки? Моля те?

Тя въздъхна.

— Добре, още пет минутки. Само толкова.

Час и половина по-късно, когато урокът по здравеопазване свърши, тя го откара на училище. Какво толкова? Последна година е, вече е приет в колеж. Добре ще е да се скатае за малко, рече си тя.

Когато се върна вкъщи, тя провери електронната си поща. Имаше съобщение от Лорънс Черстън, отговорника за уебстраницата на завършилите „Принстън“. Пишеше, че ще е „очарован“ да се срещнат в „удобно за нея време“. Адресът му е: „Принстън“, щата Ню Джърси. Тя му позвъни и го попита дали може да се срещнат същия ден в три следобед. Лорънс Черстън отново повтори, че ще е „очарован“.

Щом затвори телефона, Уенди реши да провери фалшивия си профил във „Фейсбук“, който бе открила на името на Шарън Хейт. Разбира се, каквото и да му се привиждаше на Фил, той нямаше нищо общо с ролята на Кърби Сенет в този казус. Каква връзка изобщо можеше да има това с каквото и да е?

И все пак нямаше да навреди никому, ако провери във „Фейсбук“. Тя се регистрира и с радост видя, че Кърби Сенет я бе включил в списъка на приятелите си. Е, добре. Беше ѝ изпратил и покана да присъства на събиране, на което ще се черпят с „Ред Бул“. Тя щракна върху линка. Видя снимка на усмихнатия Кърби с голяма кутия „Ред Бул“ в ръка.

Имаше адрес и час на събирането, както и кратко съобщение от Кърби: „Здрасти, Шарън, ще се радвам, ако дойдеш!“.

Дотук с траура. Тя се чудеше какво ли ще е това събиране. Вероятно бе сбирка, на която ти сервират „енергийната напитка“ „Ред Бул“, вероятно примесена с нещо по-силничко — ще попита Чарли.

И сега какво? Да се сближи ли с него, за да го накара да се разкрие? Не. Отвратително е. Да излъжеш, че си младо момиче, за да уловиш в капана си покварен извратеняк, е едно, а да си майка на младо момче и да се преструваш, че си на неговата възраст, за да накараш негов съученик да проговори, е съвсем друго.

Тогава каква бе целта ѝ?

Тя нямаше представа.

Телефонът ѝ иззвъня. Погледна и видя, че ѝ се обаждат от телевизията.

— Ало?

— Госпожа Уенди Тайнс?

Гласът бе женски. Строг.

— Да.

— Обаждам се от отдел „Човешки ресурси и право“. Бихме искали да дойдете при нас утре, точно в дванайсет часа.

— За какво се отнася?

— Отделът ни се намира на шестия етаж. Кабинетът на господин Фредерик Монтаг. Точно в дванайсет. Моля, не се разтакавайте.

Уенди се намръщи.

— Да се разтакавам ли?

Щрак.

За какво, по дяволите, ме викат? И кой използва думата „разтакавам се“ извън училище? Тя се облегна назад. Вероятно не е нещо важно. Вероятно трябва да попълни някои документи за предназначението си. И все пак защо е тази загадъчност?

Обмисли следващата си стъпка. Снощи бе разбрала, че Джена Уилър се е преместила в близкия хотел „Мариот“. Време е да си нахлуи репортерската шапка и да я открие. Провери онлайн. Трите най-близки хотела от веригата „Мариот Кортярдс“ бяха в Сикокъс, Парамъс и Моа. Първо позвъни в Сикокъс.

— Бихте ли ме свързали с вашата гостенка Уилър, моля?

Уенди смяташе, че не би им хрумвало да се регистрират под псевдоним.

Телефонният оператор я помоли да продиктува името буква по буква. Уенди го направи.

— Нямаме гост с такова име.

Тя затвори телефона и позвъни в Парамъс. Отново попита за гости на име Уилър. След три секунди операторът каза:

— Моля, не затваряйте, свързвам ви.

Бинго!

Вдигнаха слушалката на третото позвъняване. Обади се Джена Уилър:

— Ало?

Уенди прекъсна телефонната връзка и тръгна към колата си. Хотел „Мариот Кортярдс“ в Парамъс бе само на десет минути път.

Най-добре е да я посети лично. Когато бе само на две минути от хотела, тя отново позвъни в стаята на Уилър.

Този път гласът на Джена бе колеблив.

— Ало?

— Уенди Тайнс е.

— Какво искаш?

— Да се видим.

— Нямам желание да те видя.

— Не искам да нараня нито теб, нито семейството ти, Джена.

— Тогава ни остави на мира.

Уенди влезе в паркинга на хотела.

— Не, не мога.

— Нямам какво да ти кажа.

Уенди намери място, паркира и изключи двигателя.

— Много лошо. Слез долу. Аз съм във фойето. Няма да си отида, докато не слезеш.

Затвори телефона. Хотел „Мариот Кортярдс“ в Парамъс бе живописно разположен на шосе № 17 и на Гардън Стейт Паркуей. Стаите гледаха или към магазина за компютри на „Ричард Електроникс“ или към склад без прозорци, наречен „Симс“, с нещо като фирмена табела на фасадата, на която пишеше: „Най-добрият клиент е образованият клиент“.

Хотелът не бе предназначен за почивка.

Уенди влезе във фойето. То беше цялото в бежово — бежови стени, килим в матовозелено, стаите бяха в ненатрапчиви бледи цветове и в толкова неприветливи нюанси, че сякаш говореха: хотелът е завършен и напълно готов за посетители, но не очаквайте никакви превземки, предоставяме ви само най-необходимото. На масичката бяха разхвърляни няколко броя на списанието „САЩ днес“.

Пет минути по-късно се появи и Джена. Беше облечена с голям по размери суичър. Бе силно опънала косата си назад в опашка и от това и бездруго високите ѝ скули изглеждаха още по-остри.

— Да злорадстваш ли си дошла? — попита Джена.

— Да, Джена, дойдох точно за това. Както си седях вкъщи тази сутрин и си мислех за мъртвото момиче, открито в гората, аз си казах: „Какво ми се иска най-много в момента? Парче торта с глазура ли? Не,

искам да позлорадствам“. Ето защо съм тук. О, а после ще отскоча до приюта за бездомни кучета и ще скрия някое пале в задника.

Джена седна.

— Съжалявам. Дойде ми неочаквано.

Уенди си спомни за предишната вечер, за безсмисленото събрание в гимназията, на което трябваше да бъдат Джена и Ноел Уилър, и се запита колко ли им се е искало да присъстват.

— И аз съжалявам. Представям си колко ти е било трудно.

Джена сви рамене.

— Всеки път, щом поискам да изпитам съжаление към себе си, спомням си за Тед и Марша. Предполагам, че разбираш?

— Разбирам.

Мълчание.

— Чух, че се местите — каза Уенди.

— От кого го чу?

— Живеем в малък град.

Джена се усмихна без капчица радост.

— Всички градове са малки. Да, местим се. Ноел ще стане завеждащ на кардиологичната клиника в Мемориалната болница в Синсинати.

— Станало е доста бързо.

— Много го търсят. Но истината е, че сме го планирали още преди няколко месеца.

— Когато започна да защитаваш Дан ли?

Тя отново се опита да се усмихне.

— Нека кажем, че това не облекчи положението ни в общността — забеляза тя. — Надявахме се да останем до края на учебната година, за да дадем възможност на Аманда да завърши заедно с класа си. Но не ѝ е било писано.

— Съжалявам.

— Но пък Тед и Марша... Не е толкова важно.

И Уенди си мислеше така.

— И защо си дошла, Уенди?

— Ти защитаваше Дан.

— Аха.

— От началото до края. Още когато шоуто бе излъчено за първи път. Изглеждаше толкова сигурна в невинността му! А при последния

ни разговор заяви, че съм съсипала невинен човек.

— И какво искаш да ти кажа? Че съм сгрешила, че правата си била ти, така ли?

— А така ли беше?

— Какво да е било така?

— Ти ли сгреша?

Джена се вторачи в нея.

— За какво говориш?

— Наистина ли мислиш, че Дан е убил Хейли?

Фоайето притихна. Джена сякаш се канеше да отговори, но не го направи, само поклати глава.

— Не разбирам. Мислиш, че е невинен ли?

Уенди не знаеше как да отговори на въпроса ѝ.

— Мисля, че в пъзела липсват някои парчета.

— Като например?

— Затова съм дошла — да разбера.

Джена я гледаше, сякаш очакваше нещо повече. Този път Уенди бе тази, която извърна поглед встрани. Джена заслужаваше по-добър отговор. Досега Уенди се бе занимавала със случая като репортерка. Но сега не дойде ли тук в качеството си на нещо повече? Може би е дошло време да се изяснят, да признаят истината, да я изговорят на висок глас.

— Ще ти призная нещо.

Джена кимна с глава, зачака.

— Аз работя с факти, а не с интуиция. Интуицията обикновено ме подвежда. Разбираш ли за какво говоря?

— Повече, отколкото можеш да си представиш.

Сега в очите на Джена имаше сълзи. Уенди си помисли, че и нейните очи са се насълзили.

— Всъщност аз вярвах, че съм хванала Дан на местопрестъплението. Той се опита да съблазни въображаемото тринайсетгодишно момиче онлайн. Появи се в къщата. Пък и всички онези неща в компютъра му. Дори работата му — нямам представа колко нещастници като него работят с деца, като се преструват, че им помагат. Всичко това бе налице в неговия случай. И все пак интуицията ми крещеше, че е станала грешка.

— Когато говореше, изглеждаше доста сигурна.

— Прекомерно сигурна, не мислиш ли?

Джена се замисли и на устните ѝ заигра лека усмивка.

— Също като мен — и двете бяхме сигурни. Едната от нас разбира се, грешеше. Но сега ми се струва, че истината е следната: можеш да си сигурен единствено в себе си. Очевидно е, но все някой трябваше да ми го напомни. Помниш ли като ти казах, че Дан бе потаен?

— Да.

— Може би си била права относно причината за потайността му. Той криеше нещо от мен. Усещах го. Всички усещаме подобни неща, нали? Никой не може да ни опознае в дълбочина. Може би е клише, но се оказва, че никой никого не познава.

— Значи през цялото време си била на погрешен път?

За миг Джена прехапа устни.

— Обръщам поглед назад. Мисля си за потайността му. Мислех, че е свързана с факта, че е сирак, нали разбираш? Че му е трудно да се довери на някого. Според мен тъкмо това ни раздели. Но се питам.

— Какво се питаш?

По бузата ѝ се търкулна сълза.

— Питам се дали е нямало още нещо, дали нещо не му се е случило. Питам се дали вътре в себе си той не криеше някаква тъмна тайна.

Джена стана от мястото си и прекоси фойайето. В дъното имаше автомат за кафе. Тя грабна една чаша от стиропор и я напълни. Уенди стана и я последва. Тя също си взе кафе. Когато се върнаха на местата си, моментът бе отминал. Уенди нямаше нищо против. Досега тя бе използвала само интуицията си. Време беше да се обърне към фактите.

— При последната ни среща ти спомена нещо за „Принстън“. Че докато е бил там, нещо е станало.

— Да, и?

— Бих искала да разбера дали е вярно.

Джена се смути.

— Мислиш, че „Принстън“ има нещо общо с всичко това?

Уенди не искаше да навлиза в подробности.

— Просто следя мисълта ти.

— Не разбирам. Какво общо би могло да има между годините в колежа и случилото се наскоро?

— Просто още един аспект, който бих искала да изясня.

— Защо?

— Не можеш ли да ми се довериш поне веднъж, Джена? Нали тъкмо ти повдигна въпроса при последната ни среща? Каза, че нещо му се е случило, докато е бил в колежа. И аз искам да знам какво е то.

Известно време тя мълчеше. После:

— Не знам. Може би е било част от тайните му. Сега, като се замисля — вероятно е съставлявало по-голямата част от тях. Затова ти го споменах.

— И нямаш представа какво е?

— Всъщност не. Искам да кажа, че така си и отмина, без последици.

— Не можеш ли поне да ми загатнеш какво е то?

— Не виждам логика.

— Направи ми удоволствието, хайде!

Джена поднесе чашата с кафето до устата си, духна горещата течност и отпи малка глътка.

— Добре тогава. Когато започнахме да излизаме заедно, в съботите той изчезваше — през седмица, най-редовно. Не искам да звучи толкова тайнствено, но той просто отлиташе, без да каже къде отива.

— Предполагам, че си го питала?

— Така е. Още в началото той ми бе обяснил, че има да върши някои неща във времето, отредено лично за него. Заяви, че няма за какво да се тревожа, но настояваше да разбера, че е нужно да го прави.

Тя млъкна.

— Разбра ли нещо?

— Бях влюбена — простичко отвърна Джена. — Отначало се замислих. Някои мъже играят голф, казах си аз. Други ходят на боулинг или се срещат с приятели в някой бар. Дан имаше право на свое лично време. Иначе беше толкова внимателен! Така че оставих нещата така.

Вратата на фойето се отвори. Вътре се вмъкна петчленно семейство и се приближи до първото по ред бюро. Мъжът каза името си и подаде кредитната си карта на администратора.

— Ти каза „в началото“ — забеляза Уенди.

— Да. Е, не беше съвсем в началото. Мисля, че бяхме женени от година, когато настоях да ми обясни. Дан ми каза да не се тревожа, защото не било кой знае какво. Но сега, разбира се, стана ясно, че не е било така. Разяждаше ме любопитство. И една събота го проследих.

Гласът ѝ утихна и на лицето ѝ грейна усмивка.

— Какво?

— С никого не съм го споделяла. Дори с Дан.

Уенди се облегна назад, предостави ѝ време. Отпи от кафето си и се опита да си даде вид на жена, която не е застрашена от нищо.

— Всъщност няма много за разказване. Карах след него около час — час и половина. Той спря на изхода за „Принстън“. Паркира в града. Влезе в едно кафене. Чувствах се доста глупаво. Седя самичък може би десетина минути. Аз чаках да се появи другата жена. Представях си я като някоя секси преподавателка от колежа, нали се сещаш, от онези с очила и черна коса? Ала никой не се появи. Дан изпи кафето си и стана. Тръгна покрай сградата. Беше толкова странно да го следя! Обичах този мъж. Нямах представа колко много го обичах. И все пак, както вече казах, в него имаше нещо, до което не можех да достигна, а сега го дебнех, криех се, за да не ме види, и в момента дори се чувствам така — на път да науча истината. И това ме ужасява.

Джена отново вдигна чашата до устните си.

— И къде отиде той?

— През две преки от кафенето имаше красива викторианска къща. Намираше се в сърцето на студентския комплекс. Той почука на вратата и влезе. Остана вътре около час и после си тръгна. Върна се в града пеша, качи се на колата си и потегли обратно.

Администраторът на хотела уведоми семейството, че не могат да се регистрират преди четири следобед. Бащата помоли за по-ранен час. Администраторът бе непоколебим.

— Чия беше къщата?

— Това е странното. В нея живееше деканът на факултета. Мъж на име Стивън Слотник. С двете си деца.

— Защо го е посещавал?

— Нямам представа. Не го попитах. Това е. Никога не повдигнах въпроса пред него. Нямахе любовна връзка. Това бе негова тайна. Ако искаше, щеше да ми я каже.

— А той не ти я каза?

— Не.

Те пиеха кафе, потънали в собствените си мисли.

— Няма защо да се чувстваш виновна — каза Джена.

— Не се чувствам виновна.

— Дан е мъртъв. И двете знаем, че няма живот след смъртта.

Мъртвият си е мъртъв. Вече не му пука дали ще го реабилитират, или не.

— Не се опитвам да го реабилитирам.

— А какво се опитваш да направиш тогава?

— Да ме вземат дяволите, ако знам! Мисля, че търся отговори.

— Понякога най-очевидният отговор е и най-правилният. Може пък Дан да е такъв, за какъвто го мислят.

— Възможно е, но така не можем да отговорим на главния въпрос.

— Който е?

— Защо е посещавал декана на своя факултет?

— Нямам представа.

— Не си ли любопитна да узнаеш?

Джена се замисли.

— Имаш намерение да разбереш, така ли?

— Да.

— Това можеше да разруши брака ни.

— Би могло.

— А може и нищо да не е означавало.

— Много вероятно — съгласи се Уенди.

— Мисля, че Дан е убил момичето.

Уенди не отвърна нищо. Чакаше Джена да каже нещо повече, но тя мълчеше. Последните й думи бяха изцедили и последната капчица сила от нея. Тя седеше, облегната назад, и сякаш не можеше да се помръдне.

След известно време Уенди рече:

— Може би си права.

— Но ти все още искаш да научиш истината за декана, нали?

— Така е.

Джена кимна с глава.

— Ако разбереш защо го е посещавал, ще ми кажеш ли?

— Разбира се.

[1] Американска кинокомедия на режисьора Дани Ленър. —
Б.пр. ↑

ГЛАВА 30

Уенди слезе от асансьора и се запъти към кабинета на Вик. Мина покрай Мишел Фейслър — новата водеща на новините — която работеше на бюрото си. В преграденото за нея пространство имаше фотографии на Уолтър Кронкайт, Едуард Р. Мъроу, Питър Дженингс. Уенди отново, за кой ли път, си каза: „Ау!“.

— Здравей, Мишел!

Мишел бе заета — щракна нещо на клавиатурата.

Леко ѝ помахна с ръка — само толкова. Уенди надникна над рамото ѝ. Тя пишеше текст в „Твитър“. Някой бе изкоментирал: „Прическата ти беше страхотна в последното предаване!“, и Мишел „чуруликаше“^[1] в отговор: „Смених си балсама — скоро ще ти разкажа повече. Продължавай да ме гледаш!“.

Едуард Р. Мъроу щеше да е много горд.

— Какво става с мъжа, чиито колене бяха простреляни? — допита я Уенди.

— Да, това е една от историите, към които имаш слабост — отвърна Мишел.

— Как така?

— Оказа се, че е някакъв перверзен тип. — Тя извърна очи от компютъра, но само за миг. — Нали ти си специалистката по извратените?

Колко е хубаво да си специалист по нещо, каза си Уенди.

— Какво имаш предвид, като казваш „извратени“?

— Е, ти си специалистка по сексуалните перверзии, нали така?

— В какъв смисъл?

— Ох, сега не мога да говоря — отвърна Мишел и отново се обърна към компютъра. — Заета съм.

Докато стоеше зад гърба ѝ, Уенди не можеше да не забележи, че Кларк беше прав: Мишел наистина имаше огромна глава, която контрастираше с тънкото ѝ тяло. Приличаше на балон, окачен на връвчица. Вратът ѝ сякаш всеки миг щеше да се прекърши под тежестта на главата.

Уенди погледна часовника си. До дванайсет оставаха три минути. Тя побърза към кабинета на Вик. Там беше секретарката му Мейвис.

— Здравей, Мейвис.

Жената едва вдигна поглед. Да не би след уволнението ѝ Мейвис да е получила указания да се държи строго официално с нея?

— Бих искала да вляза при Вик за секунда.

— В момента господин Гарет не е на разположение.

Тонът ѝ, толкова учтив преди, сега беше леден.

— Ще му кажеш ли, че се качвам на шестия етаж? След малко ще дойда пак.

— Ще го уведомя.

Уенди тръгна към асансьора. Може би си въобразяваше, но във въздуха се усещаше непривично напрежение.

Уенди бе идвала в тази сграда — администрацията на телевизията — милион пъти, но никога преди не се бе качвала на шестия етаж. Сега бе седнала в кабинет, боядисан целият в обезпокоително бяло, същинско чудо на кубизма, в чийто ъгъл ромолеше малък водопад. По-голямата част от едната стена бе заета от картина, на която се виеха черно-бели спирали. Останалите стени бяха празни. Спиралите отпред я разсейваха. От другата страна на стъклената маса точно пред спиралите седяха три фигури. Две жени и един мъж — всички строени в права линия пред нея. Единият от мъжете беше чернокож. Жената бе азиатка. Добър баланс, макар че главният измежду тях, мъжът, който седеше по средата и говореше, беше бял.

— Благодаря ви, че дойдохте — каза мъжът.

Беше се представил — всъщност бе представил и останалите — ала тя не бе обърнала внимание на имената им.

— Няма защо — отвърна Уенди.

Тя забеляза, че столът, на който седеше, бе поне с пет сантиметра по-нисък от техните. Класически номер за сплашване, макар и на доста аматьорско ниво. Уенди скръсти ръце на гърдите си, от което хлътна надолу още повече. Нека си мислят, че имат предимство.

— И така — каза Уенди с желанието веднага да си дойдат на думата, — какво мога да направя за вас, хора?

Белият мъж хвърли поглед към азиатката. Тя извади някакъв лист и го приплъзна през масата към нея.

— Това вашият подпис ли е?

Уенди погледна листа. Беше оригиналното копие на трудовия ѝ договор.

— Така изглежда.

— Ваш ли е подписът, или не?

— Мой е.

— Значи сте чели документа?

— Предполагам.

— Не искам да предполагате...

Тя вдигна ръка и го спря.

— Чела съм го. Какъв е проблемът?

— Искам да прочетете седемнайсети раздел, точка четвърта на трета страница.

— Добре — отвърна тя и запрелиства страниците.

— Разделът се отнася до нашата стриктна политика относно романтичните и/или сексуални отношения на работното място.

Думите му я накараха да се размърда на мястото си.

— Какво за тях?

— Чели ли сте го?

— Да.

— И го разбирате добре?

— Да.

— Така — каза белият мъж. — До нас достигнаха сигнали, че сте нарушили това правило, госпожо Тайнс.

— Тъъ... не. Уверявам ви, че не съм го нарушила.

Белият мъж се облегна назад, скръсти ръце на гърдите си и зае позата на съдник.

— Познавате ли човек на име Виктор Гарет?

— Вик? Разбира се, той отговаря за новините.

— Имали ли сте сексуална връзка с него?

— С Вик ли? Недейте така.

— Това „да“ ли е, или „не“?

— Това е едно голямо НЕ. Защо не го повикате тук и сам не го попитате?

Тримата започнаха да се съветват помежду си.

— И това ще направим.

— Не разбирам. Кой ви каза, че двамата с Вик... — Тя се помъчи да не направи отвратена физиономия.

— Получихме сведения.

— От кого?

Те не бързаха да отговорят и внезапно отговорът се наложи сам. Нали и Фил Търнбол я бе предупредил?

— Не можем да ви кажем — отвърна белият мъж.

— Много лошо. Вие ми отправяте сериозни обвинения. Или разполагате с доказателства, които трябва да ми покажете, или нямате такива.

Чернокожият мъж погледна към азиатката. Азиатката погледна към белия мъж. Белият мъж погледна към чернокожия мъж.

Уенди разпери ръце.

— Репетирали ли сте го бе, хора?

Те наклониха глави един към друг и зашепнаха, сякаш бяха сенатори по време на изслушване. Уенди чакаше. Когато свършиха, азиатката отвори друга папка и я приплъзна върху стъклената повърхност на масата.

— Може би трябва да прочетете и това.

Уенди отвори папката. В нея имаше разпечатка от интернет. Докато четеше, Уенди усети, че кръвта ѝ кипва:

Работя за телевизия Ен Ти Си. Не ви съобщавам името си, защото се боя, че ще ме уволнят. Но Уенди Тайнс е ужасна. Тя е примадона без всякакъв талант, издигнала се до върха по стария начин: спи с когото трябва. Напоследък се върти около нашия шеф Вик Гарет. Това е причината да работи по каквито си иска теми. Всъщност миналата седмица я уволниха поради некомпетентност, но отново я назначиха, защото Вик се страхува да не го съди за сексуално насилие. Уенди си е правила безброй пластични операции на носа, очите, циците...

И така нататък, и така нататък. Уенди отново си спомни предупреждението на Фил. Спомни си какво бяха сторили онези

откачалки на Фарли Паркс, на Стийв Мишано, а сега и на нея. Изводите започнаха да се налагат от само себе си: какво щеше да стане с кариерата ѝ, с начина ѝ на живот, със способността ѝ да се грижи за сина си. Ключките винаги се превръщаха в житейски факти. В човешкото съзнание обвиненията ставаха убеждения. Виновен си до доказване на противното.

Дан Мърсър не беше ли казал нещо подобно?

Накрая белият мъж се прокашля и попита:

— Е?

С целия кураж, който успя да събере, Уенди изпъчи гърди напред и заяви:

— Истински са. Ако искате, проверете.

— Не е смешно.

— Нима аз се смея? Нищо подобно, предлагам ви доказателства, че написаното е чиста лъжа. Хайде. Стиснете ги.

Белият мъж се изкашля важно и посочи към папката.

— Може би ще погледнете коментарите? Те са на втората страница.

Уенди се помъчи да запази самоувереното изражение на лицето си, ала усети, че светът около нея се разпада. Тя отгърна страницата и се взря в първия коментар.

КОМЕНТАР: Работила съм с нея на последната си месторабота и съм напълно съгласна с казаното. И там стана същото. Шефът ни, който бе женен, се разведе заради нея. Тя е боклук.

КОМЕНТАР: Тя преспа най-малко с двама колеги, професори, с единия от тях, докато беше бременна. Разруши брака му.

Уенди усети, че лицето ѝ пламна. Когато работеше на онова място, тя вече бе омъжена за Джон. Всъщност той загина малко преди да изтече последната ѝ седмица там. Тази лъжа я разгневи повече от останалите. Беше толкова мръсна, толкова долна!

— Е? — обади се белият мъж.

— Това са най-долнопробни лъжи — изрече през зъби тя.

— Всичко е в мрежата. Някои от тези блогове са били разпратени до нашите спонсори. Те ни заплашиха, че ще спрат рекламите си за нас.

— Всичко е лъжа.

— Освен това бихме искали да подпишете и отказа.

— Какъв отказ?

— Господин Гарет е ваш шеф. Бихте могли да го съдите за сексуално насилие.

— Шегувате ли се? — попита Уенди.

Той посочи към папката.

— В един от блоговете се посочва, че преди време сте съдили шефа си за сексуално насилие. Кой знае, може отново да го направите?

Пред очите на Уенди падна червена пелена. Тя сви дланите си в юмруци и трябваше да се напругне, за да говори с равен тон:

— Господин... Извинете, забравих името ви...

— Монтаг.

— Господин Монтаг... — Дълбока въздишка. — Искам много добре да ме чуете. Съсредоточете се в онова, което казвам, защото искам да съм сигурна, че ще го разберете. — Уенди взе папката и я размаха във въздуха. — Тук е пълно с лъжи. Това разбирате ли го? Измислици. Аз съм осъдила стария си работодател? Пълна лъжа. Обвиненията, че съм преспала с шефа или с професора си? Отново лъжи. Обвиненията, че съм преспала с друг освен със съпруга си, докато съм била бременна? Или че съм си направила пластични операции? Всичко е лъжа. Не е преувеличение. Не е изкривяване на истината. Това са откровени лъжи. Разбирате ли?

Монтаг се прокашля.

— Разбрахме позицията ви.

— Всеки може да влезе в интернет и да напише каквито си поиска лъжи за всекиго — продължаваше Уенди. — Не ви ли е ясно? Някой разпространява в интернет лъжи по мой адрес. Вижте датата на блога и ще се разплачете на глас. Било е написано вчера, а вече се радва на всички тези коментари? Фалшификация. Някой умишлено се опитва да ме съсипе.

— Както и да е — захвана Монтаг с израз, който не означаваше абсолютно нищо, ала подразни Уенди, както и някои други изречения,

— според нас най-добре би било да си вземете временен отпуск и да се махнете, докато ние проучим обвиненията.

— Нямам такова намерение — отсече Уенди.

— Извинете?

— Защото, ако ме накарате да го направя, такива неприятности ще ви създам, че няма да си намерите място в лъскавите си костюми. Ще съдя телевизията. Ще съдя студиото. Ще съдя всеки един от вас лично. Ще изпратя на любимите ви спонсори блогове, в които ще заявя, че вие двамата — и тя посочи към белия мъж и към чернокожия мъж — се занимавате с маймунски секс върху мебелите в кабинета, а тя — и Уенди посочи към азиатката — обича да ви гледа и да мастурбира. Истина ли е? Е, това ще пише в блога. Всъщност ще бъдат няколко. После ще отида и ще добавя коментари от други компютри, неща като: Монтаг го предпочита по груб начин, със сексиграчки или малки животинчета. Ще изпратя защитниците на животните по петите ви. Ще изпратя блоговете и до семействата ви. Следите ли мисълта ми?

Никой не каза нищо.

Тя стана от стола си.

— Връщам се на работа.

— Не, госпожо Тайнс, боя се, че не можете.

Вратата се отвори. Влязоха двама охранители в униформи.

— Охраната ще ви придружи навън. Моля да не влизате в контакт с никого от компанията, докато не сме обсъдили случая. Всеки опит да се свържете с някого от участниците в този казус ще бъде считан за манипулация на доказателствения материал. Освен това заплахите ви срещу мен и моите колеги също ще бъдат взети под внимание. Благодаря за отделеното от вас време.

[1] От английската дума twitter, която на български означава „чуруликама“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 31

Уенди позвъни на Вик, но Мейвис не я свърза. Чудесно! Тъй да бъде. „Принстън“ бе на около час и половина с кола оттук. По пътя тя с гняв премисляше станалото и какво би могло да означава то. Лесно беше да се присмее на нелепата и с нищо необоснована клюка, ала тя бе сигурна, че каквото и да се случи отсега насетне, тези сплетни неизменно ще хвърлят сянка върху нейното професионално развитие. И преди е имало намеци — нещо обичайно, когато привлекателна жена се издигне в професията си — ала сега внезапно бяха повярвали на клеветите, и то само защото някакъв идиот ги бе вкарал в блог. Добре дошли в ерата на компютрите!

Ясно, стига толкова.

Щом се приближи до целта на пътуването си, Уенди отново се замисли за казуса: за продължилите контакти с „Принстън“, за това как четирима мъже — Фил Търнбол, Дан Мърсър, Стийв Мишано и Фарли Паркс — са били поставени на колене през последната година.

Единият въпрос беше „Защо?“.

Но по-важният бе „Кой?“.

Уенди си каза, че би могла да започне от Фил Търнбол, защото тук тя имаше някои съмнения. Мушна слушалката на автомобилния телефон в ухото си и набра личния номер на Уин.

Тя отново чу гласа му — твърде надменен за единствената дума, която произнесе:

— Казвай.

— Да те помоля ли за още една услуга?

— *Може ли да те помоля за още една услуга? Да, Уенди, може.*

— Нямах представа каква нужда имах от граматичната ти корекция точно в този момент.

— Пак заповядай.

— Помниш ли, че те бях попитала за Фил Търнбол, мъжа, злоупотребил с двата милиона долара?

— Спомням си, да.

— Да речем, че Фил е бил набеден и всъщност не е взел парите.

— Добре, така да е.

— Как би могло да стане това?

— Нямам представа. Защо се интересуваш?

— Почти съм сигурна, че той не е откраднал тези пари.

— Ясно. Кажете ми, моля те, какво те прави „почти сигурна“ в това?

— Той ми каза, че е невинен.

— О, да, това обяснява всичко.

— Има и още нещо.

— Слушам те.

— Добре де, защото след като е откраднал два милиона долара, нито са го вкарвали в затвора, нито са го накарали да върне парите? В момента не искам да влизам в подробности, но има и други хора — всъщност съквартирантите му от колежа — които наскоро също са били въввлечени в скандали. Може да съм била подведена.

Уин не каза нищо.

— Уин?

— Да, чух те. Обичам тази дума — „подведен“, а ти? Тя означава или поне предполага, че се придава женствено фин нюанс на глагола „да преметна някого“.

— Да, страхотно.

Дори въздишката му издаваше надменност.

— Как искаш да ти помогна?

— Би ли могъл да проучиш нещата? Искам да разбера кой е набедил Фил Търнбол?

— Ще бъде направено.

Щрак.

Резкостта му този път не я изненада, въпреки че предпочиташе той да ѝ остави малко време: прибързаният край, в който бе истински специалист, криеше рискове, но уви, Уин бързо прекъсна линията. Тя поддържа телефона в ръка, сякаш очакваше веднага да ѝ се обади. Но този път не стана така.

Лорънс Черстън живееше в каменна къща с бели капаци на прозорците. Мястото около флагщока бе засадено с рози. На него бе овесен черен вимпел, върху който се виждаше голямо оранжево П. О, господи! Черстън я посрещна на вратата и се ръкува и с двете ръце. Лицето му бе месесто, румено и навяваше спомени за дебели котараци

в опушени кухни. Носеше син блейзър с логото на „Принстън“ на ревера и същата вратовръзка, с която бе на снимката. Панталоните му в цвят какви бяха току-що изгладени, мокасините му бяха лъснати и, разбира се, той ги бе обул на бос крак. Изглеждаше така, сякаш сутринта бе тръгнал за университетския параклис и по пътя изведнъж бе остарял с двайсет години. Уенди влезе в къщата и първото, което видя, бе дрешник с още десетина цветни сака, панталони в цвят какви и нищо друго.

— Добре дошли в моя скромен дом — поздрави я той.

Предложи ѝ нещо за пиене. Тя отказа. Той бе сервираше сандвичи пръстчета. Уенди си взе един от вежливост. Беше ужасен на вкус и тя се зачуди какво ли има в него. Черстън зачекна темата за студентите от курса.

— Имам двама носители на наградата „Пулицър“ — обяви той и като се наведе напред, добави: — Едната е жена.

— Жена. — Уенди си залепи усмивка на устните и премига. — Леле!

— Имаме и световноизвестен фотограф, неколцина генерални директори, разбира се, о, да, и един с номинация за академичната награда. Е, щеше да получи „Оскар“ за най-добри звукови ефекти, но не успя. Няма значение. Няколко от моите съвипускници работят за правителството. Имаме и футболист в „Кливланд Браунс“.

Уенди кимаше като малоумна и се питаше докога ще може да задържи усмивката на лицето си. Черстън разгръщаше тетрадки, фотоалбуми, абсолвентската програма и дори ѝ показва снимките на първокурсниците. Сега говореше за себе си, за ангажимента, който е поел към любимата си алма-матер, сякаш това можеше да я изненада по някакъв начин.

Трябваше да дочака края.

Уенди взе един фотоалбум и го запрелиства с надеждата да попадне на някого от познатата ѝ принстънска петорка. Нямахше този късмет. Черстън не спираше да бърбори. Време беше нещо да се случи. Тя взе албума с фотографиите на първокурсниците и започна да отмята странилите, като търсеше имената, започващи с буквата М.

— О, вижте — прекъсна монотонната му реч тя и посочи фотографията на Стивън Мишано. — Това не е ли д-р Мишано?

— Ами да, той е.

— Лекуваше майка ми.

Черстън се смути.

— Хубаво.

— Може би и аз ще трябва да се посъветвам с него.

— Може би — отвърна Черстън. — Но нямам настоящия му адрес.

Уенди се върна на снимките на първокурсниците и изфабрикува още едно престорено възклицание.

— Виж ти, виж ти. Доктор Мишано е бил в една стая с Фарли Паркс. Той не се ли бе кандидатира за Конгреса?

Лорънс Черстън й се усмихна.

— Господин Черстън?

— Наричайте ме Лорънс.

— Добре. Фарли Паркс не е ли същият Фарли Паркс, който се бе кандидатира за Конгреса?

— Може ли да те наричам Уенди?

— Да, *може*. — Отглас от неотдавнашния урок на Уин.

— Благодаря. Уенди, хайде да спрем с тази игра.

— Каква игра?

Той поклати глава, сякаш любимият му студент го бе разочаровал.

— Не само ти си проучила нещата. Наистина ли си помисли, че няма да вляза в „Гугъл“ и да проверя коя е телевизионната репортерка, която иска да вземе интервю от мен? Ей така, от любопитство?

Тя мълчеше.

— И тъй, вече ми е известно, че си се регистрирала в страницата на завършилите „Принстън“. При това знам, че тъкмо ти си отразявала събитията около Дан Мърсър. Дори някои мислят, че сама си ги създала.

Той я погледна.

— Сандвичите са страхотни — вметна тя.

— Жена ми ги направи и са отвратителни. Тъй или иначе, предполагам, че целта на тази хитрина е да събереш неофициална информация за него.

— Щом си го знаел, защо се съ согласи да се срещнем?

— Защо не? — парира удара й той. — Ти работиш върху материал за випускник на „Принстън“. Исках да се уверя, че

информацията ти отговаря на истината, за да се избегнат каквито и да било инсинуации.

— Е, в такъв случай благодаря, че ме прие.

— Пак заповядай. С какво мога да ти бъда полезен?

— Познаваше ли Дан Мърсър?

Тя си взе от сандвичите и отхапа съвсем малко парченце.

— Да, познавах го, но бегло.

— С какво впечатление си от него?

— Питаш ме дали е имал вид на педофил или на убиец, така ли?

— За начало би било добре.

— Не, Уенди. Не приличаше на такъв. Но си признавам, че съм доста наивен. Във всекиго търся само най-доброто.

— Какво ще ми кажеш за него?

— Дан беше сериозен студент — умен, трудолюбив. Беше бедно момче. Аз съм от семейство на колежани — всъщност съм трето поколение възпитаник на „Принстън“. Този факт ни поставя в различни обществени кръгове. Обичам това училище. Едва ли мога да го прикрия. Но Дан изпитваше страхопочитание към него.

Уенди кимна с глава, сякаш неговото признание ѝ бе разкрило нещо много важно. Не беше така.

— Кои бяха най-близките му приятели?

— Вече спомена двама от тях, така че, предполагам, сама знаеш отговора.

— Съквартирантите му ли?

— Да.

— Познаваш ли всичките?

— Бегло. През първата година двамата с Фил Търнбол пеехме в хора. Интересно. Както вероятно знаеш, първокурсниците се разпределят по стаите от администрацията. Получават се, разбира се, големи недоразумения. Моят първи съквартирант бе пълен идиот, който по цял ден пушеше опиум. Смених квартирата си само след месец. Но тези петимата останаха заедно през всичките години.

— Докато бяха тук, случило ли се е нещо интересно, за което искаш да ми разкажеш?

— Като например?

— Странно ли се държаха? Страняха ли от останалите? Имаха ли врагове? Участвали ли са в нещо необичайно?

Лорънс Черстън остави сандвича си.

— Защо ти е да знаеш подобни неща?

— Това е част от моя материал.

— Не виждам как. Разбирам защо ме разпитваш за Дан Мърсър, но ако целиш да свържеш по някакъв начин и съквартирантите му с демоните, които са преследвали Дан...

— Нямам такава цел.

— Каква е целта ти тогава?

Тя нямаше желание да му разказва всичко. За да спечели време, Уенди взе програмата от последната им година в „Принстън“ и започна да я прелиства. Усещаше, че той я наблюдава. След малко тя намери една снимка, на която бяха Дан, Келвин и Фарли. Дан беше по средата. И тримата широко се усмихваха. Завършваха. Бяха успели.

Лорънс Черстън продължаваше да я гледа. Какво направих, питаше се тя.

— Всички те, говоря за съквартирантите, напоследък преживяха много.

Той мълчеше.

— Фарли Паркс трябваше да се откаже от надпреварата за Конгреса — каза тя.

— Знам.

— Стийв Мишано бе арестуван за притежание на наркотици. Фил Гърнбол изгуби работата си. За Дан знаеш.

— Знам.

— Не го ли намиращ за странно?

— Не особено. — Той разхлаби вратовръзката си, сякаш внезапно бе започнала да го души. — От този ъгъл ли подготвяш материала си? Съквартиранти от „Принстън“, попаднали в беда?

Тя нямаше желание да отговаря на въпросите му и подхвана:

— Дан Мърсър често е идвал тук. Имам предвид в „Принстън“.

— Знам. Виждал съм го в града.

— А знаеш ли причината?

— Не.

— Ходел е в дома на декана.

— Нямах представа.

И тъкмо в този миг, хвърляйки поглед към програмата, към списъка на студентите, Уенди забеляза нещо странно. Тя по навик

търсеше и петте имена, а тази фотография ѝ бе направила странно впечатление. Имената бяха подредени по азбучен ред. Последното име под буквата Т бе Франсиз Тотъндъм.

— А къде е името на Фил Търнбол? — попита тя.

— Моля?

— Името на Фил Търнбол не е в списъка.

— Фил не завърши с нашия випуск.

Уенди усети странно пулсиране във вените си.

— Пропуснал е семестър ли?

— Тъъ... не. Бе принуден да напусне колежа доста по-рано.

— Почакай. Нима твърдиш, че Фил Търнбол не е завършил?

— Доколкото знам, да, тъкмо това твърдя.

Устата ѝ пресъхна.

— Защо?

— Не съм сигурен. Носеха се разни слухове, разбира се. Но не се даде голяма гласност на случая.

Тя мълчеше и не помръдваше.

— Би ли ми разказал за това?

— Не съм сигурен, че идеята е добра.

— Може да е от голямо значение.

— Как? Случи се преди много години и според мен администрацията малко преигра.

— Няма да го огласявам. Няма да назова източника на информацията.

— Ами, не знам.

Не беше време за размяна на любезности. Тя бе предложила моркова. Време беше да покаже и тоягата.

— Виж, вече споменах, че няма да издам източника си, но ако не ми кажеш, няма да оставя това така. Ще се разровя. Ще изровя всеки скелет, на който попадна, за да открия истината. И тогава всички източници ще станат ясни.

— Мразя да ме заплашват.

— А аз мразя да пречат на работата ми.

Той въздъхна.

— Както казах, не беше кой знае какво. Пък и не съм сигурен във фактите.

— Но?

— Но, е, звучи по-лошо, отколкото бе в действителност, но според клюката Фил е бил заловен в сграда, в която не е трябвало да бъде. С една дума, влизане с взлом в чуждо жилище.

— Крадял ли е?

— За бога, не — отвърна той, като че ли това бе най-нелепото нещо, което е чувал. — Забавлявал се е.

— Значи вие, момчета, влизате с взлом някъде заради едното забавление?

— Имам приятел, който учеше в Хампширския колеж. Знаеш ли го? Както и да е, той получи петдесет точки за кражбата на автобуса на кампуса. Някои от професорите настояваха да бъде изключен, но, също като при Фил, това бе част от някаква игра. За наказание го отстраниха от лекции за две седмици. Признавам, че и аз съм участвал в подобни игри. Момчетата от моя отбор оцветиха със спрей автомобила на един професор. Трийсет точки. Мой приятел открадна писалката от катедрата на гостуващия ни поет, лауреат на някаква награда. Играта се разпространяваше из цялото студентско градче. Всъщност спалните се състезаваха помежду си.

— В какво се състезаваха? — попита тя.

Лорънс Черстън се усмихна.

— В лова, разбира се — отвърна той. — Лов на лешояди.

ГЛАВА 32

„Не бива да ловуваме повече...“

Беше ѝ го казал Келвин Тилфър.

Това вече имаше някакъв смисъл. Тя се обърна към Лорънс Черстън за повече подробности за „белязаното лице“ и всичко останало, но не научи нищо друго. По време на лова Фил Търнбол бил заловен на място, където не е трябвало да бъде. Изгонили го. Край.

Уенди се върна при колата си и взе телефона, за да позвъни на Фил.

Бяха постъпили шестнайсет съобщения.

Първата мисъл накара сърцето ѝ да заседне в гърлото: „Нещо е станало с Чарли“.

Тя бързо натисна бутона, за да влезе в гласовата поща. Още щом чу гласа на сина си, сърцето ѝ се отпусна. Чувствата, които я заляха при второто съобщение обаче, бяха от малко по-различно естество.

Здрасти, Уенди, аз съм Бил Джулиано от новините на Ей Би Си. Искаме да говорим с теб относно обвиненията в неуместно поведение от твоя страна... БИП.

Правим материал за отношенията между вас и вашия шеф и бихме искали да чуем гледната ви точка... БИП.

Един от хората, за които твърдите в предаването си, че са педофили, използва скорошната информация за вашата сексуална агресивност, за да иска нов процес. Твърди, че не е отвърнал на чувствата ви и затова сте го унижили... БИП.

Тя натисна бутона за изтриване и се вторачи в телефона си. Искаше да се издигне над всичко това, да се освободи напълно.

Но не можеше. Беше наклепана по безобразен начин.

Може би трябваше да послуша Фил и да се отдръпне. Сега вече нямаше как — каквото и да направеше, не можеше да избяга от

обвиненията неопетнена. Нямаше начин, по дяволите! Можеше да хване задника, който бе написал всичките тези мръсотии, и докато предават мачовете от националното първенство по футбол по телевизията, да го (я) накара да си признае, че всичко е измислица, но дори това нямаше да изчисти името ѝ. Колкото и да е нечестно, вонята около нея щеше да си остане вероятно завинаги.

Така че станалото — станало, нали така?

Хрумна ѝ нещо друго: не би ли могло да се твърди същото и за мъжете, които бе „заковала“ в своите предавания?

Дори невинността им да е била доказана, дали вонята на перверзния хищник е била отмита напълно? Не е ли това форма на отплата в космически план? Не е ли такава кармата на всички кучки?

Но сега нямаше време за подобни притеснения. Може би всичко бе свързано в едно единно цяло — онова, което бе направила, онова, което бе станало с мъжете, разкрити от нея по телевизията, както и случилото се на съвипускниците от „Принстън“? Ако разреши едната загадка, останалите ще се разрешат от само себе си?

Независимо дали ѝ харесва, или не, животът ѝ бе оплетен в тази бъркотия. Тя не можеше да се оттегли просто така.

Фил Търнбол е бил изключен заради участието си в лова.

В най-добрия случай това означаваше, че я бе излъгал, когато тя му разказа какво бе казал Келвин за ловуването. В най-лошия... ами, тя още не бе сигурна кое беше най-лошото.

Набра Фил на мобилния му телефон. Никакъв отговор. Обади се в дома му. Никакъв отговор. Отново позвъни на мобилния и му остави съобщение: „Знам за лова. Обади ми се“.

Пет минути по-късно тя похлопа на вратата на декана. Никакъв отговор. Продължи да тропа. Отново никакъв отговор. О, не. Не може да бъде. Тя обикаляше къщата и надничаше през прозорците. Лампите не светеха. Притисна лице в стъклото, за да вижда по-добре. Ако наоколо минеше охраната на студентското градче, как щеше да се оправдае?

Раздвижване.

— Хей!

Никакъв отговор. Отново погледна през прозореца. Нищо. Почука на стъклото. Никой не се показва. Върна се на парадния вход и отново захлопа. Зад гърба си чу мъжки глас:

— Мога ли да ви помогна?

Тя се обърна. Щом видя кой говори, първата дума, която ѝ дойде на ум, бе „денди“. Вълнистата коса на мъжа бе малко по-дълга, отколкото трябваше. Носеше туидено сако с крпки на лактите и папийонка — имаше вид на човек, който може да вирее единствено в разреждения въздух на високопоставените учебни заведения.

— Търся декана — каза Уенди.

— Аз съм декан Луис — отвърна той. — С какво мога да ви бъда полезен?

Няма време за игрички и вежливост, каза си тя.

— Познавате ли Дан Мърсър?

Той се поколеба, сякаш мислеше.

— Името ми напомня нещо — каза деканът. — Но... — Разпери ръце и вдигна рамене. — Трябва ли да го познавам?

— Така мисля — отвърна Уенди. — През последните двайсет години той е посещавал дома ви почти всяка събота.

— А! — усмихна се той. — Живея тук само от четири години. Предшественикът ми, декан Пашаян, е живял в къщата преди това. Но мисля, че знам за кого говорите.

— Защо е идвал у вас?

— Не е идвал. Искам да кажа, че е идвал в тази къща. Но не за да види мен, нито декан Пашаян.

— А защо?

Той мина покрай нея и отключи вратата. Остави я отворена. Тя изскърца. Той надникна вътре.

— Криста?

В къщата беше тъмно. Той махна с ръка на Уенди да го последва. Тя влезе. Остана във фойето.

Чу се женски глас:

— Декане?

Към тях се приближаваха нечии стъпки. Уенди се обърна към декана. Той я погледна така, сякаш я предупреждаваше за нещо.

Какво, по...

— Във фойето съм — каза деканът.

Последва шум от още стъпки. После отново женският глас — гласът на Криста?

— Срещата ви в четири часа е отменена. Трябва да...

Криста влезе от лявата им страна през трапезарията.

Спря се.

— О, не знаех, че има и друг човек.

— Не е дошла заради мен — обясни ѝ декан Луис.

— О?

— Мисля, че е дошла, за да се види с теб.

Жената обърна главата си на една страна като куче, което се опитва да възприеме нов звук.

— Вие сте Уенди Тайнс? — попита тя.

— Да.

Криста кимна, сякаш я бе очаквала. Направи още една крачка напред. Лицето ѝ се освети. Не много. Но достатъчно. Когато Уенди зърна лицето ѝ, за малко да извика на глас, не заради видяното, въпреки че при нормални обстоятелства това би било съвсем в реда на нещата. Не, Уенди се развълнува, тъй като още една част от пъзела попадна на мястото си.

Криста носеше слънчеви очила, макар да беше на закрито. Но не това бе първото, което тя забеляза.

Първото нещо, което видя у Криста — нещо, което всъщност не можеше да остане скрито — бяха плътните алени белези навсякъде по лицето ѝ.

Белязаното лице.

Жената се представи с името Криста Стокуел.

Изглеждаше на около четирийсет години, но беше трудно да се определи точната ѝ възраст. Беше слаба, с нежни ръце и стоманено държане. Седнаха около масата в кухнята.

— Имате ли нещо против да говорим на слаба светлина? — попита Криста.

— Абсолютно нищо.

— Причината не е тази, която си мислите. Знам, че хората ще ме гледат. Съвсем естествено е. Не обръщам внимание. По-добре е, отколкото да се преструват, че не забелязват бележите. С това лице съм като слон в стъкларски магазин, нали разбирате какво имам предвид?

— Мисля, че ви разбирам.

— Откакто стана злополуката, очите ми са болезнено чувствителни към светлината. В тъмнината се чувствам по-удобно. Споменавам го между другото, нали така? Специализантите по

философия и психология в този колеж биха се радвали да изучават моя случай. — Тя стана от мястото си. — Ще направя чай. Искате ли?

— Разбира се. Да ви помогна ли?

— Не, ще се справя.

— Мента или черен?

— Мента.

Криста се усмихна.

— Изборът ви е добър.

Тя включи електрическия чайник, извади две чаши и сложи по едно пакетче във всяка. Уенди забеляза, че докато вършеше всичко това, тя държеше главата си леко наклонена надясно. Когато отново се върна на мястото си, Криста остана известно време неподвижна, сякаш за да даде възможност на Уенди да прецени доколко бе наранено лицето ѝ. Казано с прости думи, то бе ужасяващо. Белезите го покриваха плътно от челото до врата. Грозни, гневни линии, пурпурни и червени, разкъсваха кожата ѝ и се издигаха като по повърхността на релефна географска карта. На малкото места, където нямаше белези, се виждаха тъмночервени петна, сякаш някой бе търкал кожата ѝ със стоманена четка.

— Подписала съм договор да не разгласявам случилото се — заяви Криста Стокуел.

— Дан Мърсър е мъртъв.

— Знам. Но това не променя договора.

— Онова, което ми кажете, ще бъде запазено в най-строга тайна.

— Вие сте репортерка, нали?

— Да. Но ви давам думата си.

Тя поклати глава.

— Не виждам какво значение може да има това сега.

— Дан е мъртъв. Фил Търнбол е бил уволнен и обвинен в кражба. Келвин Тилфър е в лудница. Фарли Паркс също попадна в беда наскоро.

— Нима очаквате от мен да ги съжаляя?

— Какво ви сториха?

— Не е ли очевидно? Или да поувелича светлината?

Уенди се наведе през масата. Постава длан върху ръката на жената.

— Моля ви, кажете ми какво се случи.

— И каква полза?

Кухненският часовник над мивката тиктакаше. Уенди надникна през прозореца навън и видя студентите, запътили се за час, оживени, млади, чийто живот според изтърканата фраза е целият пред тях. Идната година и Чарли щеше да е студент. Можете да заявите на тези младежи, че годините минават много бързо, че докато премигнат, и ще са завършили, че като миг ще отминат десет години, после още десет, ала те няма да ви чуят, не могат да ви чуят и може би така е по-добре.

— Според мен, каквото и да е станало — каквото и да са ви сторили момчетата — то е отключило неотдавнашните събития.

— Как?

— Не знам. Но мисля, че може да се проследи назад във времето. Каквото и да е било то, по някакъв начин е живяло свой собствен живот. И все още иска жертви. А сега и аз съм вътре. Тъкмо аз устроих капан на Дан Мърсър, независимо дали е виновен, или не. Така че сега и аз съм част от това.

Криста Стокуел подухна чая си. Лицето ѝ изглеждаше така, сякаш някой го бе преобърнал с опаката страна навън, сякаш вените и сухожилията бяха издърпани на повърхността му.

— Беше последната им година — започна тя. — Аз бях завършила предишната година и готвех магистратура по изящни изкуства. Имах финансови затруднения. Като Дан. И двамата работехме, докато учим. Той се грижеше за прането в департамента по физическо възпитание. Аз работех тук, в тази къща, за декан Пашаян. Гледах децата, вършех домакинската работа, картотекирах документи, такива неща. Той беше разведен и аз много добре се разбирах с децата. Докато учех за магистър, всъщност живеех тук, в стаята отзад. Фактически още живея там.

Пред прозорците отвън минаваха двама студенти и единият се засмя. Звукът прекоси стаята — мелодичен, мек, неподходящ на атмосферата в къщата.

— Както и да е. Беше месец март. Декан Пашаян бе извън града за някаква беседа. Децата бяха отишли при майка си в Ню Йорк. Двамата с годеника ми излязохме на вечеря. Марк беше втора година медицина. На идния ден имаше важно контролно по химия, в противен случай... — е, съществуват толкова много „ако“ в живота ни! Ако нямаше контролно, двамата щяхме да се върнем у тях, или, тъй като в

къщата нямаше никой, да останем тук. Но не. На връщане от вечерята Марк ме остави вкъщи и отиде в библиотеката да чете. И аз трябваше да се подготвя за следващия ден. Ето защо взех тетрадката си тук, в кухнята, и я сложих на масата.

Тя се вторачи в повърхността на масата, сякаш тетрадката бе все още пред нея.

— Направих си чай. Също като днес. Седнах и тъкмо щях да започна да пиша есето си, когато долових шум от горния етаж. Както вече казах, къщата беше пуста. Би трябвало да се изплаша, нали така? Помня, че веднъж бях чула професора по английска литература да пита студентите от кой шум можеш да се изплашиш най-много. Дали от плача на мъж, стенещ от болка? Дали от писъка на ужасена жена? От изстрел на огнестрелно оръжие? От бебешки плач? А професорът поклаща глава и казва: „Не, най-страшно е, когато си сам в тъмната къща, знаеш, че няма никой друг в нея, сигурен си, че не съществува никаква възможност някой да се е промъкнал вътре, нито да се намира близо до дома ти, и внезапно от горния етаж чуваш как някой пуска водата в тоалетната“.

Криста ѝ се усмихна. Уенди се помъчи да отвърне на усмивката ѝ.

— Но аз не се изплаших. Ами ако се бях изплашила? Още едно „ако“. Ами ако бях повикала охраната на студентското градче? Всичко щеше да е различно, нали? Животът ми щеше да е съвсем друг. В онази нощ аз бях сгодена за най-великолепния и красив мъж на света. В момента той е женен за друга. Имат три деца. Много са щастливи. Предполагам, че и аз щях да съм щастлива.

Тя отпи от чая си, като държеше чашата с две ръце, и остави това „ако“ да отшуми.

— И така, чух шума и тръгнах натам. Вече чувах шепот на хора, дори кикот. Е, сега вече е ясно, нали така? Студенти. Ако тогава съм усещала страх, сега вече страхът го няма. Това бяха само няколко пакостници, подготвили дяволия за декана. Нещо такова. И аз се качих по стълбите. Настъпи тишина. Беше ми се сторило, че гласовете идват откъм спалнята на декана. Тръгнах към спалнята му. Влязох и се огледах. Не видях никого. Почаках очите ми да се приспособят към тъмнината. После си казах: „Но какво правиш? Защо не светнеш лампата?“. Протегнах ръка към електрическия ключ.

Нещо в гласа ѝ се промени. Криста Стокуел млъкна. Белезите по лицето ѝ, червените грапавини, потъмняха. Уенди отново се пресегна към нея, ала нещо бе накарало Криста да настръхне и Уенди се спря.

— Дори не знам какво стана после. Поне тогава не знаех. Сега вече знам. Но тогава, в онзи момент, да си кажа честно, чух само оглушителен трясък и усетих, че лицето ми експлодира. Така го почувствах. Сякаш в лицето ми избухна бомба. Сложих длани на бузите си и усетих ръбовете на счупени стъкла по тях. Порязах си ръцете. Кръвта шуртеше надолу по страните ми, влизаше в ноздрите и устата ми, задавяше ме. Не можех да дишам. В първия миг, може би два, не изпитвах никаква болка. После тя ме захапа внезапно, сякаш някой смъкваше кожата от лицето ми. Отново изпищях и паднах на пода.

Уенди усети как пулсът ѝ се учести. Искаше да ѝ зададе въпроси, да научи някои подробности, ала не помръдна от мястото си и остави Криста да ѝ разкаже историята така, както я бе започнала.

— Вече съм на пода, пиция и усещам как някой изтича покрай мен. Протегнах се, без да виждам нищо, и го хванах. Той се сгромоляса и изруга. Хванах го за крака. Не знам защо го направих. Действах инстинктивно. И тогава той ме ритна, за да се освободи. — Гласът ѝ се превърна в шепот. — Виждате ли, тогава не го осъзнавах, но по цялото ми лице имаше парченца от стъкло — от разбитото огледало. И когато той ме ритна, за да се освободи, стъпалото му заби парченцата дълбоко в кожата ми и те достигнаха до скулите ми. — Тя преглътна. — Но най-голямото парче е било до дясното ми око. И бездруго съм щяла да загубя окото си, но с ритника си той заби парчето в мен като нож...

За щастие тя спря дотук.

— И това е последното, което си спомням. Припаднах. Три дни и три нощи съм била в безсъзнание и когато отново дойдох на себе си — е, през следващите няколко седмици ту се събуждах, ту отново припадах. Операциите следваха една след друга. Болките бяха непоносими. През цялото време ме упоявах. Малко избързах. Ще се върна назад. През онази нощ полицейската охрана на кампуса ме открила по виковете. Заловили Фил Търнбол в двора на декана. Целите му обувки били оплескани с моята кръв. Знаехме, че са участвали и други студенти. Нали разбирате, играели на онази разпространена в колежите игра — „Лов на лешояди“. За голямата награда —

боксерките на декана. Шейсет точки. Това е била голямата цел на Фил Търнбол — чифт боксерки. Както казах и преди, беше просто момчешка лудория. Нищо повече.

— Споменахте, че е имало и други. Чули сте шепот и кикотене.

— Така е, но Фил твърдеше, че е бил сам. Приятелите му, разбира се, потвърдиха неговия разказ. Не бях в състояние да се противопоставя на казаното от него, пък и какво ли бях видяла всъщност?

— И Фил пое цялата вина? — попита Уенди.

— Да.

— Защо?

— Не знам.

— Все пак не разбирам. Какво точно ти стори? От какво са тези прорези?

— Когато съм влязла в стаята, Фил се е криел зад леглото. Щом ме видял да протягам ръка към електрическия ключ, така де, според мен е искал да отвлече вниманието ми в друга посока. До мен се разбил голям стъклен пепелник. Трябвало е да вдигне шум, аз да извърна глава встрани и тогава Фил да избяга, така мисля. Но на стената е имало старинно огледало. И то се е пръснало точно в лицето ми. Просто случайност.

Уенди не каза нищо.

— Три месеца лежах в болницата. Загубих едното си око. Другото бе тежко пострадало. Известно време бях напълно сляпа. Зрението на едното ми око постепенно се възстанови. Все още ме считат за сляпа, но аз мога да различавам предметите. Всичко ми се мерзелее и имам проблеми със светлината — особено със слънчевата светлина. Пак казано между другото. Според лекарите лицето ми е било буквално нарязано на филийки. Показвали са ми снимки. Ако мислиш, че това, което виждаш сега, е лошо... имай предвид, че преди лицето ми приличаше на смяно говеждо месо. Само така мога да го опиша. Сякаш някой лъв ми бе изръфал лицето.

— Съжалявам — каза Уенди, защото не знаеше какво друго да каже.

— Годеникът ми Марк се държа страхотно. Не се отделяше от мен. Като си помислиш, това е направо геройство. Преди това бях красива. Сега вече мога да го кажа. Няма да звучи нескромно.

Наистина бях красива. А той беше толкова хубав! И така, Марк бе непрекъснато около мен. Но беше започнал и да се оглежда наоколо. Вината не беше негова. Не бе очаквал подобно нещо.

Криста млъкна.

— И какво стана?

— Накарах го да си тръгне. Познавате любовта, нали? Но така аз разбрах какво означава истинска любов. Макар че ме заболя много повече от порезните рани, аз обичах Марк достатъчно силно, за да го накарам да си отиде.

Тя отново млъкна и отпи от чая си.

— Вероятно се досещате за останалото. Семейството на Фил ми плати, за да си мълча. Щедра сума, ще кажете вие. В попечителски фонд е, от който всяка седмица ми се изплаща съответна сума. Ако кажа на някого какво се е случило, плащането ще се преустанови.

— Няма нищо да кажа.

— Мислите ли, че това ме притеснява?

— Не знам.

— В никакъв случай. Нуждите ми са доста скромни. Продължавам да живея тук. Продължих да работя за декан Пашаян, но не се грижех за децата му. Лицето ми ги плашеше. Така че станах негова асистентка. Когато той почина, декан Луис прояви любезност и ме остави тук. Дарявам по-голямата част от парите си.

Мълчание.

— И как се вписва Дан във всичко това? — поинтересува се Уенди.

— Как мислите?

— Предполагам, че онази нощ е бил в къщата?

— Да. Всички бяха тук. И петимата. Разбрах го по-късно.

— Откъде?

— Дан ми каза.

— И Фил е поел вината на всички върху себе си?

— Да.

— Знаете ли защо?

— Бил е доста убедителен, предполагам. Но може да е имало и друго. Той беше богат. Останалите не бяха. Вероятно е решил, че няма да постигне нищо добро, ако издаде приятелите си.

Думите ѝ имат смисъл, каза си Уенди.

— И Дан ви посещаваше?

— Да.

— Защо?

— За да ме утешава. Разговаряхме. Той се чувстваше ужасно заради онази нощ. Задето бе избягал. Така се започна. Бях бясна, когато го видях за първи път тук. Но после се сприятелихме. С часове разговаряхме край тази маса.

— Казахте, че сте се вбесили?

— Трябва да ме разберете. През онази нощ аз загубих всичко.

— Така е, имали сте право да се гневите.

Криста се усмихна.

— О, разбирам.

— Какво?

— Нека отгатна. Била съм ядосана. Била съм вбесена. Мразела съм ги. И съм измислила как да им отмъстя. И какво, седяла съм и съм чакала цели два-сет години, за да ги ударя? Това ли си мислите?

Уенди сви рамене.

— Прилича ми на отмъщение — сякаш някой се разплаща с тях.

— И най-вероятният заподозрян съм аз? Белязаното маце с брадва в ръце, готово да я стовари върху някого?

— А вие не мислите ли така?

— Звучи ми като лош филм на ужасите. — Тя отново наклони глава на една страна. — Като лошата героиня ли ме възприемаш, Уенди?

Уенди поклати глава.

— Всъщност не.

— Има и друго.

— Какво е то?

Криста разпери ръце. Все още носеше слънчевите очила, но тя забеляза, че от едното ѝ око се търкулна сълза.

— Простих им.

Мълчание.

— Те бяха просто деца, които участваха в една игра. Не са искали да ме наранят.

И това беше чистата истина. Тонът ѝ бе красноречив и неподправен.

— Щом живееш в този свят, ще се сблъскаш с други хора. Това е. Сблъскваме се един с друг и понякога някой бива наранен. Момчетата искаха само да откраднат някакви глупави боксерки. Но нещата се объркаха. За един кратък период от време аз ги мразех. Но като се замислиш, каква е ползата от това? Омразата ти отнема толкова много енергия, че изгубваш представа за истински важните неща.

Уенди усети как сълзите напират в очите ѝ. Взе чашата си и отпи от чая. Ментата леко се плъзна в гърлото ѝ. Нека няма омраза. На това тя нямаше как да отговори.

— Може би през онази нощ те са наранили още някого — каза Уенди.

— Съмнявам се.

— А може би някой друг иска да отмъсти за теб?

— Майка ми е покойница — отвърна Криста. — Марк е щастливо женен. Нямам друг близък човек.

Задънена улица.

— Какво ти каза Дан, когато дойде за първи път?

Тя се усмихна.

— Ще си остане между нас.

— Но все трябва да има някаква причина, задето всички те бяха съсипани от скандали.

— Това ли е главната причина, поради която си тук, Уенди? Да им помогнеш да си върнат предишния живот?

Уенди замълча.

— Или си дошла — продължаваше Криста, — защото се тревожиш, че си сгрешила и си поставила клопка на невинен човек?

— Мисля, че и двете.

— И се надяваш на опрощение?

— Надявам се да получа отговори.

— Интересуваш ли се от моето мнение по въпроса? — попита Криста.

— Разбира се.

— Познавах Дан много добре.

— И аз така си помислих.

— Разговаряли сме за много неща на тази маса. Той ми разказваше за работата си, за това как се е запознал с първата си жена, Джена, за това, че вината за разпадането на брака им е била само

негова, за това как са си останали близки, за самотата си. И двамата бяхме самотни.

Уенди чакаше. Криста намести слънчевите очила на лицето си. За миг Уенди си помисли, че ще ги свали, но тя не го направи. Нагласи ги и сякаш се помъчи по някакъв начин да погледне Уенди в очите.

— Не мисля, че Дан Мърсър е бил педофил. Мисля, че не е убил никого. Така че, Уенди, според мен ти си поставила клопка на невинен човек.

ГЛАВА 33

Щом излезе от тъмната кухня и стъпи на моравата пред къщата на декана, Уенди присви очи. Загледа се в студентите, облени в слънчева светлина. Те минаваха покрай къщата всеки ден и вероятно нямаха представа колко тънка беше преградата, разделяща ги от жената с белязаното лице, която живееше в нея. Уенди остана да ги наблюдава още минута. Вдигна лице към слънцето. Стоеше с отворени очи, които се насълзиха от светлината. Беше й дяволски приятно.

Криста Стокуел беше простила на хората, които я бяха наранили.

Беше го казала просто така, без много обяснения. Уенди отхвърли настрана по-значимите философски аргументи — очевидната връзка между случая с Криста и собственото й отношение към Ариана Насброу — за да се съсредоточи върху настоящия проблем: кой друг, ако не най-пострадалият би могъл да прости и да продължи напред?

Провери мобилния си телефон. Продължаваше да получава съобщения от репортери. Отмина ги. Попе й бе звънял. Тя му се обади. Той вдигна още на първото позвъняване.

— Навън се тълпят репортери — уведоми я той.

— Знам.

— Сега разбираш ли защо съм за свободната продажба на оръжие?

Уенди се засмя — сякаш не го бе правила цяла вечност.

— Какво искат? — попита той.

— Някой разпространява мръсни слухове за мен.

— Като например?

— Например че спя с шефа си. Такива неща.

— И репортерите обръщат внимание на подобни глупости?

— Очевидно.

— Има ли нещо вярно в тях?

— Не.

— По дяволите!

— Да. Ще ми направиш ли услуга?

— Въпросът ти е реторичен — отвърна Попе.

— Попаднала съм в голяма каша. Някой може би ме преследва.
— А аз съм тежковъоръжен.
— Няма нужда от оръжие — каза тя с надеждата да не е права.
— Но искам да отведеш Чарли някъде за ден-два.
— Мислиш ли, че е в опасност?
— Не знам. Така или иначе слуховете ще започнат да пъплят из целия град. Съучениците му може да му се смеят.
— И какво от това? Чарли държи на подигравки. Той е силно хлапе.
— Точно сега не желая да е толкова силен.
— Добре де, разбрано, ще се погрижа. Ще спим в мотел, става ли?
— Но в някой приличен мотел, нали, Попе? Не в такъв, в който се дават стаи за по час и в който има огледала по таваните.
— Ясно, не се притеснявай. Ако имаш нужда от помощта ми...
— От само себе си се разбира — отвърна Уенди.
— Добре, бъди внимателна. Обичам те.
— И аз те обичам.

Щом приключиха разговора, тя пак позвъни на Фил. Отново без отговор. Бе започнало да ѝ писва от кучия син. А сега накъде? Тя вече знаеше тайната на петорката от „Принстън“, ала все още нямаше обяснение защо отплатата е закъсняла с двайсет години. Само един човек би могъл да ѝ отговори.

Фил.

Отново опита да се свърже с него. Само си загуби времето. Ето защо се отправи направо към дома му. Отвори ѝ Шери.

— Няма го.

— Ти знаеше ли? — попита я Уенди.

Шери не отговори.

— За „Принстън“. Знаеш ли какво се е случило там?

— Отскоро.

Уенди се канеше да я попита още нещо, ала се отказа. Имаше ли значение откога или какво точно знае Шери? Трябваше да говори с Фил.

— Къде е той?

— С останалите от Клуба на бащите.

— Не го предупреждавай, че отивам при него, разбра ли? — Отново бе дошло време да покаже моркова и тоягата. — Ако го предупредиш, това ще означава, че трябва пак да дойда. А тогава ще съм много гневна. Ще докарам камери и още репортери и ще вдигна достатъчно шум, за да привлека вниманието на съседите и дори на децата ви. Схващаш ли намеренията ми?

— Не съм толкова глупава — отвърна Шери.

Уенди не искаше да я заплашва, но стига толкова лъжи и извъртания.

— Не се притеснявай — каза Шери. — Няма да му се обадя.

Уенди се обърна и понечи да си тръгне.

— Само още нещо — спря я Шери.

— Какво?

— Той е много чувствителен. Бъди внимателна с него.

Уенди искаше да вметне нещо за Криста Стокуел, за чувствителността на нейната кожа, но не й беше работа. Подкара към „Старбъкс“ и спря до апарата за таксуване на паркинга, на който пишеше: „Приемат се само монети“. Тя нямаше дребни. Много лошо. Бе на път да заплаче. Спря пред вратата на кафенето и се стегна.

Всички бяха там. Норм, тъй нареченият Тен-А-Флай, бе в пълна бойна готовност, облечен с рападжийския си костюм с всички задължителни атрибути по него. Дъг бе в белия си екип за тенис. Оуен беше с бебето. Фил носеше костюма с вратовръзката си. Дори сега. Дори в този час на денонощието. Те се бяха сгушили един до друг около кръглата маса, бяха навели глави и нещо си шушукаха. Уенди си каза, че езикът на тялото им бе изцяло сбъркан.

Фил я видя и лицето му посърна. Затвори очи. На нея не й пукаше. Приблужи се до масата и се вторачи в него. Той сякаш се смъкна пред очите й.

— Идвам от дома на Криста Стокуел — каза тя.

Останалите мълчаливо я гледаха. Уенди срещна погледа на Норм. Той поклати глава, като я молеше да се спре. Но тя продължи.

— Сега преследват и мен — уведоми го Уенди.

— Знаем — отвърна Норм. — Хванахме слуховете, разпространявани онлайн. Успяхме да изтрием доста от сайтовете, но не всичките.

— Сега вече битката стана и моя.

— Не трябваше — каза Фил, без да вдигне глава. — Предупредих те. Умолявах те да стоиш настрана.

— А аз не те послушах. Грешката е моя. А сега ми кажете какво точно става.

— Няма.

— Няма ли?

Фил стана от мястото си. Тръгна към вратата. Уенди му препречи пътя.

— Махни се от пътя ми! — заповяда той.

— Няма.

— Разговаряла си с Криста Стокуел, така ли?

— Да.

— Какво ти каза тя?

Уенди се колебаеше. Нали бе обещала на Криста да не казва на никого? Фил се възползва от мига и я заобиколи. Отправи се към вратата. Уенди тръгна след него, ала Норм сложи ръка на рамото ѝ и я спря. Тя гневно се обърна към него.

— Какво ще правиш, Уенди? Ще го нападнеш на улицата ли?

— Нямате представа какво научих.

— Изключили са го от „Принстън“ — каза Норм. — Не е успял да завърши. Знаем. Той ни каза.

— А каза ли ви каква е причината? — попита тя.

— Нима мислиш, че това има някакво значение?

Думите му я накараха да млъкне. Спомни си какво ѝ бе казала Криста — беше им простила, защото те са били просто деца, участници в една игра.

— А каза ли ви кой ги преследва? — поинтересува се тя.

— Не. Но ни помоли да не се месим. Ние сме негови приятели, Уенди. Верни сме на него, не на теб. Мисля, че той пострада достатъчно, а ти?

— Не знам, Норм. Не знам кой го преследва, него и съквартирантите му, а сега и мен. Дори не знам дали Дан Мърсър е убил Хейли Макуейд. Може би убиецът ѝ е все още навън. Разбираш ли какво говоря?

— Разбирам.

— И?

— И нашият приятел ни помоли да не се месим. Това не ни засяга повече.

— Чудесно.

Тръгна към изхода. Беше ядосана.

— Уенди?

Тя отново се обърна към него. Норм имаше такъв нелеп вид със смешния си костюм, с проклетото черно кепе над червената кърпа, с белия колан, ръчния часовник с размери на сателитна чиния. Тен-А-Флай. Тя му извика на висок глас:

— Какво има, Норм?

— Фотографията е у нас.

— Коя фотография?

— С момичето. Проститутката, обвинила Фарли Паркс, че я е склонил към сексуални действия. Оуен успя да я увеличи. Не беше никак лесно, но се получи доста ясен образ. Ако те интересува, у нас е.

Тя чакаше. Оуен подаде снимката осем на десет на Норм. Норм ѝ я занесе. Тя ѝ хвърли поглед.

Норм каза:

— Изглежда съвсем млада, нали?

Светъл на Уенди, и бездруго разклатен, сякаш внезапно се срива.

Да, момичето на снимката изглеждаше младо. Много младо.

Освен това приличаше също на Чина, момичето, което Дан твърдеше, че е видял вътре в къщата и чийто образ бе нарисуван по описание от полицейския художник.

* * *

Така че сега тя вече знаеше. Момичето от фотографията е било подставено лице. Някой им бе заложил капан.

Но все още не знаеше нито защо, нито кой го бе направил.

Когато Уенди стигна до дома си, видя само една подвижна телевизионна станция, паркирана отпред. Нямаше представа от кой канал е. Дявол да го вземе — беше от телевизията, за която работеше. Ен Ти Си. Пред къщата чакаше Сам, нейният оператор, заедно с него — тя си пое дълбоко въздух — Мишел Фейслър с огромната глава.

Мишел оправяше прическата си. Бе мушнала микрофона в сгъвката на ръката си. Уенди си помисли да завие надясно и да я блъсне, да гледа как голямата ѝ като тиква глава се търкулва и се удря в бордюра. Но вместо това тя уцели входа на гаража и вкара автомобила си вътре. Електрическата врата леко се плъзна и се затвори след нея и тя слезе от колата.

— Уенди?

Беше Мишел. Чукаше на гаражната врата.

— Махай се от собствеността ми, Мишел.

— Не нося нито камера, нито микрофон.

— Приятелят ми, който е в къщата, има оръжие и си умира да го използва.

— Само ме чуй, става ли?

— Не става.

— Трябва да ме чуеш. Става въпрос за Вик.

Думите ѝ я озадачиха.

— Какво за Вик?

— Отвори вратата, Уенди.

— Какво за Вик?

— Той те предава.

Стомахът ѝ се сви.

— Какво искаш да кажеш?

— Отвори вратата, Уенди. Без камери, без микрофони, ще си остане само между нас двете, обещавам.

По дяволите! Тя се чудеше какво да направи, но всъщност с какво можеше да ѝ навреди? Искаше да разбере какво ще ѝ каже Мишел. Ако това означаваше да пусне тъпанарката в дома си, тъй да бъде. Тя се препъна в колелото на Чарли — както винаги удобно захвърлено пред вратата — и завъртя бравата на вратата. Не беше заключено. Чарли непрекъснато забравяше да я заключи.

— Уенди?

— Заобиколи и ела отзад.

Влезе в кухнята. Попе си бе отишъл. Беше оставил бележка, че е взел Чарли със себе си. Хубаво. Тя отвори задната врата и пусна Мишел да влезе.

— Благодаря ти, че ме пусна.

— Е, какво е това за Вик?

— Шефовете са жадни за кръв. Притиснаха го много лошо.

— Е, и?

— Дълго време настояваха Вик да каже, че си го сваляла — да намекне, че си била обсебена от него.

Уенди не помръдваше.

— Ето изявлението на телевизията.

Мишел ѝ подаде някакъв лист.

Ние, служителите в Ен Ти Си, нямаме никакъв коментар относно въпроса с Уенди Тайнс, въпреки че искаме ясно да заявим, че директорът на новините Виктор Гарет не е извършил нищо незаконно или неетично и е отхвърлял всякакви и всички претенции към него, отправяни от негови подчинени. Престъпването на правилата е сериозен проблем в тази страна и невинните жертви, които страдат, са многобройни.

— Престъпването на правилата ли? — вдигна поглед Уенди. — Това истина ли е?

— Направено е добре, не мислиш ли? Формулирано е с витиевати фрази, така че да не могат да те дадат под съд.

— И какво искаш, Мишел? Нали не мислиш, че ще изляза в ефир?

Мишел поклати глава.

— Не си толкова глупава.

— Защо дойде?

Тя взе листа обратно и го размаха във въздуха.

— Но това не е вярно. С теб не сме приятелки. Знам какво си мислиш за мен... — и Мишел сви прекалено лъскавите си устни и затвори очи, сякаш преценяваше какво да бъде следващото ѝ изречение.

— Вярваш ли на това изявление?

Тя отвори очи.

— Не! Хайде де! Ти? Да престъпиш границата с Вик? Невъзможно.

В този миг, ако не бе толкова потресена и емоционално уязвима, Уенди щеше да я прегърне.

— Знам, че е сантиментално, но аз станах репортерка, защото исках да изкарвам истината наяве. А това тук е боклук. Заложили са ти капан. Затова исках да разбереш за какво става дума.

Уенди възкликна:

— Леле!

— Какво?

— Нищо. Изненадана съм.

— Винаги съм ти се възхищавала — на начина, по който се държиш, по който отразяваш събитията. Знам как ти звучи, но е истина.

Уенди стоеше и я слушаше.

— Не знам какво да кажа.

— Не казвай нищо. Ако имаш нужда от помощ, аз съм насреща. Това е. Сега си тръгвам. Работим върху онзи материал, за който ти бях казала — за перверзника Артър Лимейн с простреляните колене.

— Нещо ново ли има?

— Всъщност не. Получил си е заслуженото, но все пак е доста учудващо — доказан разпространител на детска порнография да тренира детския отбор по хокей.

Уенди почувства как косата ѝ настръхна.

Хокей ли?

Сега си спомни, че заедно с Чарли и приятелите му бяха гледали материала за него.

— Почакай, бил е прострелян пред Саут Маунтън Арина, нали?

— Да.

— Не разбирам. Помня, четох някъде, че там проверявали биографията на всеки треньор.

Мишел кимна.

— Така е. Но в случая с Лимейн присъдите не са се появили.

— Защо?

— Защото в биографиите се вписват само престъпления, извършени на територията на Съединените щати — отвърна Мишел.
— А Лимейн е канадец. Мисля, че е от Квебек.

ГЛАВА 34

На Уенди не ѝ отне много време да съпостави фактите.

Мишел Фейслър ѝ помогна. Тя вече бе събрала доста данни за сексуалния престъпник Артър Лимейн, разполагаше и с родословното му дърво. Уенди бе впечатлена от работата, която Мишел бе свършила. Добре де, може главата на Мишел да изглежда малко по-големичка, но това е поради възтесничките ѝ рамене.

— Сега какво? — попита я Мишел.

— Мисля, че трябва да се свържем с шериф Уокър. Той се занимава с убийството на Дан Мърсър.

— Добре. Защо не му се обадиш?

Уенди намери номера на мобилния телефон на Уокър и натисна бутона за свързване. Мишел бе седнала до нея. Тя прилежно извади малкия си репортерски бележник с прикрепена към него химикалка. Уокър отговори на четвъртото повикване. Уенди чу как той се прокашля и каза:

— Шериф Мики Уокър.

— Уенди е.

— О... ъъ... ало? Как си?

„О... ъъ... ало?“ Гласът му звучеше неестествено. Нима не бе видял номера ѝ, изписан на мобилния му телефон?

— Разбирам, че си чул слуховете за мен — каза Уенди.

— Аха.

— Супер! — Сега не беше най-удобното време за обяснения. Но имаше ли някакво значение? Все едно — ала вътре в себе си тя все още усещаше болка. — Чу ли за случая с Артър Лимейн? Онзи, когото простреляха в коленете?

— Чух — отвърна той. — Но той не е в моята юрисдикция.

— Чу ли, че Артър Лимейн е съден за детска порнография?

— Мисля, че чух и това.

— А чу ли, че Артър Лимейн е шурей на Ед Грейсън?

Последва кратка пауза. После Уокър възкликна:

— Олеле!

— Да, удиви се, нали? Искаш ли да продължа да те удивлявам? Лимейн е бил треньор на хоккейния отбор на племенника си. За онези, които не са наясно, ще уточня, че това е И Джи, синът на Ед Грейсън, станал жертва на детска порнография.

— Още веднъж олееле — отвърна Уокър.

— Може би ще възкликнеш отново, като чуеш, че който и да е прострелял коленете на Лимейн, направил го е от доста голямо разстояние.

— Работа на безупречен стрелец — каза Уокър.

— Собственикът на стрелбището не се ли изрази по същия начин за Грейсън?

— Да, така е. Господи! Но не разбирам. Нали каза, че Грейсън е посегнал на Дан Мърсър, защото Мърсър е направил снимките на сина му?

— Да.

— Значи е стрелял и в двамата, така ли?

— Ами да, така мисля. Помниш ли как Ед Грейсън се появи в Рингууд Стейт Парк, за да помогне в издирването на Хейли Макуейд?

— Помня.

— Каза ми, че не го разбирам. Но сега вече разбирам. Преследвало го е чувство за вина, защото е застрелял невинен човек.

Мишел не спираше да си води бележки — Уенди нямаше представа какво толкова драци в бележника си.

— Ето как е станало според мен — продължи Уенди. — Дан Мърсър е освободен. Ед Грейсън е гневен. Убива Мърсър и се отървава от уликите. Когато се прибира вкъщи, жена му Маги разбира какво е направил. Не знам как точно е станало. Може би Маги е обезумяла. Може би му е изкрещяла: „Какво си направил, не е бил Дан, а брат ми!“. А може би И Джи му е казал истината за чичо си. Не знам. Представи си само какво е минало през главата на Грейсън. Месеци наред присъства на всяко изслушване в съда, говори по медиите, съчувства на жертвите, настоява Дан Мърсър да бъде наказан.

— А после внезапно разбира, че е убил не този, когото трябва.

— Точно така. Освен това е научил, че Артър Лимейн, неговият шурей, няма никога да бъде осъден. А ако по някакъв начин го изправят пред съда, това ще очерни семейството му.

— Щяло е да стане скандал — каза Уокър. — Да накара семейството си отново да преживее всичко това. Да признае пред света, че през цялото време е бил на грешен път. И какво? Грейсън предпочел да го осакати?

— Да. Мисля, че не са му достигнали силите за още едно убийство. Не и след онова, което се е случило първия път.

— При това, независимо дали му харесва, или не, той е брат на жена му.

— Точно така.

Уенди погледна към Мишел, която седеше от другата страна на масата. Сега тя говореше по телефона, като почти шепнеше в слушалката.

Уокър каза:

— Говори се, че жената на Грейсън го е напуснала. Взела е и детето.

— Може би заради онова, което той стори на Дан.

— А може да е и заради брат си.

— Правилно.

Уокър въздъхна.

— И как можем да го докажем?

— Не знам. Очевидно Лимейн няма да си признае, но пък вие бихте могли да го попритиснете.

— Въпреки това. Бил е прострелян в мрака. Няма други свидетели. А ние вече знаем, че Грейсън е много добър в укриването на улики.

Млъкнаха. Мишел затвори телефона. Написа още нещо в бележника си и свърза написаното с големи дълги стрелки. Спря, огледа бележките си и се намръщи.

Уенди я попита:

— Какво е това?

Мишел отново започна да пише.

— Още не съм съвсем сигурна. Но в цялата тази теория нещо куца.

— Какво е то?

— Може и да не е кой знае какво, но има несъответствие във времето. Лимейн е бил прострелян преди убийството на Дан Мърсър.

Телефонът на Уенди завибрира. Някой чакаше да говори с нея. Провери от кой номер идва обаждането. Беше Уин.

— Трябва да затварям — каза тя на Уокър. — Чакат ме на телефона.

— Извинявай за тона ми преди малко.

— Няма нищо.

— Все още искам да ти се обадя, когато това свърши.

Тя съдържа усмивката си.

— Когато това свърши — повтори Уенди и превключи на другата линия. — Ало?

— Относно искането ти — рече Уин. — Поинтересувах се за Фил Търнбол.

— Знаеш ли кой му е поставил капан?

— Къде си?

— Вкъщи.

— Ела в офиса ми. Мисля, че трябва да видиш нещо.

Уин беше богат. Свръхбогат.

Един пример: Уин бе съкратено от Уиндзър Хорн Локууд III. Офисът му се намиреше на 46-а улица и „Парк авеню“ в небостъргача „Лок-Хорн“.

Сами си направете сметката.

Уенди спря колата си на паркинга на „Мет Лайф Билдинг“. Навремето баща ѝ работеше недалече оттук. Тя си спомни за него, как навиваше ръкавите си до лактите — едно действие, означаващо, че винаги е готов да помогне и че не иска да го вземат за „костюмар“. Баща ѝ имаше огромни ръце. Край него тя се чувстваше в безопасност. Въпреки че от години бе покойник, в момента ѝ се искаше да се сгуши в бащините ръце и да слуша как баща ѝ я уверява, че всичко ще бъде наред. Дали изобщо порастваме някога? И Джон я караше да се чувства така — в безопасност. Може да ви изглежда антифеминистко — усещането за сигурност, вдъхвано ѝ от мъжете — но точно така си беше. Попе беше страхотен, но това не влизаше в задълженията му. Чарли, е, той винаги щеше да си остане нейното малко момченце, за което тя трябваше да се грижи, а не той за нея. И двамата мъже, с които се чувстваше сигурна, бяха мъртви. Те никога не я бяха

предавали, но сега, когато на плещите ѝ се бяха стоварили толкова беди, тя се запита дали един тих глас не ѝ нашепва, че предателката е била тъкмо тя.

Уин бе преместил офиса си един етаж по-долу. Асансьорът спря пред табела, на която пишеше: „Агенция за набиране на таланти“. Секретарката я поздрави с писклив глас:

— Добре дошли, госпожо Тайнс.

Уенди за малко да се върне обратно в асансьора. Секретарката приличаше на защитник от Националната футболна лига. От главата до петите бе пристегната в катраненочерно спортно трико и приличаше на кошмарния вариант на Адриен Барбо във филма „Рали Кенънбол“^[1]. Гримът ѝ сякаш бе нанесен с лопата за риене на сняг.

— Тъъ... здрасти.

Появи се привлекателна азиатка с елегантен бял костюм. Беше висока и слаба и приличаше на модел. За миг двете жени застанаха една до друга — все едно топка за боулинг се мъдреше до тъничка игла.

Азиатката рече:

— Господин Локууд ви очаква.

Уенди я последва надолу по коридора. Жената отвори вратата на кабинета и каза:

— Госпожа Тайнс е тук.

Уин се изправи иззад писалището си. Той бе забележително хубав мъж. Макар да не беше нейният тип със своите руси къдрици, с изящните си черти и целия си вид на красиво момче, той излъчваше сила — сините му очи бяха като лед, на пръв поглед спокойното му тяло бе като напрегната пружина и сякаш всеки миг можеше да ти нанесе смъртоносен удар.

Уин каза на азиатката:

— Благодаря ти, Мий. Би ли съобщила на господин Бари, че сме готови?

— Разбира се.

Мий излезе. Уин прекоси стаята и целуна Уенди по бузата. Забави се само за миг, поколеба се. Шест месеца по-рано двамата се бяха изчукали и в тази връзка в атмосферата около тях се долавяше известно напрежение.

— Изглеждаш великолепно.

— Благодаря. Дано наистина го мислиш.

— Доколкото разбирам, намираш се в труден период.

— Така е.

Уин се върна на мястото си и разпери ръце.

— С удоволствие ще ти предложи спокойствие и подкрепа.

— И под спокойствие и подкрепа разбираш...?

Веждите на Уин затанцуваха нагоре-надолу.

— Съвкупление без прекъсване.

Тя поклати удивено глава.

— Избрал си най-неподходящия момент да ме впечатлиш.

— Няма такова нещо. Но аз те разбирам. Ще пийнеш ли бренди?

— Не, благодаря.

— Имаш ли нещо против аз да си пийна?

— Чувствай се удобно.

Уин имаше стар глобус, който се отваряше — там вътре той държеше кристална гарафа. Бюрото му беше от черешово дърво. В стаята висяха картини, на които бяха изобразени мъже на лов за лисици, а на пода имаше пъстър персийски килим. Подът в отсрещния ъгъл бе покрит с изкуствена трева. На едната стена бе монтиран широк телевизионен екран.

— Каж ми сега за какво става дума — започна Уин.

— Ще се разсърдиш ли, ако не ти кажа? Просто искам да разбера кой е заложил клопка на Фил Търнбол.

— Добре.

Вратата на кабинета се отвори. Влязоха Мий и възрастен мъж с папийонка.

— А! — каза Уин. — Ридли, благодаря ти, че дойде. Уенди Тайнс, представям ти Ридли Бари. Господин Бари е съосновател на „Бари Брадърс Тръст“, бивш работодател на приятеля ти Търнбол.

— Радвам се да се запозная с теб, Уенди.

Седнаха. На бюрото на Уин имаше само една висока купчина с папки и нищо друго.

— Най-напред — започна Уин — двамата с господин Бари трябва да сме сигурни, че нищо, изречено в този кабинет, няма да излезе навън.

— Аз съм репортерка, Уин.

— В такъв случай си запозната с термина „неофициална информация“.

— Добре. Информацията ще бъде неофициална.

— Освен това — продължи Уин — като твой приятел искам да ни дадеш дума, че няма да разкриеш пред никого нищо от онова, което ще кажем.

Тя погледна към Ридли Бари, после бавно върна погледа си към Уин.

— Имате думата ми.

— Чудесно. — Уин погледна към Ридли Бари. Господин Бари кимна с глава. Уин постави дланта си върху купчината папки. — Това са документите по случая с господин Фил Търнбол. Както знаеш, той е бил финансов консултант в „Бари Брадърс Тръст“.

— Да, знам.

— Посветих последните няколко часа на тяхното съдържание. Не бързах. Прегледах и компютърните сделки, извършени от господин Търнбол. Проучих търговските му модели, начина, по който е купувал и продавал — дебата и кредита, ако така ти харесва повече. Тъй като имам високо мнение за теб, Уенди, и ценя твоя интелект, аз прилежно и внимателно прегледах цялата му дейност, като обърнах специално внимание на начина, по който Фил Търнбол е попаднал в клопката.

— И?

Уин я погледна в очите и сърцето ѝ се вледени.

— Фил Търнбол не е откраднал два милиона долара. По мои изчисления сумата е по-близо до три милиона. С една дума, няма никакво съмнение. Ти искаше да знаеш как Търнбол е бил натопен. Никак. Фил Търнбол е дирижирал цялата измама, чието начало започва поне преди пет години.

Уенди поклати глава.

— Може да не е бил той. Нали не е работил във вакуум? Имал е партньори и асистент. Може би някой от тях...

Заковал поглед в очите ѝ, Уин взе устройството за дистанционно управление и натисна бутона. Екранът на телевизора светна.

— Господин Бари бе тъй любезен да ми предостави записите от камерите за наблюдение.

На екрана се появи вътрешността на някакъв кабинет. Камерата бе поставена високо и бе обърната надолу. Фил Търнбол поставяше

документи в машината за рязане на хартия.

— Ето го твоя господин Търнбол, който унищожава финансовите отчети на клиентите си, преди да бъдат разпратени.

Уин отново натисна бутона. Екранът подскочи. Сега Фил беше на бюрото си. Стана от мястото си и се приближи до един принтер.

— А ето тук господин Търнбол распечатва фалшиви извлечения, които впоследствие разпраца до клиентите. Можем да продължаваме до безкрай, Уенди. Но фактите не подлежат на съмнение. Фил Търнбол е мамил клиентите си, както и господин Бари.

Уенди се облегна назад. Обърна се към Ридли Бари.

— Щом Фил е такъв голям мошеник, защо не е арестуван?

За миг се възцари тишина. Ридли Бари хвърли поглед към Уин. Уин му кимна.

— Давай. Тя няма да каже на никого.

Ридли Бари се прокашля и намести папийонката на врата си. Той бе дребен човек, сбръчкан и съсухрен, от онези старци, които хората обикновено намират за мили и симпатични.

— Преди повече от четирийсет години двамата с брат ми Стенли основахме „Бари Брадърс Тръст“ — започна той. — Трийсет и седем години работехме рамо до рамо. В една стая. Бюрата ни бяха едно срещу друго. Всеки работен ден без прекъсване. Двамата успяхме да изградим бизнес за над един милиард долара. За нас работят повече от двеста служители. Името ни е широко известно. За мен това е огромна отговорност — особено сега, когато брат ми вече не е между живите.

Той млъкна и погледна часовника на ръката си.

— Господин Бари?

— Да.

— Всичко това е чудесно, но защо Фил Търнбол не е бил подведен под отговорност, щом е крал от вас?

— Не е крал от мен. Той е крал от своите клиенти. Които са и мои клиенти.

— Няма значение.

— Не, има значение. Става въпрос за нещо много повече от семантика. Ще ви отговоря по два начина. Първо — като пресметлив бизнесмен, и второ — като стар човек, който мисли, че е отговорен за благосъстоянието на клиентите си. Пресметливият бизнесмен казва: „В нашите среди, едва преживели периода «Мадоф»^[2], какво, мислиш, ще

стане с «Бари Брадърс Тръст», ако допуснем един от нашите топ консултанти да действа по схемата «Понзи»^[3]?”

Отговорът бе очевиден и Уенди се запита защо не го е прозряла по-рано. Странно. Фил бе използвал същия въпрос, за да се оневини. Държеше го като доказателство, че са му заложили капан — „Защо тогава не ме арестуваха?“.

— От друга страна — продължи той, — старецът се чувства отговорен пред онези, които са се доверили на него и на неговата компания. Ето защо аз сам проверявам отчетите. Ще реимбурсирам сметките на всичките си клиенти от личните си авоари. С една дума, ще поема удара. Измамените клиенти ще бъдат изцяло компенсирани.

— И всичко ще си остане скрито-покрито — допълни Уенди.

— Да.

Ето защо Уин я бе накарал да запази разговора в тайна. Тя се облегна на стола си и внезапно повечето неща си дойдоха по местата.

Вече знаеше. Бе научила по-голямата част от истината, а може би и цялата.

— Нещо друго? — попита Уин.

— Как го заловихте? — поинтересува се тя.

— Само схемата „Понзи“ би могла да устои толкова дълго време.

— Това го разбирам. Но какво ви накара да го заподозрете?

— Преди две години наех фирма да проучи миналото на всичките ми служители. Това се правеше редовно, не беше нищо особено, но в неговия случай се появи несъответствие, което ме заинтригува.

— Какво несъответствие?

— Фил Търнбол бе излъгал в автобиографията си.

— За какво?

— За образованието си. Беше казал, че е завършил „Принстън“-ския университет. Но това не беше вярно.

[1] Американска кинокомедия от 1981 г. на режисьора Хал Нийдъм. — Б.пр. ↑

[2] Бърнард Мадоф — финансистът, оглавил най-голямата измамна схема в САЩ, започнала да функционира още през 80-те години на миналия век и оцетила инвеститорите с над 65 милиарда долара. — Б.пр. ↑

[3] По името на американеца от италиански произход Чарлс Понзи, който през 1920 г. измисля и прилага измамна схема за печелене на пари чрез пирамидална инвестиционна игра. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 35

И така, тя вече знаеше.

Уенди набра номера на Фил. Отново нямаше отговор. Опита на домашния телефон. Нищо. На връщане от офиса на Уин тя се отби в къщата му в Енгълуд. Нямаше никой. Отиде в „Старбъкс“. Клубът на бащите беше изчезнал.

Помисли си да се обади на Уокър или може би на Франк Тремънт. Нали тъкмо той се занимаваше с изчезването на Хейли Макуейд? Имаше голяма вероятност Дан Мърсър да не е убил Хейли. Хрумна ѝ, че може би вече знаеше и кой я е убил, ала това бе все още в сферата на догадките.

След като Ридли Бари си тръгна, Уенди разказа всичко на Уин. Имаше две причини да го направи. Първата беше, че тя искаше да чуе мнението на непредубеден, интелигентен човек. Уин бе тъкмо такъв. Но освен това искаше още някой да знае онова, което знаеше тя, за всеки случай — като гаранция за съхранението и на информацията, и на собствената ѝ безопасност.

Когато тя свърши, Уин отвори най-долното чекмедже на бюрото си. Извади няколко пистолета и ѝ подаде единия. Тя отказа да го вземе.

Чарли и Попе все още ги нямаше. В къщата цареше тишина. Помисли си как идната година, когато Чарли отиде в колеж, къщата ще бъде все тъй тиха. Нямаше да ѝ е добре да остане съвсем самичка в големия дом. Може би е време да помисли за преместване в по-малко жилище?

Гърлото ѝ пресъхна. Изпи пълна чаша с вода на един дъх и отново я напълни. Качи се на горния етаж, седна и включи компютъра. Можеше веднага да започне да проверява теорията си. Влезе в „Гугъл“. Ето реда, в който са станали скандалите: Стийв Мишано, Фарли Паркс, Дан Мърсър, Фил Търнбол.

Сега вече смисълът ѝ беше ясен.

После написа своето име, прочете написаното за „неуместното ѝ сексуално поведение“ и поклати глава. Доплака ѝ се, но тя не страдаше за себе си, а за тях.

Нима всичко бе започнало от една игра?

Би трябвало да е изплашена, ала не беше. Това само доказваше още веднъж онова, което вече ѝ бе известно. Обърна се. На вратата стоеше Фил Търнбол.

— И други знаят — каза тя.

Фил се усмихна. Лицето му излъчваше сиянието на човек, който е пил твърде много.

— Мислиш, че искам да те нараня ли?

— Не ме ли нарани вече?

— Предполагам. Но не затова съм тук.

— Как влезе?

— Гаражът беше отворен.

Чарли с неговото проклето колело! Тя нямаше представа как трябва да реагира в подобен момент. Би могла да прояви хитрост, да използва мобилния си телефон, да набере 911 или нещо такова. Би могла да се опита да изпрати имейл, някакъв сигнал за опасност.

— Не се бой — каза той.

— Тогава ще имаш ли нещо против да позвъня на свой приятел?

— По-добре недей.

— А ако настоявам?

Фил извади пистолет.

— Нямам никакво намерение да те наранявам.

Уенди замръзна на място. Когато насочат оръжие срещу теб, ти не виждаш нищо друго освен него. Тя преглътна, помъчи се да прояви кураж.

— Хей, Фил?

— Какво?

— Нищо не доказва по-добре липсата на намерение да нараниш някого, отколкото насочения към него пистолет.

— Трябва да поговорим — каза Фил. — Но не знам откъде да започна.

— Защо не започнеш от момента, в който заби с ритник разтрошените парчета от огледало в окото на Криста Стокуел?

— Свършила си си добре работата, нали, Уенди?

Тя не каза нищо.

— Макар че имаш право. Оттам започна всичко. — Той въздъхна. Бе отпуснал ръката си с пистолета надолу, до бедрото си. —

Знаеш цялата история, нали така? Бях се скрил и тогава Криста Стокуел изпищя. Хукнах към вратата, но тя ме спъна и ме улови за крака. Нямах намерение да я нараня. Просто се опитвах да се измъкна и изпаднах в паника.

— Бил си в къщата на декана заради играта, така ли?

— Всички бяхме там.

— Но ти си поел вината върху себе си.

За миг Фил извърна очи, обърка се. Тя си помисли да избяга. Той бе свалил оръжието. Това може да е нейният шанс. Ала не се помръдна. Остана да седи на мястото си, докато той най-после каза:

— Да, така беше.

— Защо?

— Тогава ми се струваше, че е най-правилно да постъпя така. Разбираш ли, при влизането си в онзи колеж аз имах предимство пред всички тях. Богатство, известна фамилия, бях завършил подготвително училище. Другите се бореха със зъби и нокти. Така реших. Те ми бяха приятели. Освен това и бездруго щях да загазя, защо да пострадат и те?

— Възхитително — рече Уенди.

— Аз, разбира се, не знаех в колко голяма беда съм попаднал. В къщата беше тъмно. Помислих, че Криста пищя от страх. Когато си признах вината, нямах представа, че е пострадала толкова лошо. — Той обърна главата си надясно. — Ще ми се да мисля, че ако знаех, пак щях да постъпя по същия начин. Че щях да поема целия удар. Но не съм съвсем сигурен.

Тя се опита да съсредоточи погледа си върху компютъра, да види дали не може да натисне някой клавиш, за да потърси помощ.

— И какво стана после?

— Но нали вече знаеш?

— Изключили са те.

— Да.

— А родителите ти платили на Криста Стокуел, за да си мълчи.

— Родителите ми бяха потресени. Но може би, не съм сигурен, но може би съм знаел, че така ще бъде. Платиха дълга ми и ми казаха да се махам. Прехвърлиха целия семеен бизнес на брат ми. Аз останах без нищо. Но може би така бе най-добре.

— Чувствал си се свободен — забеляза Уенди.

— Така беше.

— Вече не си се различавал от съквартирантите си. От момчетата, на които си се възхищавал.

Той се усмихна.

— Правилно. Така че също като тях аз започнах да се боря със зъби и нокти. Отказах каквато и да е подкрепа. Започнах работа в „Бари Брадърс“. Съставих списък на клиентите, работех здравата за благоденствието на всички. Ожених се за Шери, възхитителна жена, откъдето и да я погледнеш. Направихме семейство. Красиви деца, хубава къща. И всичко само с моите две ръце. Никакво покровителство, никаква помощ...

Гласът му заглъхна. Той се усмихна.

— Какво?

— Ти, Уенди.

— Какво за мен?

— Ето ни тук, само ние двамата. Аз имам пистолет. Разказвам ти всичко за нечестивите си дела. Ти ми задаваш въпроси, за да печелиш време, с надеждата, че полицията ще пристигне за нула време.

Тя не каза нищо.

— Но аз не съм дошъл заради себе си, Уенди. Дошъл съм заради теб.

Тя го погледна в лицето и внезапно, въпреки пистолета в ръката му, въпреки напрегнатата ситуация, тя вече не се страхуваше.

— Как така? — попита.

— Ще видиш.

— По-скоро ще...

— Искаш отговори на въпросите си, нали така?

— Мисля, че да.

— Докъде бях стигнал?

— Женитба, работа, никакви протекции.

— Да, благодаря. Каза ми, че си се запознала с Ридли Бари?

— Да.

— Симпатичен старец, нали? Много очарователен. Прави впечатление на честен човек. И е такъв. И аз бях честен. — Той погледна надолу към пистолета в ръката си, сякаш едва сега го виждаше. — Човек не започва живота си като крадец. Обзалагам се, че дори Бърни Мадоф не го е започнал така. Правиш всичко за своите

клиенти. Но светът е безмилостен. Понякога сделката е несполучлива. Губиш пари. Но знаеш, че рано или късно ще си ги върнеш. Така че преместваш други пари в тези сметки. Само за един ден, най-много за седмица. Щом оправиш следващата сделка, ще попълниш празнотите. Това не е кражба. Накрая и клиентите ти ще спечелят. Започваш така, после прекрачваш границата, но нищо не може да се направи. Ако си признаеш, ще си свършил — фалит. Или те уволняват, или те хвърлят в затвора. Имаш ли избор? И продължаваш да вземаш назаем от Питър, за да платиш на Пол, с надеждата, че нещо ще прищракне, някой номер ще проработи и ти ще изплуваш на повърхността.

— И в резултат — каза Уенди — крадеш от клиентите си, така ли?

— Да.

— Увеличил си заплатата си?

— Трябваше да поддържам приличен стандарт.

— Да — отвърна Уенди. — Разбирам.

Фил се усмихна.

— Ти, разбира се, имаш право. Просто се опитвам да ти очертая рамката, независимо дали ще ме оправдаеш, или не. Ридли каза ли ти защо са започнали да ме наблюдават?

Тя кимна с глава.

— Излъгал си в автобиографията си.

— Така е. Онази нощ в къщата на декана — споменът за нея се върна и продължи да ме измъчва. Внезапно целият ми свят започна да се разпада заради нещо, станало толкова отдавна. Не можеш да си представиш как се чувствах. Бях поел вината на момчетата, макар да не бях чак толкова виновен, но сега, след толкова много години, продължавах да страдам.

— Какво искаш да кажеш с това, че не си бил чак толкова виновен?

— Това, което казвам.

— Но ти си бил там. Ритнал си Криста Стокуел в лицето.

— Но не аз причиних трагедията. Тя не ти ли каза за пепелника?

— Да. Ти си го хвърлил.

— Тя ли го твърди?

Уенди се замисли. Бе останала с това впечатление, но дали Криста Стокуел наистина ѝ бе казала, че е бил той?

— Не бях аз — заяви Фил. — Някой друг хвърли пепелника. И тъкмо той строши огледалото.

— Не знаеш ли кой беше?

Той поклати глава.

— Всички, които присъстваха онази нощ в къщата, отрекоха. Това имах предвид преди малко, като говорех за вината. А сега пак съм на нулата. Когато родителите ми научиха, че са ме уволнили — е, това бе последният удар. Лишиха ме от всякаква собственост. Шери и децата започнаха да ме гледат по друг начин. Бях съсипан. Бях ударил дъното и всичко това заради проклетата игра. Обърнах се за помощ към старите си съквартиранти. Фарли и Стийв ми бяха благодарни, задето бях поел тяхната вина, но казаха, че не виждат какво биха могли да направят за мен. Тогава се замислих. Нямах намерение отново да поема удара сам. Ако бяхме разпределили товара между петимата, щеше да ни е по-леко. Нямах да остана съвсем сам. Училищните власти нямаше да са толкова строги към мен. Гледам ги, моите стари приятели, които няма да ми помогнат, които се чувстват страхотно, които са добре материално и жънат успехи...

— И така — каза Уенди, — ти реши да повлечеш и тях след себе си.

— Нима ме укоряваш? Единствен аз платих за станалото, а сега съм свършен за тях. Край. Не съм заслужил да бъда спасен. Казаха, че семейството ми било богато. Да съм помолел тях за помощ.

Фил не е могъл да се разграничи от семейството си, помисли си Уенди, — от богатството, от положението му в обществото. Може да е искал да е като приятелите си, ала всъщност той никога не е бил един от тях в очите им — щом попаднеш в беда, околните не го третираха като беден, както никой не третираше и тях като богати.

— Научил си се да продаваш онлайн от Клуба на бащите — каза тя.

— Да.

— Това би трябвало да ми подсказва нещо. Ето защо отново погледнах в интернет. Фарли е съсипан. Стийв е съсипан. Аз съм съсипана. За Дан и бездруго имаше доста материали. Но ти, Фил. За твоите злоупотреби няма и ред онлайн. Защо? Ако някой е искал да навреди на всички ви, защо е замълчал за кражбата ти от компанията? Всъщност за нея никой нищо не знае. Казал си на клуба, че са те

натопили. Едва когато моят приятел Уин ме уведоми, че всъщност си бил изхвърлен от работа, задето си откраднал два милиона долара, ти внезапно се разприказва за станалото. А щом научи, че съм ходила в „Принстън“, призна на приятелите си, че си бил изключен от колежа.

— Всичко това е истина — отвърна Фил.

— Да се върнем на капаните, които си заложил. Първо намираш някакво момиче, което да се представи за Чина, непълнолетното момиче в случая с Дан и проститутката в случая с Фарли.

— Правилно.

— Къде я намери?

— Най-обикновена проститутка, която наех и за двете роли. Не беше толкова сложно. Колкото до Стийв Мишано, е, нима е трудно да подхвърлиш наркотици в багажника на нечий автомобил и да накараш полицията да го обискира? А Дан...

— Ти ме използва — заяви Уенди.

— Нищо лично. Една вечер видях твоето шоу по телевизията и си казах: „Леле! Ето един прост начин да съсипеш някого“.

— Как го направи?

— Че кое му е трудното, Уенди? Написах първия имейл от името на Ашли, тринайсетгодишно момиче, което разговаря онлайн с връстниците си. Представих се за Дан. Посетих го и скрих фотографиите и лаптопа в дома му. Наетата от мен проститутка се престори на момиче на име Чина, което има много проблеми. Когато ти ми каза, докато играех ролята на „педофила Дан“ — и той изписа с две ръце кавички във въздуха, — да дойда на определеното място в определения час, Чина просто помоли Дан да се видят на същото място и по същото време. Дан пристигна, камерите ти се завъртяха... — Той сви рамене. — Извинявай, че те въвлякох в това. Много съжалявам, че подхвърлих онези слухове за теб. Отидох твърде далече. Беше грешка от моя страна. Чувствам се ужасно. Затова съм тук сега. Да ти помогна.

Продължаваше да настоява, че е дошъл за нейно добро. Вбесяваше я.

— Значи си направил всичко това — каза тя, — преследвал си съквартирантите си само и единствено за да си отмъстиш, така ли?

Той наведе глава. Отговорът му я изненада:

— Не.

— Не се оправдавай, Фил. Изгубил си всичко и си решил да повлечеш със себе си и невинните.

— Невинните ли? — За първи път в гласа му прозвуча гняв. — Те не са невинни.

— Имаш предвид онова, което са направили през онази нощ в дома на декана?

— Не, нямам това предвид. Имам предвид факта, че са виновни. Уенди направи физиономия.

— Виновни за какво?

— Не разбираш ли? Фарли наистина спеше с проститутки. Бе отвратителен женкар. Всички го знаят. А Стийв наистина използваше положението си на лекар, за да продава и незаконно да разпространява наркотици. Попитай ченгетата. Те не можеха да го „заковат“, но знаеха, че го прави. Виж, аз не съм излъгал за тях, просто ги разкрих.

Настъпи мълчание, изпълнено с напрежение. Уенди цялата се разтрепери. Бяха се приближили до главното. Той чакаше, знаеше, че тя ще му го напомни.

— Ами Дан? — попита Уенди.

Дишането му се учести. Той се помъчи да запази самообладание, ала миналото нахлуваше много бързо и го задушаваше.

— Това е причината да съм тук, Уенди.

— Не разбирам. Току-що заяви, че Фарли е бил женкар и че Стийв е насърчавал пациентите си да приемат наркотици.

— Така е.

— Сега ти задавам простия въпрос — беше ли Дан Мърсър педофил?

— Искаш ли да ти кажа истината?

— Не, Фил, след всичко преживяно аз искам да ме излъжеш. Не му ли постави капан, за да бъде призован в съда?

— Що се отнася до Дан — бавно изрече той, — нищо не стана така, както го бях планирал.

— Моля те, престани да ми отговаряш по този начин. Дан Мърсър беше ли педофил, или не беше?

Той хвърли поглед наляво и съобрази още нещо, което запази за себе си.

— Не знам.

Тя не очакваше такъв отговор.

— Как така?

— Когато му поставих клопката, не мислех, че е педофил. Но сега не съм толкова сигурен.

Отговорът му я зашемети.

— Какво, по дяволите, означава това?

— Казах ти, че посетих Фарли и Стийв и че те не пожелаха да ми помогнат.

— Да.

— После отидох при Дан. — Фил вдигна ръката си и премести пистолета в другата си ръка.

— Как реагира той?

— Седяхме в разхвърляната му къща. Дори не знаех защо си бях направил труда да отида при него. Как можеше да ми помогне той? Нямаше никакви пари. Работеше с бедняци. И Дан ме попита дали искам да пия бира. Взех бирата. После му казах какво ми се бе случило. Той ме слушаше със съчувствие. Щом свърших, Дан ме погледна в очите и заяви, че много се радва, задето бях наминал. Защо, попитах аз. Той ми разказа как през всичките тези години е посещавал Криста Стокуел. Бях шокиран. И тогава ми призна истината.

На Уенди ѝ стана ясно какво е скрила Криста от нея.

„Какво ти каза Дан, когато дойде за първи път?“

„Това си остава между нас двамата.“

Уенди вдигна поглед към него.

— Дан е хвърлил пепелника.

Фил кимна с глава.

— Видял ме е да се крия зад леглото. Останалите момчета — Фарли, Стийв и Келвин — били започнали да се изнизват от стаята. Слизали по стълбите, когато Криста Стокуел понечила да светне лампата. Дан искал да отвлече вниманието ѝ. Да ми даде възможност да избягам. И хвърлил пепелника.

— А той е строшил огледалото в лицето ѝ.

— Да.

Тя си представи цялата картинка — как Дан си признава и Криста приема признанието му. Най-после, те учеха заедно в колежа, а това бе просто игра. Дали е толкова лесно да простиш? Може би за Криста е било лесно.

— А през всичките тези години ти не си знаел нищо — забеляза Уенди.

— Така е. Дан бе излъгал. Опита се да обясни защо. Каза, че бил бедно момче. Страхувал се за стипендията си. Нямало да ми помогне. Това щяло да го унищожи — и за какво?

— Затова е мълчал.

— Подобно на останалите, той също е мислел, че имам пари. Семейството ми имаше връзки. Можех да заплатя на Криста Стокуел. Ето защо не си признал. Просто ме оставил да поема вината за стореното от него. Така че, Уенди, Дан не е толкова невинен. Всъщност, погледнато по друг начин, той е най-виновният от всички нас.

Тя се замисли за казаното, за гнева, който Фил сигурно е изпитвал, когато е разбрал, че е платил за престъпление, което Дан е извършил.

— Но не е досаждал на децата, нали?

Фил се замисли.

— Не, мисля, че не е. Поне в началото мислех така.

Тя се опита да се ориентира в думите му, да схване същността на казаното. И тогава си спомни за Хейли Макуейд.

— Господи, Фил! Какво си направил?

— Имаш право. С мен е свършено. Каквото бе останало от мен — колкото и малко добро да имах в душата си — и него вече го няма. Ето в какво те превръща жаждата ти за мъст. Разяжда душата ти. Не биваше никога да отварям онази врата.

Уенди нямаше представа за каква врата говори той — вратата за къщата на Дан или вратата към омразата, която го е накарала да търси отмъщение. Спомни си какво ѝ бе казала Криста Стокуел за омразата — че когато мразиш, не виждаш нищо друго наоколо си.

Още не бяха свършили. Оставаше въпросът с Хейли Макуейд.

— Значи щом Дан се отърва — започна тя, — искам да кажа, щом съдията го освободи...

Усмивката на лицето му я смрази.

— Продължавай, Уенди.

Ала тя не можеше да продължи. Опита се да проследи хода на мислите му, но внезапно всичко се обърка в главата ѝ.

— Чудиш се за Хейли Макуейд, нали? Питаш се къде е нейното място в цялата тази история.

Уенди изгуби дар слово.

— Хайде, Уенди. Продължавай.

Но тя разбра. Нямахше никакъв смисъл.

Изражението на лицето ѝ стана по-спокойно, проясни се.

— Аз ги нараних, така е. Но нарушил ли съм закона? Не съм сигурен. Наех момичето, за да излъже за Фарли и да измами Дан. Нима това е престъпление? Простъпка — може би. Престорих се на друг човек в чата, но нима и ти не направи същото? Спомена, че съдията е освободил Дан. Така е, но какво от това? Аз не съм искал непременно да го вкарам в затвора. Просто исках да ги накарам да страдат. И те страдаха, нали така?

Той чакаше отговор. Уенди кимна с глава.

— Защо тогава ще искам да го съдят за убийство?

— Не знам — отвърна тя.

Фил се наведе напред и прошепна:

— Не съм го направил.

Уенди едва си поемаше въздух. Помъчи се да забави нещата, да поразмисли, да направи крачка назад. Хейли Макуейд е била убита три месеца преди да я открият. Защо? Нима Уенди мислеше, че Фил я е убил, в случай че Дан се отърве и тогава да има как да го закове?

Не, това нямаше смисъл.

— Уенди, аз съм баща. Не бих могъл да убия непълнолетно момиче. Не бих могъл да убия никого.

Тя осъзнаваше, че между вирусния маркетинг и убийството, между това да навредиш на старите си съквартиранти и да убиеш непълнолетно момиче се простира огромна пропаст.

Истината започна да прониква в съзнанието ѝ, караше я да потръпва от ужас.

— Ти не си могъл да подхвърлиш мобилния ѝ телефон в стаята му — изрече бавно Уенди. — Не знаеше къде се намира. — Главата ѝ не преставаше да се върти. Тя се помъчи да се съсредоточи, опита се да схване смисъла на станалото, но изводът бе очевиден. — Не е възможно да си бил ти.

— Така е, Уенди. — Той се усмихна и лицето му възвърна спокойното си изражение. — Ето защо дойдох. Забрави ли? Казах ти,

че идвам не заради себе си, а да ти помогна. Това е моят последен дар за теб.

— Какъв дар? Не разбирам. Как мобилният ѝ телефон е попаднал в стаята на Дан?

— Знаеш отговора, Уенди. Притесняваш се, че си съсипала невинен човек. Но не си. Има само едно обяснение защо този телефон е бил в хотелската стая: през цялото време е бил у Дан.

Тя го погледна.

— Дан ли е убил Хейли?

— Разбира се — отговори той.

Тя не можеше да помръдне, не можеше да диша.

— Сега знаеш всичко, Уенди. Свободна си. Съжалявам. Не знам дали моят дар е достатъчна компенсация за онова, което ти сторих. Както ти казах още в началото, затова дойдох — за да ти помогна.

Фил Търнбол вдигна пистолета си. Затвори очи, лицето му бе спокойно.

— Предай на Шери, че съжалявам — каза той.

Уенди вдигна ръка, извика му да не го прави, втурна се към него. Ала беше твърде далече.

Той опря дулото под брадичката си и дръпна спусъка.

ГЛАВА 36

Пет дни по-късно

Полицията разчисти бъркотията.

За да проверят как е и да чуят разказа ѝ, в дома ѝ дойдоха и Уокър, и Тремънт. Тя се постара да ги запознае с всички подробности. Медиите също проявиха доста голям интерес. Фарли Парк направи изявление, в което разкритикува онези, които „са отсъдили прибързано“, но остана извън надпреварата. Д-р Стийв Мишано отказа всякакви интервюта и обяви, че се отказва от лекарската професия и че ще „посвети усилията си на други цели“.

Фил Търнбол ги беше преценил правилно.

Много скоро животът се върна в, тъй да се каже, нормалното си русло. В телевизията напълно оневиниха Уенди, но за нея бе вече невъзможно да се върне на работа на същото място. Вик Гарет не можеше да я погледне в очите. Прехвърли ѝ всичките си задачи чрез личната си асистентка Мейвис. Но те не бяха кой знае какви. Ако това не се променеше, тя щеше да пристъпи към по-агресивни действия.

Но не му бе дошло времето.

Попе обяви, че към края на седмицата ще си тръгне. Беше останал, за да се увери, че Уенди и Чарли са добре, но, както самият Попе отбеляза, той бе скиталец, „търкалящ се камък“. Не можеше да стои на едно място. Уенди го разбираше, но, господи, колко много щеше да ѝ липсва!

Колкото и да е чудно, докато на работното ѝ място приеха, че разпространените онлайн слухове за нея не са верни, мнозина от съгражданите ѝ не го направиха. В супермаркетите не ѝ обръщаха полагащото ѝ се внимание. Майките на останалите деца страняха от нея. В решаващия ден, два часа преди Уенди да излезе за съвещанието на Комисията за връзки с обществеността по повод организирането на абитуриентската вечер, Мили Хановър ѝ позвъни по телефона:

— Предлагам ти да се оттеглиш от всички комисии. Заради децата.

— Заради децата — отвърна Уенди, — аз пък ти предлагам да духаш супата.

И затръшна телефона. Зад себе си чу ръкопляскане. Беше Чарли.

— Само така, мамо!

— Тази жена е толкова ограничена!

Чарли се засмя.

— Нали помниш като ти казах, че искам да пропусна часа по обществено здравеопазване, защото насърчава промискуитета?

— Да.

— Каси Хановър никога не присъства, защото майка ѝ се опасявала, че часът накърнява морала ѝ. Смешното в случая е, че прякорът ѝ е „Бързоръката Хановър“, в смисъл че върши разни мръсни неща.

Уенди се обърна и се загледа в дългурестия си син, който отиваше към компютъра си. Той седна и започна да пише, като не откъсваше очи от екрана.

— Като говорим за мръсни неща... — подхвана Уенди.

Той вдигна поглед към нея.

— Ъ?

— За мен са тръгнали разни слухове. Може да се прочетат в някои блогове онлайн.

— Мамо?

— Да?

— Нима мислиш, че живея в саксийка?

— Видя ли ги?

— Разбира се.

— Защо не каза нищо?

Чарли сви рамене и продължи да пише.

— Искам да знаеш, че не са верни.

— Имаш предвид, че не си спала с мъже под път и над път, за да се издигнеш в кариерата?

— Недей много да знаеш!

Той въздъхна.

— Но аз съм сигурен, че не са верни, мамо. Разбра ли? Няма нужда да ми го казваш.

Тя напрегна всичките си сили, за да не се разплаче.

— Момчетата подиграват ли ти се?

— Не — отвърна той.

После:

— Добре де, Кларк и Джеймс искат да знаят дали се интересуваш от по-млади момчета.

Тя свъси вежди.

— Шегичка — каза той.

— Добре беше.

— Разведри се — каза Чарли и продължи да пише.

Тя тръгна да излиза от стаята, искаше да го остави насаме със себе си. Ако го бе направила, всичко щеше да остане зад гърба им. Знаеха отговорите. Фил бе поставил капан на приятелите си. Дан бе отвлякъл и убил Хейли. Фактът, че не можеха да намерят мотив, бе неприятен, но и това се случва в живота понякога.

Ала тя остана в стаята. Плачеше ѝ се, чувстваше се самотна, затова попита сина си:

— Какво правиш?

— Преглеждам моя „Фейсбук“.

Думите му ѝ напомниха за собствения ѝ измислен профил на името на Шарън Хейт, който бе използвала, за да се „сприятели“ с Кърби Сенет.

— Какво означава „събиране на «Ред Бул»“? — попита тя.

Чарли спря да пише.

— Къде си го чувала?

Уенди му припомни как бе използвала фалшив профил, за да се добере до Кърби Сенет.

— Кърби покани „Шарън“ на събиране с „Ред Бул“.

— Дай да видя.

Чарли излезе от регистрация и стана от компютъра. Уенди зае мястото му, регистрира се като „Шарън Хейт“. Само след миг си припомни и паролата („Чарли“). Повика поканата на екрана и му я показа.

— Елементарно — заяви Чарли.

— Моля?

— Е, нали знаеш училищните правила за нулевата толерантност?

— Знам ги.

— А директорът Зекър е като нацист в това отношение. Ако види някое дете да пие, изхвърля го от всички спортни отбори, отвсякъде,

докладва за него в Комисията за достъп до училищните дейности и други такива.

— Да, знам.

— Известно ти е и какви идиотчета са учениците, как умират да се показват на снимки, докато пият, да речем, във „Фейсбук“.

— Да.

— Така че някой се сети за възможността да се фотографира с „Ред Бул“ в ръка.

— С „Ред Бул“ ли?

— Да. Да речем отиваш на сбирка, изпиваш една бира и тъй като си нещастник и имаш проблеми със самочувствието си, си казваш: „Леле, колко съм страшен! Искам всички да ме видят какъв съм“. Молиш някого да те снима, докато пиеш бира, за да можеш да вдигнеш снимката на компютъра си и да се изфукаш пред още по-елементарните си приятели. Работата е следната — представи си, че директорът Зекър или неговите фаворити от Третия райх попаднат на тази снимка? Загиваш. Така че правиш следното: залепваш върху бирата етикет на напитката „Ред Бул“.

— Шегуваш се.

— Никак дори. Като се замислиш, има логика. Ето.

Той се надвеси през нея и щракна с мишката. Появиха се няколко фотографии на Кърби Сенет. Той започна да ги отваря една след друга.

— Виждаш ли? Погледни колко пъти той, приятелчетата му и техните курвета пият „Ред Бул“.

— Не ги наричай курвета.

— Все едно.

Уенди защрака върху тях.

— Чарли?

— Да.

— Ходил ли си на такова събиране?

— Дестинация: Лузървил.

— Това „не“ ли означава?

— Означава „не“.

Тя го погледна.

— Бил ли си някога на събиране, където се пие алкохол?

Чарли се потърка по брадичката.

— Да.

— Ти пи ли?

— Само веднъж.

Тя отново обърна очи към компютъра, продължи да щрака, продължи да гледа Кърби Сенет и неговите позачервили гребена приятели с „Ред Бул“ в ръка. На някои от снимките се виждаше и фотошоп. Кутията с „Ред Бул“ бе или твърде голяма, или твърде малка, или стърчеше над пръстите на ръката, или бе леко изкривена.

— Кога? — попита тя.

— Мамо, нищо не е станало. Ходих само веднъж. През втората година.

Тъкмо обмисляше до каква степен да вярва на отговора му, и внезапно зърна фотографията, която щеше да промени всичко. Кърби Сенет бе седнал най-отпред в средата. Зад него имаше две момичета, и двете бяха с гръб към обектива. Кърби бе широко ухилен. Държеше кутията с „Ред Бул“ в дясната си ръка. Носеше фланелка на баскетболния отбор на нюйоркските „Никърбокъри“ и черна бейзболна шапка. Ала онова, което я накара да се вгледа по-добре, бе диванът, на който седеше.

Той беше светложълт на сини цветя.

Уенди бе виждала и преди този диван.

Самата фотография нямаше да ѝ направи впечатление. Но си спомни последните думи на Фил Търнбол, когато ѝ каза, че ѝ е приготвил „дар“, че тя не бива да се обвинява, задето бе заложила клопка на невинен човек. Фил Търнбол вярваше в това, а и Уенди искаше да повярва. Там беше проблемът. Да се освободи от терзанията на съвестта си. Дан наистина бе убил момичето. Не беше невинен. Всъщност тя бе разкрила един убиец.

А защо все още не бе съвсем убедена в това?

Първото усещане, онова, което ѝ казваше, че е сбъркала, че убиецът не е Дан Мърсър, усещането, което бе измъчвало подсъзнанието ѝ от мига, в който той отвори червената врата и влезе във въпросната къща — през последните няколко дни тя бе оставила това тревожно усещане да дреме някъде дълбоко в нея.

Ала то така и не изчезна.

ГЛАВА 37

Товарният камион бе паркиран пред дома на семейство Уилър.

Пред отворената врата на къщата имаше малка рампа. Двама мъже с тъмни ръкавици и кожени колани за вдигане на тежести влачеха един скрин, като повтаряха като мантра: „Дръж здраво, дръж здраво“. Табелата „Продава се“ още беше на двора. Под нея нямаше никакъв друг надпис — „Договорено“ или нещо такова.

Уенди изчака работниците да минат и едва тогава се изкачи по рампата, мушна глава в отвора на вратата и извика:

— Има ли някой?

— Здравсти.

Джена излезе от кабинета. Тя също беше с тъмни ръкавици. Беше облякла сини джинси. Върху бялата ѝ тениска висеше широка фланелена риза. Беше навила ръкавите на китките си и се носеше като платноходка из къщата. На съпруга ѝ е, каза си Уенди. Като дете сигурно сте носили старата риза на баща си, метната като роба. В зрели години понякога използвате ризата на съпруга си вкъщи, за да го усещате по-близо до себе си. Уенди също бе обличала ризата на съпруга си и бе потъвала в миризмата ѝ.

— Намерихте ли купувач? — попита Уенди.

— Още не.

Джена бе завързала косата си на тила, но някои кичури се бяха освободили и падаха отстрани на лицето ѝ. Тя ги затъкна зад ушите си.

— Но идната седмица Ноел трябва да е в Синсинати.

— Много бързо.

— Да.

— Сигурно е започнал да си търси работа веднага.

Този път Джена се подвоуми.

— Мисля, че стана точно така.

— Заради позора от факта, че защитавате един педофил?

— Точно така. — Джена сложи ръце на хълбоците си. — Какво става, Уенди?

— Ходила ли си в „Луксозните апартаменти на Фреди“ в Нюарк?

— Какво на Фреди?

— Мотел за тайни срещи в центъра на Нюарк. Била ли си там?

— Разбира се, че не.

— Странно. Показах твои снимки на администратора. Той заяви, че те е видял в хотела в деня на убийството на Дан. Всъщност каза, че си го помолила за ключ от неговата стая.

Уенди блъфираше. Администраторът бе разпознал Джена Уилър и бе казал, че я е видял в хотела през последните две седмици, без да е сигурен в кой точно ден е станало това. Той си спомни, че ѝ е дал ключ, без да задава каквито и да е въпроси — когато хубава жена от предградията се появи в мотела на Фреди, никой не иска да види личната ѝ карта — ала той не си спомняше за коя стая ставаше въпрос.

— Заблудил се е — отвърна Джена.

— Не мисля. И което е още по-важно, когато съобщя в полицията, полицията също няма да мисли така.

Двете жени стояха една срещу друга и се гледаха с широко отворени очи.

— Виждаш ли, Фил Търнбол пропусна този факт — забеляза Уенди. — Предполагам, че си чула за самоубийството му?

— Чух.

— Той мислеше, че Дан е убил Хейли, тъй като според него е нямало други заподозрени. Дан се е криел в мотела. Никой не е знаел за местонахождението му, следователно никой не е могъл да подхвърли телефона на Хейли в стаята му. Бе забравил за теб, Джена. Както и аз.

Джена си свали кожените ръкавици.

— Това не доказва нищо.

— Ами това?

Уенди подаде снимката, на която бе фотографирани Кърби Сенет. Светложълтият диван на сини цветя бе точно зад тях, увит в найлон, и всеки момент щеше да бъде натоварен и откаран в Синсинати. Джена се вгледа малко по-продължително във фотографията.

— Дъщеря ти казвала ли ти е какво е да се напиеш с „Ред Бул“?

Джена ѝ върна снимката.

— И това не доказва нищо.

— Със сигурност доказва. Защото вече знаем истината, нали така? Щом дам тази информация на полицията, те ще притиснат децата по-силно. Ще приберат фотографиите. Знаем, че Кърби е бил

тук. Дватамата с Хейли бурно са се карали и са скъсали отношенията си. Когато го разпитах насаме, той ми призна, че вечерта, когато Хейли е изчезнала, тук, във вашия дом, е имало събиране, на което са пили алкохол. Каза ми, че са дошли само четири деца. Сега полицията ще ги притисне. И те ще проговорят.

Това също не беше съвсем вярно. Уокър и Тремънт бяха оставили Кърби сам в една стая. Бяха го заплашили по всякакви възможни начини, за да го накарат да говори. И той проговори едва когато адвокатът му издейства заповед за конфиденциалност и отказ от съдебно преследване — разказа за събирането.

Джена скръсти ръце на гърдите си.

— Нямам представа за какво говориш.

— Знаеш ли кое ме удиви? Никое от децата не си предложи помощта, след като Хейли изчезна. Но у вас са присъствали само няколко деца. Кърби каза, че бил попитал доведената ти дъщеря Аманда. Аманда му обяснила, че Хейли си е тръгнала веднага след него. А поради следваната от директора Зекър политика на нулева толерантност никой не би желал да си признае, че са пили алкохол, освен ако не е длъжен да го направи. Кърби се е притеснявал, че ще го изхвърлят от бейзболния отбор. Каза, че другото момиче било в списъка на чакащите за колежа в Бостън и че никога няма да я приемат, ако Зекър им каже за събирането. Затова си замълчали, както правят децата понякога. Не им се сторило важно, тъй като Аманда ги уверила, че когато си е тръгнала оттук, Хейли била жива и здрава. Защо да се съмняват в думите ѝ?

— Ти би трябвало да се усъмниш.

— Така и ще направя. Мисля също така да отида направо в полицията. Знаеш, че могат да пресъздадат наново цялата нощ. Ще осигурят имунитет на останалите деца, участвали в събирането. Ще научат, че си била в мотела, може да изгледат записите от камерите за наблюдение. Ще разберат, че ти си подхвърлила телефона. Съдебният лекар ще направи още един оглед на трупа. И лъжите ти ще станат явни.

Уенди се обърна да си ходи.

— Почакай. — Джена преглътна. — Какво искаш?

— Истината.

— Носиш ли микрофони?

— Микрофони ли? Гледаш много телевизия.

— Носиш ли микрофони? — попита отново тя.

— Не. — Уенди разпери ръце встрани. — Искаш ли — как е правилно да се каже — да ме обискираш?

Двамата хамали се върнаха в къщата. Единият каза:

— Да свалим ли мебелите и от детската стая, госпожо Уилър?

— Започвайте — отвърна Джена. После отново върна поглед към Уенди. В очите ѝ имаше сълзи. — Да отидем отзад.

Джена Уилър вървеше отпред. Отвори плъзгащата се стъклена врата. В задния двор имаше басейн. По водата се носеше син спасителен пояс. Джена се взря в него. После вдигна очи и огледа двора, сякаш щеше да купува къщата.

— Беше злополука — каза Джена. — Когато чуеш какво се случи, надявам се, ще разбереш. И ти си майка.

Сърцето на Уенди се сви.

— Аманда не е популярна сред съучениците си. Понякога това е добре. Намираш си други интереси или се сприятеляваш с други непопулярни деца. Знаеш как става. Ала Аманда не беше такава. Много го преживяваше. Никой не я канеше на сбирки. Нещата се влошиха, когато защитих Дан, но не съм много сигурна, че това е изиграло толкова важна роля. Аманда бе от онези деца, които се засягат твърде много. По цял ден седеше в стаята си и плачеше. С Ноел не знаехме какво да правим.

Тя млъкна.

— И решихте да спретнете събиране вкъщи — каза Уенди.

— Да. Няма да навлизам във всички подробности, но така като че ли беше най-умно. Знаеш ли, че през седмицата учениците от горните класове ходеха до Бронкс, защото бяха открили място, където обслужват непълнолетни? Попитай Чарли, той ще ти каже.

— Не замесвай сина ми.

Джена вдигна ръце нагоре, сякаш се предаваше.

— Добре де, както и да е. Но това е истината. Всички ходеха в онзи клуб и се напиваха, а на връщане караха колите си. Ето защо двамата с Ноел решихме да организираме нещо такова у дома. Щяхме да останем на горния етаж, нямаше да им се пречкаме, щяхме да изстудим няколко бирички и да им ги оставим. Нямаше да ги насилваме да ги изпият, но какво толкова, ти също си била ученичка,

нали? Децата и бездруго пият. Защо да не го направят в безопасна среда?

Уенди си спомни за надписите по време на събранието в училище по повод абитуриентското празненство: „Не и в нашия дом“ — кампанията против родителите, които организират събирания в къщите си. „Сигурността убива“ — бе заявил един от бащите и тя сякаш се бе съгласила до известна степен с него.

— Предполагам, че и Хейли Макуейд е присъствала? — забеляза Уенди.

Джена кимна с глава.

— Тя не харесваше много Аманда. Беше идвала у дома само веднъж. Дойде заради алкохола, така мисля. Появиха се само няколко деца. А Хейли Макуейд бе разстроена. Сърцето ѝ беше разбито, задето не я бяха приели в университета. Скара се лошо с Кърби. Ето защо той си тръгна толкова рано.

Гласът ѝ заглъхна. Тя отново погледна към водата в басейна.

— И какво стана? — попита Уенди.

— Хейли умря.

Каза го ей така.

Хамалите се препънаха по стълбите. Единият изпсува. Уенди и Джена Уилър стояха и мълчаха. Слънцето ги огряваше. Дворът се бе смълчал, всичко бе притаило дъх.

— Пи твърде много — рече Джена. — Свръхупотреба на алкохол. Хейли бе дребно момиче. В кабинета намерила неразпечатана бутилка с уиски. Изпила я. Аманда помисли, че е припаднала.

— Ти не се ли обади на 911?

Тя поклати глава.

— Ноел е лекар. Направи всичко възможно да я съживи. Но беше късно.

Джена извърна поглед от басейна. Взря се в Уенди с умоляващ поглед.

— Постави се на наше място, само за миг. Момичето беше мъртво. Нищо не можеше да се направи.

— Мъртвият си е мъртъв — каза Уенди, като повтори думите на Джена преди известно време, когато тя говореше за бившия си съпруг.

— Саркастична си, но имаш право — мъртвият си е мъртъв. Хейли си бе отишла. Беше ужасен инцидент, но нямаше връщане

назад. Ние стояхме безпомощни над трупа ѝ. Ноел се мъчеше да ѝ направи сърдечен масаж, ала напразно. Помисли си само! Ти си репортерка. Отразявала си и такива случаи, нали?

— Така е.

— Наясно си, че родителите накрая влизат в затвора, нали?

— Да. Нарича се „непредумишлено убийство“.

— Но това беше нещастен случай. Не разбираш ли? Стават такива неща.

— Четири хиляди пъти в годината — уточни Уенди, като си спомни статистическите данни, цитирани от полицай Пекора.

— Хейли лежи долу. Мъртва е. И ние не знаем какво да правим. Ако повикаме полицията, отиваме в затвора. Случаят е ясен. Животът ни ще бъде съсипан.

— По-добре, отколкото да сте мъртви — забеляза Уенди.

— Но ще бъде ли достатъчно? Нима не разбираш? Хейли бе вече мъртва. Дори да съсипят нашия живот, нима това щеше да я върне обратно? Бяхме ужасени. Не ме разбирай погрешно. Чувствахме се ужасно заради Хейли. Но нищо не можеше да се направи. Бяхме уплашени, не разбираш ли?

Уенди кимна с глава.

— Разбирам.

— Постави се на наше място. Цялото ти семейство ще бъде съсипано. Какво би направила ти?

— Аз ли? Вероятно щях да заровя трупа в националния парк.

Мълчание.

— Никак не е смешно — каза Джена.

— Но тъкмо това направихте, нали?

— Представи си, че е станало в твоя дом. Представи си, че Чарли идва в стаята ти и те отвежда на долния етаж, където един от приятелите му лежи безжизнен и мъртъв. Ти не си го карала да пие. Не си наливала алкохола в гърлото му. А сега може да отидеш в затвора. Или Чарли. Какво би направила, за да спасиш семейството си?

Този път Уенди не каза нищо.

— Не знаехме как да постъпим и — да, паникьосахме се. Дватама с Ноел натоварихме трупа в багажника на колата ни. Давам си сметка как звучи това, но бяхме съзрели друга алтернатива. Ако бяхме извикали полицията, край с нас, а момичето нямаше да се съживи.

Непрекъснато си го повтарях. Бих пожертвала живота си, за да я върна обратно, ала това бе невъзможно.

— И я заровихте в гората?

— Първоначалният ни план беше друг. Щяхме да караме до Ървингтън или до някой друг град и просто щяхме да я оставим някъде на видно място, за да я намерят веднага, но впоследствие осъзнахме, че аутопсията ще покаже, че е починала от алкохолно отравяне. Полицията ще проследи нещата и ще дойде до нас. Затова решихме да я скрием. Чувствах се ужасно, Тед и Марша не знаеха нищо за нея. Но наистина не знаех как да постъпя. А после, когато хората започнаха да приемат, че Хейли е избягала от дома си, е, не беше ли по-добре, отколкото да си сигурен, че детето ти е мъртво?

Уенди не отговори.

— Уенди?

— Каза ми да се поставя на твоето място.

— Да.

— Сега се поставям на мястото на Тед и Марша. Искрено се надявам, че те никога не ще узнаят истината: че дъщеря им е била при тях и че на другия ден изчезва, просто така, и до края на живота си те ще се сепват в очакване при всяко похлопване на вратата, при всяко телефонно позвъняване.

— Нима това е по-лошо, отколкото да знаеш, че дъщеря ти е мъртва?

Уенди не си направи труда да ѝ отговори.

— Длъжна си да разбереш — продължаваше Джена. — И нашият живот се превърна в ад. Всеки път, щом на вратата или по телефона се позвънеше, ние очаквахме да влезе полицията.

— Леле! — трогна се Уенди. — Ужасно съжалявам за вас.

— Не ти го казвам, за да събудя съчувствието ти. Опитвам се да ти обясня какво стана след това.

— Мисля, че ми е ясно — отвърна Уенди. — Ти си най-близката роднина на Дан. Когато от полицията са дошли да ти съобщят за смъртта му, дошло ти е тъкмо навреме, нали така?

Джена сведе поглед. Придърпа огромната риза плътно около тялото си, сякаш търсеше закрила в нея. Беше станала още по-дребна.

— Обичах го. Бях съсипана.

— Но както каза, мъртвият си е мъртъв. Дан вече бе квалифициран като педофил, а пък ти ми бе казала, че на Дан не му пукало дали ще изчистят името му. Не вярвал в живота след смъртта.

— Така е.

— Записите на телефонните разговори показват, че Дан се е обадил единствено на теб и на адвокат Флеър Хикъри. Само на теб се е доверявал. Знаела си къде се намира той. Телефонът на Хейли е бил още в теб. Тогава защо не? Да хвърлиш вината върху един мъртвец.

— Повече нищо не можеше да го нарани. Не го ли разбираш?

Тя имаше право и това бе ужасно. Никой не може да нарани мъртвеца.

— Ти си включила търсенето в „Гугъл“ на Рингууд Стейт Парк и си го вкарала в мобилния на Хейли. Още едно доказателство. Ако Дан я е убил и я е заровил там, тя защо ще търси този парк? Няма логика. Единственото заключение, което можех да направя, бе, че убиецът на Хейли е искал трупът ѝ да бъде намерен.

— Не използвай думата „убиец“ — настоя Джена. — Беше нещастен случай.

— Наистина, Джена, не съм дошла на урок по семантика при теб. Но защо вкара Рингууд Стейг Парк за търсене в „Гугъл Ърт“?

— Защото независимо от онова, което си мислиш, аз не съм чудовище. Видях Тед и Марша, разбрах през какви мъки е трябвало да преминат. Осъзнах какви са последиците от неизвестността за тях.

— Заради тях ли го направи?

Джена се обърна с лице към нея.

— Исках да им дам малко спокойствие, доколкото мога. Исках да погребат дъщеря си както трябва.

— Колко мило от твоя страна!

— Пак този сарказъм — забеляза Джена.

— Какво за сарказма ми?

— Той е прикритие. Постъпихме лошо, така е. Беше грешка. Но и ти разбираш постъпката ни донякъде. Майка си. Правим всичко възможно, за да защитим децата си.

— Но не заравяме мъртви момичета в гората.

— Нима? Значи ти не би направила нещо за сина си, независимо какво? Представи си, че животът на Чарли е заложен на карта. Знам, че

си загубила съпруга си. Представи си, че Чарли ще бъде хвърлен в затвора заради злополука. Какво щеше да направиш?

— Нямах да заровя момиче в гората.

— Добре де, как щеше да постъпиш? Искам да знам.

Уенди не отговори. За миг си представи ситуацията.

Джон е жив. Чарли се качва горе при тях. Момичето лежи мъртво на пода. Нямах защо да се пита какво би направила. Нямах причина да стига чак дотам.

— Смъртта ѝ беше нещастен случай — повтори Джена с тих глас.

Уенди кимна с глава.

— Знам.

— Разбираш ли защо постъпихме така? Не твърдя, че трябва да се съгласиш с мен. Но искам да знам дали разбираш.

— Мисля, че донякъде разбирам.

Джена обърна размазаното си от сълзи лице към нея.

— И как смяташ да постъпиш?

— Как би постъпила ти на мое място?

— Щях да оставя нещата каквито са. — Джена се протегна и взе ръката на Уенди в своята. — Моля те! Умолявам те! Остави всичко така.

Уенди се замисли. Когато дойде, целта ѝ бе друга. Нима бе променила мнението си? Отново си представи, че Джон е жив. Видя как Чарли се качва по стълбите. Видя и мъртвото момиче на пода.

— Уенди?

— Не мога да бъда и съдия, и съдебен заседател едновременно — отвърна тя, като си спомни за Ед Грейсън и направеното от него. — Не е моя работа да те съдя. Но не е моя работа и да те оправдая.

— Какво ще рече това?

— Съжалявам, Джена.

Джена отстъпи назад.

— Нищо не можеш да докажеш. Ще отричам, че подобен разговор изобщо се е състоял.

— Може да опиташ, но не мисля, че това ще ти помогне.

— Ще бъде твоята дума срещу моята.

— Не, няма да бъде така — отвърна Уенди.

Тя махна с ръка към вратата. Иззад ъгъла се появи Тремънт, придружен от двама полицаи.

— Излъгах те — каза Уенди и разкопча ризата си. — Нося микрофони.

ГЛАВА 38

Вечерта, след като всичко бе свършило, Уенди седеше сама пред вратата на къщата си. Чарли беше на горния етаж при компютъра. Попе излезе и застана до стола ѝ. Двамата се загледаха в звездите. Уенди пиеше бяло вино. Попе държеше бутилка бира в ръка.

— Готов съм за тръгване — обяви той.

— Не и ако си пил бира.

— Само една.

— Няма значение.

Той седна.

— И бездруго първо трябва да поговорим.

— Какво има? — попита тя.

— Аз не дойдох в Ню Джърси само за да ви видя — теб и Чарли.

Тя се обърна към него.

— А защо?

— Дойдох — отвърна той, — защото получих писмо от Ариана Насброу.

Уенди го гледаше.

— През седмицата се виждах с нея. Неведнъж.

— И?

— Прощавам ѝ, Уенди. Не искам това да продължава. Мисля, че и Джон не би го одобрил. Ако не изпитваме състрадание, какво тогава ни остава?

Тя мълчеше. Спомни си за Криста Стокуел, как тя бе простила на момчетата от колежа, задето ѝ бяха сторили такава злина. Беше ѝ казала, че ако човек крие омраза в душата си, пропуска много повече в живота. Случи се така, че Фил Търнбол научи този урок по трудния начин. Отмъщение, омраза — ако ги къташ в себе си, може да изпуснеш важните неща в живота си.

От друга страна, Ариана Насброу не беше момиче, участвало в колежанска лудория. Тя бе пила и бе седнала зад волана, беше рецидивистка, бе убила съпруга ѝ. И сега Уенди се питаше: щеше ли Дан Мърсър да прости на нея, на Уенди, ако беше жив? Можеше ли да

се сравняват двата случая? И ако можеше, нима това щеше да е от значение?

— Съжалявам, Попе — каза тя. — Но аз не мога да й простя.

— Не те моля да го направиш. Уважавам решението ти. Искам и ти да уважиш моето. Ще можеш ли?

Тя се замисли.

— Да. Мисля, че ще мога.

Те седяха и мълчаха.

— Чакам — обади се след малко Уенди.

— Какво?

— Да ми кажеш за Чарли.

— Какво за него?

— Обясни ли му защо дойде?

— Не е моя работа — отговори Попе.

Той стана, за да довърши събирането на багажа си. Час по-късно Попе си тръгна. Уенди и Чарли включиха телевизора. Уенди остана за малко да гледа как картините се сменят една след друга. После стана и влезе в кухнята. Когато се върна, тя носеше плика в ръката си. Подаде го на Чарли.

— Какво е това? — попита той.

— Писмо за теб от Ариана Насброу. Прочети го. Ако ти се иска да поговорим за него, аз ще бъда горе.

Уенди се приготви за лягане и остави вратата отворена. Чакаше. Най-после чу стъпките на Чарли по стълбите. Събра кураж. Той мушна глава в отвора на вратата и каза:

— Ще си лягам.

— Добре ли си?

— Добре съм. Още не ми се говори за това. Искам да си помисля.

— Добре.

— Лека нощ, мамо.

— Лека нощ, Чарли.

Два дни по-късно, точно преди момичетата от касълтънската гимназия да играят срещу отбора на Риджууд за шампионата на страната по лакрос, на игрището се състоя заупокойна служба. По

време на едноминутното мълчание на мястото, където се изписваха резултатите, се издигна надпис: „Парк Хейли Макуейд“.

И Уенди беше там. Наблюдаваше отдалече. Присъстваха, разбира се, Тед и Марша, двете им деца Патриша и Раян стояха до тях. Като ги видя, сърцето на Уенди отново се сви. Под името на Хейли се появи още един надпис, който напомняше на родителите да не организират у дома си събирания, на които се пие алкохол: „Не и в нашия дом“. Когато надписът се вдигна, Марша Макуейд извърна поглед встрани. Огледа насъбралия се народ и очите ѝ се спряха върху Уенди. Леко кимна с глава. Уенди ѝ отвърна. И това бе всичко.

Играта започна, Уенди се обърна и си тръгна. Излезлият в пенсия районен детектив Франк Тремънт също беше там, стоеше отзад, облечен в смачкания си черен костюм, с който беше и на погребението. Фактът, че Хейли е била мъртва, преди той да поеме случая ѝ, би трябвало да му помогне да преодолее потиснатостта си. Ала в момента това не му личеше много.

Уокър бе в парадната си шерифска униформа, допълнена с пистолет и кобур на кръста. Стоеше на пътната настилка и говореше с Мишел Фейслър. Мишел отразяваше мача по Ен Ти Си. Когато видя Уенди да се приближава към тях, тя се отдръпна и ги остави сами. Уокър нервно пристъпваше от крак на крак. Попита:

— Добре ли си?

— Добре съм. Нали знаеш, че Дан Мърсър се оказа невинен?

— Знам.

— Излиза, че Ед Грейсън е убил невинен човек.

— Знам.

— Не можеш да го оставиш да се измъкне просто така. И той трябва да отговаря пред съда.

— Дори ако е мислел, че Мърсър е педофил?

— Независимо от това.

Уокър замълча.

— Чу ли какво казах?

— Чух — отвърна Уокър. — Ще направя каквото мога.

След думите си той не добави „но“. Нямаше нужда. Уенди правеше всичко възможно да изчисти името на Дан, но на кого му пукаше? Мъртвият си е мъртъв, нали така? Уенди се обърна към Мишел Фейслър. Мишел пак носеше бележника си, наблюдаваше

тълпата, отбелязваше си нещо в него като последния път, когато бяха двете заедно.

Това ѝ напомни за нещо.

— Здравей — поздрави я Уенди. — Какво беше казала за несъответствието във времето?

— Беше объркала реда на събитията — отвърна Мишел.

— Добре. Ед Грейсън прострелва шурей си Лимейн, преди да убие Мърсър.

— Да. Но не мисля, че това променя нещата.

Уенди се замисли и прекара събитията през главата си още веднъж, този път по-бавно — вече имаше време.

Всъщност това променяше всичко.

Обърна се към Уокър и видя пистолета на кръста му. Известно време тя просто се взираше в него.

Уокър забеляза погледа ѝ.

— Какво има?

— Колко куршума намерихте в паркинга за каравани?

— Моля?

— Момчетата от техническия екип огледаха паркинга, където е било стреляно срещу Дан Мърсър, нали така?

— Разбира се.

— Колко бяха куршумите?

— Само един, на паважа.

— Куршумът, пробил дупка в караваната?

— Да. Защо?

Уенди се запъти към автомобила си.

Уокър каза:

— Чакай, какво става?

Тя не отговори. Отиде до колата си и внимателно я огледа. Нищо. Никаква следа, никаква драскотина. Закри уста с ръката си. За да заглуши писъка си.

Уенди се качи в автомобила и се отправи към дома на Грейсън. Откри го в задния двор да плеви градината. Внезапната ѝ поява го стресна.

— Уенди?

— Който и да е бил онзи, който е убил Дан, той стреля и по колата ми — заяви тя.

— Моля?

— Ти си точен стрелец. Всички го казват. Няколко пъти те видях да се целиш в автомобила ми. И да стреляш. Но по него няма и следа от куршум. Всъщност единственият куршум, открит на паркинга, е този, пробил стената — от първия ти изстрел. Открит е на най-очевидното място.

Ед Грейсън вдигна поглед от земята.

— За какво говориш?

— Как е възможно точен стрелец да пропусне Дан Мърсър от толкова близко разстояние? Как е възможно да не улучи колата ми? Как може да не уцели проклетата земя наоколо? Отговор: невъзможно е. Всичко е било инсценировка.

— Уенди?

— Какво?

— Остави нещата такива, каквито са.

Двамата срещнаха погледите си за миг.

— Няма начин. Смъртта на Дан още тежи на съвестта ми.

Той не каза нищо.

— Като си помисля, каква ирония на съдбата! Когато го видях в караваната първия път, Дан бе целият в охлузвания и синини — бяха го пребили. Ченгетата си мислеха, че Хестър Кримстийн е много умна. Защото бе използвала моите показания за твърденията си, че ти си го бил набил и това е била причината в колата ти да има следи от неговата кръв. Онова, което те не можаха да разберат, е, че тя говори истината. Ти си открил Дан. Набил си го, защото си искал да си признае. Но той не го е направил, нали така?

— Да — отговори Ед. — Не си призна.

— Всъщност ти си започнал да му вярваш. Разбрал си, че вероятно е невинен.

— Може би.

— Ще ми помогнеш ли? Върнал си се вкъщи. И какво стана — притиснал си Ед младши да ти каже истината ли?

— Остави, Уенди.

— Хайде. Знаеш, че не мога да се откажа. Ед младши призна ли си, каза ли ти, че снимките е направил вуйчо му?

— Не.

— Кой тогава ти каза?

— Жена ми, ясно? Видя ме целия в кръв. Заяви ми, че трябва да престана. Разказа ми какво се е случило, че брат ѝ е направил снимките. Умоляваше ме да оставя нещата така. Синът ни щял да го преживее. Брат ѝ щял да потърси медицинска помощ.

— Но ти не остави нещата така.

— Права си. Но имах намерение да накарам Ед младши да свидетелства срещу вуйчо си.

— Прострелял си го в коленете?

— Не съм чак толкова тъп, че да ти отговоря на този въпрос.

— Няма значение. И двамата знаем, че ти си го направил. А после какво? Отиде при Дан, за да му се извиниш ли? Нещо от този род?

Той не отговори.

— Нямаше никакво значение, че съдията прекрати делото — продължи тя. — Моето шоу съсипа живота на Дан. Дори сега, когато излязох и публично го реабилитирах, хората продължават да мислят, че Дан е педофил. Няма дим без огън, така си казват. Няма е никакъв шанс. С живота му бе свършено. Може би и ти се укоряваш за начина, по който го преследваше. Ти също искаш да оправиш всичко.

— Остави нещата такива, каквито са, Уенди.

— При това ти си пенсиониран федерален съдия. Човек, който работи по програмата за защита на свидетелите, права ли съм? Знаеш как да направиш така, че хората да изчезнат.

Той не отговори.

— Така че решението е било много просто. Трябвало е да инсценираш смъртта му. Не си могъл да намериш друг труп или да подправиш полицейския рапорт, както би могъл да направиш с федералните документи. А без труп ти е бил необходим надежден свидетел — някой, който никога няма да вземе страната на Дан Мърсър. И това съм аз. Оставил си достатъчно улики, за да може полицията да повярва на думите ми — кръв, свидетел, който те е видял да изнасяш килим, колата ти е на местопрестъплението, поставяш проследяващо устройство на моя автомобил, дори отиваш на стрелбището — ала не са достатъчни, за да те осъдят. В пистолета си имал само един истински патрон. И си го изстрелял в стената. Останалите са халосни. Вероятно Дан се е порязал нарочно. О, дори нещо още по-умно — намираш някакъв паркинг за каравани извън

обсега на мобилните оператори. Свидетелят ти трябва да се махне оттам. Така ще имаш достатъчно време, за да измъкнеш Дан. А когато са намерили мобилния на Хейли в онази стая, за миг си изтръпнал, нали съм права? Затова дойде тогава в парка. Затова търсеше информация. За миг си се притеснил, че вероятно си помогнал на истинския убиец да избяга.

Тя го чакаше да каже нещо. Но той само я гледаше.

— Чуден разказ, Уенди.

— Е, не мога да го докажа...

— Знам — каза той. — Защото това са глупости. — После се поусмихна и додаде: — Нима се надяваш и мен да запишеш на микрофоните под дрехата си?

— Не нося микрофони.

Той поклати глава и се отправи към къщата. Тя го последва.

— Не разбра ли? Не искам нищо да доказвам.

— Тогава защо си дошла?

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Защото се чувствам отговорна за онова, което му се случи. Аз му поставих клопката за телевизионното шоу. Моя е вината, задето целият свят го мисли за педофил.

— Тук си права.

— И ако си го убил, вината също пада върху мен. Завинаги. Няма как да поправа станалото. Аз съм виновна. Но ако си му помогнал да избяга, може би, казах — може би, сега той е добре. Може би дори ме разбира и...

Тя млъкна. Бяха влезли в къщата.

— И какво?

Беше ѝ трудно да говори. Всеки миг щеше да избухне в плач.

— И какво, Уенди?

— И може би — продължи тя — дори ще ми прости.

Тогава Ед Грейсън вдигна телефонната слушалка. Набра дълъг телефонен номер. Изрече някакъв код. Почака да чуе изщракването. После ѝ подаде слушалката.

ЕПИЛОГ

— Господин Дан?

Намирам се в палатка, нещо като училище, в което децата се учат да четат с помощта на програма, наречена „Литсвят“.

— Да?

— Радиото. За вас е.

В селото няма телефон. Връзката с тази част на анголската провинция Кабинда се осъществява само по радиото. Преди години, когато завърших „Принстън“ и започнах работа в състава на умиротворителните сили, бях служил недалече оттук. Чували сте поговорката, че когато бог затвори една врата, той отваря друга. Или нещо подобно. Но когато отворих червената врата, нямах никаква представа дали след това ще се отвори и друга.

Ед Грейсън е човекът, който ми спаси живота. Той има приятелка — една жена на име Териса Колинс, която работи в подобно село отвъд планината. Двамата с Ед са единствените хора, които знаят истината. За останалите Дан Мърсър е наистина мъртъв.

Това не е изцяло измислица.

Вече ви казах, че с живота на Дан Мърсър бе свършено. Ала животът на Дан Мейър — името не бе кой знае колко променено — тъкмо започваше. Странно. Всъщност аз не тъгувам за предишния си живот. Нещо бе станало с мен — може би поради жестокото отношение на приемното ми семейство, може би поради стореното от мен на Криста Стокуел, а може би поради факта, че оставих Фил Търнбол да поеме сам удара — а то бе превърнало този вид работа в мое призвание. Предполагам, че ще го наречете изкупление. Може и да сте прави. Но според мен то вече действа на генетично ниво: роден съм за учител, както някои хора са родени за лекари, за рибари или за баскетболисти с изключително точен удар.

Дълго време се съпротивлявах на предопределението си. Ожених се за Джена. Но както ви казах в самото начало, съдбата ми е отредила да съм самотник. Сега се възползвам от случая. Знам, че ще ви

прозвучи банално, но щом видя усмивките по лицата на хлапетата, разбирам, че не съм сам.

Не обръщам поглед назад. Ако хората смятат, че Дан Мърсър е педофил, тъй да бъде. Тук нямаме интернет, така че не мога да проверя какво става там, у дома. Не мисля, че ще бъда изкушен да го направя. Мъчно ми е за Джена, за Ноел и за децата, но така е по-добре. Изкушавам се да ѝ разкажа цялата истина. Джена е единственият човек, който истински ще ме оплаква.

Не знам. Може би някой ден и това ще стане.

Вдигам слушалката на радиото. За краткото време, през което съм тук, никой не ми се е обаждал. Само Териса Колинс и Ед Грейсън знаят този номер, затова се изненадвам, когато чувам познатият глас да изрича:

— Много съжалявам.

Би трябвало да потръпна от омраза при звука на нейния глас. Би трябвало да съм гневен, но не е така. Усмивам се. Накрая тя все пак успя да ме направи по-щастлив от когато и да било.

Започва бързо да говори, да плаче, да се обяснява. Слушам я с половин ухо. Не чувствам необходимост да знам всичко това. Уенди се обажда само за да чуе две думи от мен. Изчаквам. И когато тя най-после ми предоставя възможност, аз изпитвам безумно щастие да ѝ ги кажа:

— Прощавам ти.

Издание:

Автор: Харлан Коубън

Заглавие: Клопка

Преводач: Мария Донева

Година на превод: 2011

Език, от който е преведено: Английски

Издател: ИК „Колибри“

Година на издаване: 2011

Тип: Роман

Националност: Американска

Печатница: „Симолени“

Художник: Стефан Касъров

Коректор: Нели Германова

ISBN: 978-954-529-921-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1027>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.